DAVID R. HAWKINS

PUTERE versus FORȚĂ

Determinanții ascunși ai comportamentului uman

Cuvânt înainte

Imaginaţi-vă ce ar fi dacă aţi avea acces la un răspuns simplu, prin da sau nu, la orice întrebare pe care aţi dori s-o puneţi? Un răspuns adevărat şi demonstrabil. La *orice* întrebare.

Gândiţi-vă la asta.

Fie că e vorba de întrebările care ne frământă pe toţi într-un anumit moment al vieţii „Oare prietena mea se vede cu vreun alt tip?” (Da/Nu) „Oare copilul spune tot adevărul cu privire la situaţia sa şcolară?” (Da/Nu) sau de chestiuni mai complexe ca: „Oare aceasta este o investiţie sigură?” (Da/Nu) sau „Această carieră merită să fie urmată?” (Da/Nu).

Ce-ar fi dacă fiecare dintre noi am avea această posibilitate?

S-ar impune imediat implicaţii uluitoare.

Gândiţi-vă din nou.

Ce s-ar întâmpla cu greoiul şi - mult prea adesea - fragilul şi imperfectul nostru sistem judiciar, dacă ar exista un răspuns clar şi confirmabil la întrebarea, „Oare X este vinovat de acuzaţiile care-i sunt aduse?” (Da/Nu).

Ce s-ar întâmpla cu politica, dacă ne-ar sta în măsură să punem întrebarea, „Candidatul X are de gând oare să-şi îndeplinească cinstit promisiunile pe care le-a făcut în campanie?” (Da/Nu) - şi am primi cu toţii acelaşi răspuns?

Şi ce s-ar întâmpla cu publicitatea, cu retorica?

Aţi prins ideea. Dar nu e vorba numai de atât. Ce-o să se întâmple cu naţionalismul? (“Oare naţiunea X este cu adevărat dedicată democraţiei”)? Cu guvernul?

(„Această lege *chiar* vine în întâmpinarea intereselor cetăţenilor”)?

Dacă este adevărat, aşa cum se spune, că omul a învăţat să mintă la numai o oră după ce a învăţat să vorbească, atunci un fenomen de genul celui pe care-l aducem în discuţie ar constitui geneza celei mai fundamentale schimbări în domeniul cunoaşterii umane, de la începuturile societăţii până acum. Transformările pe care le-ar implica - începând de la domeniul comunicării până la etică (de la conceptul fundamental al acesteia, până la fiecare detaliu

Prefaţă

E foarte dificil de explicat ceva simplu. O mare parte a acestei cărţi e dedicată tocmai clarificării unui astfel de lucru extrem de simplu. Dacă vom reuşi să înţelegem pe de-a-ntregul măcar şi un singur lucru simplu, ne vom dezvolta mult capacitatea de a înţelege natura universului şi a vieţii înseşi.

Astăzi, kinesiologia este o ştiinţă bine determinată, bazată pe testarea răspunsului muşchilor la stimuli. Un stimul pozitiv provoacă un răspuns muscular puternic, unul negativ generează o slăbire a tonusului muscular. Ca tehnică de diagnoză, testarea kinesiologică şi-a dovedit în ultimii 25 de ani aplicabilitatea în

nenumărate domenii. Cercetarea iniţiată de Goodheart a căpătat un câmp lărgit de aplicaţie atunci când dr. John Diamond a adus acest subiect la îndemâna publicului prin intermediul cărţilor sale. Diamond a stabilit că acest răspuns pozitiv sau negativ al corpului are loc atât în urma unor stimuli fizici, cât şi în urma unor stimuli mentali.

Cercetările care fac obiectul acestui volum au dus mai departe tehnica doctorului Diamond prin descoperirea faptului că răspunsul kinesiologic reflectă capacitatea organismului uman de a diferenţia nu numai stimulii pozitivi de cei negativi, ci şi pe cei anabolici (care sprijină şi înalţă viaţa) de cei catabolici (care consumă şi epuizează viaţa), dar mai ales prin faptul inedit că trupul uman are capacitatea de a deosebi adevărul de fals.

În sine, testul este simplu, rapid şi relativ lipsit de orice pericol. Ca răspuns la o afirmaţie adevărată, se petrece o reacţie musculară pozitivă, în timp ce o afirmaţie falsă va induce subiectului un răspuns negativ. Acest fenomen se petrece independent de opiniile subiectului testării sau de cunoştinţele acestuia cu privire la respectivul domeniu. De asemenea, răspunsurile s-au dovedit a fi valide indiferent de apartenenţa culturală a subiecţilor sau de momentul în care a avut loc testarea. Astfel, rezultatele testării îndeplinesc cerinţele ştiinţifice ale replicabilităţii, putând fi, prin urmare, verificate de către orice investigator. Pentru prima dată în istoria umană, această tehnică oferă o bază obiectivă pentru distingerea adevărului de falsitate.

Mai mult, am descoperit că acelaşi fenomen poate fi folosit pentru a calibra nivelele conştiinţei umane, generând o scală logaritmică de numere întregi (de la

1 la 1.000), care stratifică puterea relativă a nivelelor conştiinţei în toate domeniile experienţei umane şi calibrează toate nivelele posibile ale puterii.

Mai departe, milioanele de calibrări care au confirmat această descoperire au mai dezvăluit o stratificare a nivelelor puterii în afacerile umane, relevând o remarcabilă distincţie între putere şi forţă, ca şi între toate calităţile adiacente ale acestora. Acest lucru, la rândul său, a condus la reinterpretarea comprehensivă a comportamentului uman pentru a identifica câmpurile energetice invizibile care îl controlează. S-a descoperit că scala calibrată coincide cu subnivelele ierarhiei *filosofiei perene,* apărând imediat corelaţii cu fenomenele emoţionale şi intelectuale în sociologie, psihologie clinică şi spiritualitate tradiţională.

În volumul de faţă, scala conştiinţei a fost examinată în lumina descoperirilor actuale ale fizicii teoretice avansate, ale dinamicilor nonlineare şi *teoriei haosului.* Nivelele calibrate reprezintă câmpurile de atracţie puternice din domeniul conştiinţei însăşi, ce domină existenţa umană şi definesc, prin urmare, conţinutul, semnificaţia şi valoarea, servind ca energii organizatoare pentru nenumărate modele ale comportamentului uman.

Această stratificare a câmpurilor de atracţie în funcţie de nivelele corespunzătoare ale conştiinţei oferă o nouă paradigmă pentru recontextualizarea experienţei umane de-a lungul timpului. Practic, accesând informaţii spre care nu existase până acum nici o cale de apropiere, metoda noastră promite să fie atât de o mare valoare în cercetarea istorică, cât şi să aducă enorme beneficii posibile pentru viitorul omenirii. În încercarea de a sublinia valoarea acestei

tehnici ca instrument de cercetare, am dat exemple ale folosirii sale potenţiale într-o gamă largă a activităţilor umane: (într- o sferă speculativă) în artă, istorie, comerţ, politică, medicină, sociologie şi ştiinţele naturii; (într-o sferă mai pragmatică) în marketing, publicitate, cercetare şi dezvoltare; (într-o sferă empirică) în cercetarea psihologică, filosofică şi religioasă. Au fost sugerate şi anumite aplicaţii posibile în domeniul criminologiei, informaţiilor, dependenţei şi auto-îmbunătăţirii.

Însă posibilităţile de folosire şi extrapolare ale metodei de cercetare descrise în această carte abia dacă au fost amintite. Deşi rezultatele descrise aici sunt produsul a douăzeci de ani ce cercetări şi a milioane de calibrări efectuate de echipe întregi de investigatori asupra a mii de subiecţi, această carte nu reprezintă decât un început.

Potenţialul acestei metode pentru a înălţa cunoaşterea noastră în toate ştiinţele şi artele este mult mai mare şi se impune explorat cu toată atenţia. Probabil că aspectul cel mai important constă în faptul că ea promite să vină în ajutorul dezvoltării şi maturizării noastre spirituale în cele mai avansate nivele ale conştiinţei şi, într-un final, chiar a iluminării.

Prin folosirea procedeului kinesiologic descris aici ne stau la dispoziţie informaţii nelimitate despre orice subiect, fie el prezent sau trecut. Dar înţelegerea faptului că se poate şti *totul* despre *absolut orice* crează la început un şoc paradigmatic. Această reacţie provine în general din înţelegerea caracterului nonlocal, impersonal şi universal al conştiinţei însăşi şi, mai ales, din observarea faptului că propriile noastre gânduri şi motivaţii sunt transparente peste timp. Faptul că fiecare gând şi acţiune a noastră lasă pentru

totdeauna o urmă de neşters în univers poate fi o idee cel puţin neliniştitoare.

Aşa cum s-a întâmplat şi în cazul descoperirii undelor radio sau razelor X, o expansiune neaşteptată a conştienţei noastre nu numai că permite, dar şi reclamă o recontextualizare a întregii noastre viziuni asupra lumii. Implicaţiile noilor cunoştinţe reclamă o actualizare a vechilor idei pentru a forma un context mai larg. Deşi acest lucru poate ocaziona un oarecare stres intelectual, o asemenea recontextualizare ştiinţifică a comportamentului uman poate dezvălui structurile fundamentale ce stau la baza problemelor sociale şi personale, revelând prin aceasta soluţiile lor.

Deoarece acest subiect este, în realitate, unul extraordinar de simplu, e foarte dificil să-l prezentăm unei lumi atât de ataşată de complexitate. Cu riscul de a simplifica, putem observa două categorii generale de oameni: aceia care cred, respectiv care nu cred. Pentru aceştia din urmă, totul este fals până la proba contrarie, (adică până se dovedeşte a fi adevărat); pentru cei din prima categorie, tot ceea ce este afirmat cu bună credinţă poate fi adevărat - de asemenea, până la proba contrarie, adică până ce nu se dovedeşte a fi fals. Poziţia pesimistă a scepticismului cinic provine din teamă. Maniera mai optimistă de a accepta informaţiile provine din prezenţa încrederii în sine. Fiecare dintre aceste stiluri este funcţional şi fiecare are argumentele sale pro şi contra. Scriind lucrarea de faţă, m-am confruntat cu problema de a prezenta informaţiile mele într-o manieră care să satisfacă amândouă aceste abordări.

Această carte este, prin urmare, scrisă într-un stil oximoronic, pentru a facilita deopotrivă aşa-numitele înţelegeri ale emisferei cerebrale drepte şi stângi. În

realitate, noi cunoaştem lucrurile printr-o recunoaştere holistică a modelelor. Cel mai uşor mod de a pricepe un concept cu totul nou este prin intermediul familiarităţii. Acest fel de înţelegere este încurajat de un stil de scriere caracterizat de repetiţie, în loc să folosesc puţine adjective sau exemple pentru a-mi exprima ideile, am optat pentru folosirea lor ori de câte ori acest lucru ar fi facilitat înţelegerea textului şi, mai mult, am accentuat anumite aspecte prin folosirea repetiţiei. O asemenea abordare este de dorit şi pentru faptul că mintea care citeşte capitolul 3 nu mai e aceeaşi care a citit capitolul 1.

Din acest motiv, ideea că trebuie să începem de la capitolul 1 şi să citim progresiv până la sfârşit nu este decât un concept impus de emisfera cerebrală stângă. Aceasta este calea prozaică şi neinspirată a fizicii newtoniene, fundamentată pe o viziune asupra lumii deopotrivă limitată şi limitativă, în care se presupune că toate evenimentele au loc într-o secvenţialitate de tipul A → B → C. Această formă de miopie provine dintr-o paradigmă învechită a realităţii. Viziunea noastră, mai largă şi mai comprehensivă, nu provine numai din esenţa celei mai avansate fizici, matematici, şi teorii nonlineare, ci şi din intuiţiile care pot fi validate experimental de către oricine doreşte.

În general, provocarea pe care o constituie prezentarea acestui material rezidă în paradoxul transmiterii unor concepte nonlineare într-o structură lineară, printr-o succesiune de propoziţii. Domeniile ştiinţei din care au provenit aceste date sunt ele însele destul de complexe şi dificile: fizica teoretică şi matematica avansată, dinamicile nonlineare, teoria haosului şi matematicile sale, kinesiologia comportamentală avansată, neurobiologia, teoria

turbulenţelor, respectiv consideraţiile filosofice ale epistemologiei şi ontologiei. Dincolo de toate acestea, era necesar să mă adresez naturii conştiinţei umane înseşi, o zonă neexplorată din faţa căreia toate ştiinţele au dat înapoi. A cuprinde asemenea subiecte într-un mod exhaustiv dintr-un punct de vedere pur intelectual ar fi fost o încercare uluitoare ce ar fi reclamat un studiu de o viaţă. În loc să-mi propun un obiectiv atât de formidabil, am încercat să extrag esenţa fiecărui subiect şi să lucrez numai cu aceste esenţe.

Chiar şi o încercare rudimentară de a explica funcţionarea tehnicii testării, ce pare a transcende legile cunoscute ale universului, ne conduce inevitabil în teritoriile intelectuale ale fizicii teoretice avansate, dinamicilor nonlineare şi teoriei haosului. Am încercat, prin urmare, să prezint aceste subiecte, atât cât mi-a stat în putinţă, în termeni cât mai simpli şi mai puţin tehnici. Nu trebuie să vă speriaţi de faptul că citirea acestei cărţi ar reclama o capacitate intelectuală erudită. Lucrurile nu stau astfel; ne vom învârti în jurul aceloraşi concepte o dată şi încă o dată, până ce ne vor deveni evidente. Ori de câte ori ne vom întoarce pentru a comenta un exemplu, se va petrece o înţelegere sporită. Acest tip de învăţare se aseamănă cu survolarea unor terenuri necunoscute dintr-un avion: la o primă survolare totul pare necunoscut; la o a doua vom identifica deja câteva puncte de reper; la a treia vom începe să înţelegem pentru ca, în cele din urmă, să devenim familiari cu ceea ce vedem. Mecanismul înnăscut al minţii de a recunoaşte modelele se va ocupa de restul.

Pentru a-mi linişti propria temere că, probabil, în ciuda eforturilor mele, cititorul nu va primi mesajul

esenţial al acestui studiu, l-am exprimat dintru început: mintea umană individuală este asemenea unui computer conectat la o gigantică bază de date. Această bază de date este însăşi conştiinţa umană, conştiinţa noastră nefiind decât o expresie individuală a acesteia, cu rădăcina în conştiinţa comună a întregii omeniri. Această bază de date constituie domeniul geniului şi, dat fiind că a fi om înseamnă să iei parte la această bază de date, oricine are acces la geniu în virtutea naşterii sale. Informaţiile nelimitate conţinute în această bază de date se dovedesc acum a fi la dispoziţia oricui numai în câteva secunde, oriunde şi oricând. Aceasta este cu adevărat o descoperire extraordinară, pentru că are puterea de a schimba vieţile - atât la nivel individual, cât şi colectiv - într-o măsură ce nu a fost anticipată niciodată până acum.

Această bază de date transcende timpul, spaţiul şi toate limitele conştiinţei individuale. Acest aspect o distinge ca pe un instrument unic al cercetărilor viitoare, ce face posibile zone de investigaţie ce n-au fost nici măcar visate până acum. Ea oferă posibilitatea de a stabili un fundament obiectiv al valorilor, comportamentelor şi sistemelor de credinţă umane. Informaţiile obţinute prin această metodă dezvăluie un nou context pentru înţelegerea comportamentului uman şi o nouă paradigmă pentru validarea obiectivă a adevărului. Deoarece tehnica noastră poate fi folosită de oricine, oricând şi oriunde, ea are capacitatea de a iniţia o nouă eră a experienţei umane, bazată pe un adevăr observabil şi verificabil.

Avem în mână un mijloc de distingere corectă a adevărului de falsitate, a ceea ce funcţionează de ceea ce nu funcţionează, a beneficului de malign. Putem dezvălui forţele ascunse (ce până acum au fost

neglijate) care determină comportamentul uman. Avem la dispoziţie o modalitate de a găsi răspunsuri la problemele sociale şi personale rămase nerezolvate. Şi nu mai trebuie ca falsitatea să aibă vreo influenţă asupra vieţilor noastre.

Deşi subiectul nostru s-a dovedit a fi lesne comunicabil în conferinţe sau casete audio (vezi Anexa C), problema mea a constat în punerea acestuia într-o formă lecturabilă. Dovezile pot fi complexe. Cu toate acestea, demonstraţiile sunt extrem de simple. Copiii le urmăresc cu plăcere şi fără nici un pic de surprindere. Ei au ştiut întotdeauna că sunt conectaţi cu acea bază de date iar noi, adulţii, doar am uitat acest lucru. Geniul inerent al copiilor e aproape de suprafaţă şi, tocmai din acest motiv, cei care au observat că împăratul e gol au fost copiii. Geniul se aseamănă cu acest lucru.

Voi considera că am reuşit dacă la sfârşitul acestei cărţi veţi exclama „Am ştiut eu! Mereu am ştiut acest lucru". Conţinutul acestei cărţi nu este unul nou, ci numai o reflexie a ceea ce ştiţi deja, dar nu ştiţi că ştiţi. Tot ce am sperat este să unesc punctele pentru a da la iveală imaginea ascunsă.

Această carte vă face o mare promisiune, probabil cea mai mare promisiune pe care v-a făcut-o cineva vreodată. Ea poate să vă ofere mijloacele prin care puteţi să descoperiţi dacă sunteţi induşi în eroare. (De acum încolo, nu mai trebuie să citiţi niciodată o carte sau să îmbrăţişaţi o învăţătură fără să o testaţi în prealabil - e mult prea periculos şi prea costisitor.) Nivelul de adevăr al acestei lucrări a fost calibrat la 750 (vezi Anexa A), şi este neobişnuit de ridicat pentru acest moment şi această cultură. Îndrăznesc să sper

că prin aceasta mi-am îndeplinit deja o parte a promisiunii.

Speranţa mea ca autor este că această carte va putea anula sursele suferinţei, durerii şi eşecului, ajutând astfel la creşterea nivelului conştiinţei umane din fiecare dintre noi până la nivelul bucuriei, care ar trebui să constituie esenţa experienţei umane.

Scrierea acestei cărţi a început în ianuarie 1965 şi a luat sfârşit în iunie 1994. O mare parte a materialelor sale constitutive au fost dezvoltate în timp ce lucram la o dizertaţie de doctorat. Descoperirile raportate în studiu au fost obţinute independent, prin folosirea instrumentului de cercetare descris aici, anume răspunsul kinesiologic. Lucrarea a evoluat spontan, fără referiri la surse de informaţii exterioare; corelaţiile cu alte lucrări au fost incorporate la o dată ulterioară pentru a oferi un cadru de referinţă intelectuală. O mare parte a acestui studiu a fost coroborată acum cu cercetările prezentate la primul seminar important dedicat conştiinţei, *„Spre o bază ştiinţifică a conştiinţei”* ce a avut loc la Academia de Ştiinţe Medicale din Tucson, Arizona, în aprilie 1994 (*Hawkins, 1987*).

Echipele noastre de cercetare au folosit metoda testării descrisă în lucrarea de faţă pentru a calibra nivelul de adevăr al fiecărui capitol, paragraf şi propoziţie. (De exemplu, testarea a descoperit o eroare în lista celebrităţilor care şi-au distrus viaţa din cauza faimei. Atunci când am verificat fiecare cuvânt, numele „John Lennon” s-a dovedit a fi eronat plasat: într-adevăr, artistul a fost împuşcat de un asasin. Atunci când numele său a fost scos din respectiva frază, nivelul de adevăr al propoziţiei şi prin urmare al

întregului paragraf şi al întregii pagini s-a ridicat pentru a-l atinge pe cel al restului capitolului.)

Versiuni preliminare ale cărţii au circulat între anumiţi cititori selectaţi, de la lucrătorii din spitale până la şefi de stat de talia unui Mihail Gorbaciov; unele comentarii apar pe coperta a patra. Răspunsul fiecărei persoane la prezentarea subiectului a fost unic. (S-a observat un fapt interesant: acela că scorurile indivizilor testaţi au crescut după lecturarea materialului; se pare că simpla expunere la informaţiile prezentate în carte a „crescut” nivelul conştiinţei subiecţilor.) Deoarece implicaţiile şi aplicaţiile practice ale lucrării sunt atât de variate şi că fiecare aspect al materialului poate fi extins sau concentrat pentru a se potrivi intereselor unei anumite audienţe, porţiuni din acesta au făcut obiectul unor prezentări în cadrul unor diferite grupuri speciale de interes.

O parte a materialului a fost prezentată de autor în discursul principal de la prima Conferinţă Internaţională pe tema Conştiinţei şi Dependenţei[2] ce a avut loc în 1986 la San Mateo, California, iar un rezumat a fost publicat în concluziile acestei conferinţe de către Institutul Brookridge (*Beyond Addiction, Beyond Boundaries - Dincolo de Dependenţă, Dincolo de Frontiere,* editat de Shirley Burton şi Leo Kiley în 1986)[3]. O versiune extinsă (o casetă video de patru ore) a constat în înregistrarea alocuţiunii referitoare la conştiinţă şi dependenţă de la cea de-a doua Conferinţă Naţională pe tema conştiinţei şi dependenţei ce a avut loc la San Francisco în 1987.[4]

Alte părţi ale cercetării ce face obiectul lucrării de faţă au apărut într-o serie de materiale video distribuite la nivel naţional:

Gestionarea crizelor majore; Probleme cardiovasculare; Depresia; Alcoolismul; Primul ajutor spiritual; Procesul îmbătrânirii; Durere şi suferinţă; Greutatea; îngrijorare, teamă şi anxietate; Sănătatea; Boala; Relaţii speciale; şi *Sexualitatea.* (Editura Coleman, Amytville, New York, 1984-l986).[5]

Unele dintre aceste materiale au fost prezentate timp de cinci ani în timpul conferinţelor săptămânale cu o durată de trei ore de la un centru de recuperare din alcoolism şi consum de droguri. (Centrul Sedona Villa de la Spitalul Camelback, 1984-l988).

Este pentru prima dată când anatomia conştiinţei înseşi este conturată în întregul său, fără vreo atenuare menită a veni în întâmpinarea aşteptărilor unei audienţe sau alta.

David R. Hawkins, Doctor în medicină şi filosofie Institutul pentru Cercetări Teoretice Avansate Sedona, Arizona, 1995

Introducere

Toate strădaniile noastre au ca obiectiv comun înţelegerea sau influenţarea experienţei umane. Pentru această finalitate, omul a dezvoltat numeroase discipline descriptive sau analitice: morala, filosofia, psihologia şi aşa mai departe. În încercarea de a prevedea direcţia în care se îndreaptă umanitatea, s-a cheltuit enorm de mult timp şi mari sume de bani, numai pentru adunarea şi analiza datelor, în această căutare frenetică este implicită aşteptarea de a găsi un „răspuns” ultim. „Răspuns” care, odată găsit, ne va permite să rezolvăm problemele economiei, infracţionalităţii, sănătăţii sau politicii. Dar, cel puţin până în acest moment, nu am rezolvat nici una dintre acestea.

Nu e vorba că ne-ar fi lipsit datele; ne pierdem realmente în date. Obstacolul este că nu avem instrumentele potrivite pentru a interpreta semnificaţia datelor noastre. Încă nu am pus întrebările corecte, pentru că nu am avut un etalon adecvat al relevanţei sau acurateţii întrebărilor noastre.

Dilema omului, acum şi întotdeauna, a fost aceea că el a identificat propriile sale artefacte intelectuale în mod eronat cu realitatea. Dar aceste supoziţii artificiale nu sunt altceva decât produsul unui punct arbitrar al percepţiei. Răspunsurile inadecvate pe care le primim sunt o consecinţă directă a limitelor celui

care pune întrebările. Pentru că greşelile mici din formularea întrebărilor atrag după ele marile erori din forma răspunsurilor.

Înţelegerea nu provine pur şi simplu din examinarea datelor, ci din examinarea lor într-un anumit context. O informaţie e inutilă până ce nu ştim ce *înseamnă.* Pentru a înţelege semnificaţia acesteia, nu avem nevoie doar să punem întrebările corecte, ne mai trebuie şi instrumentele potrivite cu ajutorul cărora să măsurăm amintita informaţie într-un proces semnificativ de sortare şi descriere.

Cea mai mare parte a comportamentului uman a rămas nedescifrată în ciuda tuturor încercărilor de a o înţelege în profunzime. Sistemele pe care le-am creat pentru a ajunge la înţelegere pot părea vaste şi impresionante, dar fiecare dintre ele nu ne-a condus decât în fundături, din cauza limitelor lor inerente. Pe măsură ce explorăm natura problemelor umane, devine clar că nu a existat niciodată un instrument potrivit pentru măsurarea şi interpretarea motivaţiilor şi experienţelor umane din cursul istoriei.

Filosofia şi toate domeniile acesteia încearcă să înţeleagă experienţa umană creând abstracţiuni şi presupunând că acestea sunt în concordanţă cu vreo realitate ultimă. Toate sistemele politice se bazează pe supoziţii (lipsite de orice bază reală şi demonstrabilă) referitoare la valorile umane. Toate sistemele morale rezolvă enorma complexitate a comportamentului uman prin reducerea arbitrară a acestuia la categoriile simpliste ale binelui şi răului. Psihanaliza, expunând mintea inconştientă, a pus cap la cap această încurcătură, dând naştere unei serii năucitoare de tratamente şi psihologii derivate din diverse puncte de vedere. Bâlbâitele încercări actuale ale omului de a se

înţelege pe sine au produs în cele din urmă o mocirlă semantică în care, până la urmă, orice se spune este probabil adevărat într-o anumită măsură. Din cauza incertitudinii cu privire la natura exactă a cauzalităţii, chiar şi atunci când sunt obţinute rezultate măsurabile, ele sunt atribuite unor cauze nenaturale.

Greşelile fatale ale tuturor sistemelor de gândire au fost mai ales următoarele: (1) eşecul de a deosebi subiectivul de obiectiv; (2) ignorarea limitărilor contextuale inerente în terminologia fundamentală; (3) ignorarea naturii intime a conştiinţei; şi, în fine, (4) neînţelegerea naturii cauzalităţii. Consecinţele acestor neajunsuri vor deveni evidente atunci când vom explora domeniile majore ale experienţei umane dintr-o perspectivă nouă şi cu instrumente noi.

Societatea îşi cheltuieşte constant eforturile pentru a corecta efectele în loc să se ocupe de cauze, fapt care constituie unul dintre motivele pentru care evoluţia conştiinţei umane este un proces atât de lent. Omenirea este abia pe prima treaptă a scării; noi nu am rezolvat încă nici măcar problemele cele mai primitive (foametea, de exemplu). Privite din acest punct de vedere, realizările omenirii sunt cât se poate de impresionante, pentru că au fost atinse aproape orbeşte, prin intermediul încercărilor şi erorii. În timp ce această căutare aleatorie a soluţiilor a rezultat într-un labirint de o complexitate derutantă, răspunsurile adevărate poartă întotdeauna emblema simplităţii. Legea primordială a universului este economia. Universul nu risipeşte nici măcar un singur quark; totul serveşte unui scop şi se potriveşte într-un echilibru - nu există evenimente exterioare şi neimportante.

Până în momentul în care va învăţa să privească dincolo de cauzele aparente, omul este blocat de

puţinele sale cunoştinţe despre el însuşi. Din mărturiile umane, putem nota că răspunsurile nu provin niciodată din „identificarea” cauzelor. În locul acestui lucru, e necesar să identificăm condiţiile care stau la baza cauzelor aparente - iar aceste condiţii există numai în cadrul însăşi conştiinţei omului. Nici un răspuns definitiv, la nici o problemă, nu poate fi găsit prin izolarea secvenţelor evenimentelor şi proiectarea asupra lor a noţiunii mentale de „cauzalitate”. Nu există cauze în cadrul lumii observabile. Aşa cum vom demonstra, lumea observabilă este o lume a efectelor.

Ce este oare predicţia umană? Este oare societatea, în virtutea propriilor sale subsisteme haotice, o condiţie condamnată inerent? Această perspectivă stă la baza unei temeri sociale generale cu privire la viitor. Numeroase sondaje de opinie realizate pe plan internaţional indică un nivel ridicat al nefericirii pretutindeni pe glob, chiar şi în ţările cele mai avansate[2]. În vreme ce majoritatea oamenilor se abandonează unei viziuni pesimiste şi se roagă pentru o viaţă mai bună „dincolo”, puţinii vizionari care anticipează un viitor utopic sunt incapabili să descrie mijloacele necesare pentru realizarea acestuia. Societatea are nevoie de *vizionari ai mijloacelor, nu de visători ai finalităţilor.* Odată ce avem mijloacele, finalităţile se vor revela de la sine.

Dacă examinăm această dificultate de a găsi mijloace eficiente, observăm că ea se reduce la incapacitatea noastră de a deosebi esenţialul de neesenţial. Până acum nu a existat nici un sistem care să furnizeze o metodă prin care să distingem soluţiile puternice şi eficiente de cele slabe şi ineficiente. Mijloacele noastre de evaluare au fost în mod inerent incapabile să realizeze evaluări realiste.

Cel mai adesea, alegerile societăţii sunt rezultatul pripelii, erorilor statistice, sentimentelor, presiunilor politice sau ale mass- media, rezultatul prejudecăţilor personale şi ale interesului material. Deciziile cruciale ce afectează vieţile tuturor oamenilor de pe planetă sunt luate în condiţii care realmente garantează eşecul. Deoarece societăţile sunt lipsite de fundamentele reale necesare formulării unor soluţii eficiente ale problemelor, ele revin mereu şi mereu la recursul la forţă (în variatele sale expresii ca legea, impozitele, războiul, regulile şi regulamentele) care este extrem de costisitor, în loc să folosească puterea, care este foarte economică.

Cele două facultăţi operaţionale principale ale omului, raţiunea şi sentimentele, sunt amândouă nesigure prin natura lor, aşa cum o atestă istoria precară a supravieţuirii individuale şi colective. Deşi noi atribuim acţiunile noastre raţiunii, de fapt, omul operează în primul rând prin recunoaşterea modelelor; aranjarea logică a datelor serveşte mai mult la dezvoltarea unui sistem de recunoaştere a modelelor care devine apoi „adevărul”. Dar nimic nu este pentru totdeauna „adevărat” decât în anumite circumstanţe şi, apoi, numai dintr-un punct de vedere particular.

Ca rezultat al celor de mai sus, omul deduce că toate problemele sale provin din dificultatea de a „cunoaşte”. Într-un final, mintea ajunge la epistemologie, care este domeniul filosofiei ce examinează problema cunoaşterii: cum şi cât anume cunoaştem de fapt. Asemenea dizertaţii filosofice pot părea deopotrivă erudite sau irelevante, dar întrebările pe care le ridică constituie miezul experienţei umane. Indiferent de unde anume începem examinarea cunoaşterii umane, întotdeauna sfârşim prin

examinarea fenomenului *conştienţei* şi naturii conştiinţei umane. Şi ajungem în final la aceeaşi concluzie: orice progres ulterior al condiţiei umane reclamă o bază verificabilă a cunoaşterii, în care să ne putem încrede pe deplin.

Obstacolul principal în calea dezvoltării omului constă în puţinătatea cunoştinţelor sale cu privire la natura conştiinţei. Dacă privim în interiorul nostru, la procesul ce se petrece clipă de clipă în mintea noastră, vom observa că mintea acţionează mult mai rapid decât o recunoaşte. Devine evident că ideea conform căreia acţiunile noastre sunt bazate pe decizii profunde este o mare iluzie. Procesul luării deciziilor este o funcţie a conştiinţei înseşi. Cu o rapiditate enormă, mintea face alegeri bazate pe milioane de date şi pe corelaţiile şi proiecţiile acestora, cu mult dincolo de înţelegerea conştientă. Aceasta este o funcţie globală dominată de modelele energetice pe care noua ştiinţă a dinamicilor nonlineare le numeşte *atractori.*

Conştiinţa alege în mod automat ceea ce consideră a fi cea mai bună alternativă, de la moment la moment, pentru că aceasta este, la urma urmei, singura funcţie de care este capabilă. Relativa importanţă şi meritele atribuite anumitor informaţii sunt determinate de un model de atracţie predominant care operează în mintea individuală sau în cadrul unui grup colectiv de minţi. Aceste modele pot fi identificate, descrise şi calibrate; din aceste informaţii rezultă o înţelegere cu totul nouă a comportamentului, istoriei şi destinului umanităţii.

Volumul de faţă, rezultatul a douăzeci de ani de cercetări intensive ce au implicat milioane de calibrări, poate face posibilă oricui o asemenea înţelegere.

Faptul că această revelaţie provine dintr-o legătură între psihologia conştiinţei, funcţionarea sistemului nervos uman şi fizica universului nu este surprinzător dacă ne reamintim că suntem, la urma urmei, parte a unui univers în care totul este interconectat; toate secretele acestuia sunt astfel, cel puţin din punct de vedere teoretic, la dispoziţia noastră - dacă ştim unde şi cum să le căutăm.

Poate oare omul să se ridice deasupra condiţiei sale iniţiale? De ce nu? Tot ceea ce trebuie să facă este să-şi crească optimismul şi se va ridica fără efort la o stare superioară. Forţa nu poate realiza acest lucru; puterea nu numai că poate, dar o şi face frecvent.

Omul crede că trăieşte în virtutea forţelor pe care le poate controla, dar de fapt el este guvernat din surse nedezvăluite de o putere asupra căreia nu are nici un control. Deoarece puterea este lipsită de efort, ea se desfăşoară într-un fel nevăzut şi neaşteptat. Forţa este experimentată prin simţuri; puterea poate fi recunoscută numai prin conştienţă interioară. Omul este imobilizat în condiţia sa prezentă de alinierea cu modelele energetice de atracţie enorm de puternice pe care le pune în mişcare în mod inconştient. Clipă de clipă, el este suspendat în această stare a evoluţiei, reţinut de energiile forţei, impulsionat de energiile puterii.

Individul este asemenea unei plute în marea conştiinţei - el nu ştie unde anume se află, de unde vine sau încotro se îndreaptă şi nu ştie nici de ce. Omul rătăceşte în nesfârşita sa ghicitoare, punând aceleaşi întrebări, secol de secol şi - în lipsa unui salt semnificativ al conştiinţei - va continua astfel. Un semn al unei expansiuni neaşteptate a contextului şi

înţelegerii constă în experienţa interioară a uşurării, bucuriei şi veneraţiei. Toţi cei ce au privilegiul unor asemenea experienţe încearcă după aceea sentimentul că universul le-a acordat un dar de preţ. Informaţiile sunt acumulate greu, dar adevărul se dezvăluie fără efort.[5] Să sperăm că prin lectura cărţii de faţă cititorul va putea înţelege şi pregăti apoi condiţiile unei asemenea revelaţii personale. Realizarea acestui lucru reprezintă aventura supremă.

Partea I - Uneltele

Capitolul I - Descoperiri fundamentale pe drumul cunoaşterii

Scrierea acestei lucrări, începută în 1965, a fost încurajată de evoluţia multor alte domenii ale ştiinţei, dintre care trei au avut o importanţă specială. Cercetările clinice ale psihologiei cu privire la sistemul nervos şi la funcţionarea holistică a organismului uman au generat în anii ’70 o ştiinţă nouă, denumită *kinesiologie*. Între timp, în domeniul tehnologic, calculatoarele au evoluat până în punctul în care au devenit capabile să facă milioane de calcule în milisecunde, fapt ce a permis crearea unor noi instrumente de inteligenţă artificială.[2] Posibilitatea de a avea acces rapid spre o imensă cantitate de date, altădată de neconceput, a dat naştere unei perspective revoluţionare în cazul fenomenelor naturale, denumită *teoria haosului.* Simultan, în ştiinţele teoretice, mecanica cuantică a condus la fizica teoretică avansată, iar prin intermediu] matematicii asociate a apărut un întreg studiu novator despre dinamicile nonlineare, care constituie de departe una dintre cele mai importante evoluţii ale ştiinţei

modeme, al cărui impact pe termen lung rămâne încă să fie determinat.

Ştiinţa kinesiologiei a dezvăluit pentru prima dată legătura interioară dintre minte şi corp, demonstrând că mintea „gândeşte” cu însuşi corpul. Ea a oferit astfel o cale pentru explorarea modurilor în care conştiinţa se descoperă prin mecanismele subtile din spatele procesului îmbolnăvirii.

Cu ajutorul calculatoarelor avansate, care permit descrierea prin grafice a unor cantităţi mari de date, au fost descoperite sisteme nebănuite în cadrul a ceea ce fusese până atunci ignorat de fizica newtoniană pe considerentul că nu ar fi decât date indescifrabile sau lipsite de sens (haotice).[5] Deodată, teoreticienii din diverse domenii au putut pătrunde modele coerente de înţelegere a datelor ce fuseseră mult timp considerate incoerente, *nonlinear-difuze* sau haotice (deci inaccesibile prin intermediul teoriilor logicii probabilistice convenţionale şi matematicii).

Analiza acestor date „incoerente” a scos la iveală faptul că în spatele fenomenelor naturale aparent întâmplătoare se găsesc unele modele energetice ascunse, sau *atractori* (care au fost postulate de matematica avansată a ecuaţiilor nonlineare). Reprezentările grafice computerizate au demonstrat clar structura acestor câmpuri de atracţie. Se pare că acest potenţial implicit de analiză al unor sisteme presupus imprevizibile (în domenii atât de diferite ca mecanica fluidelor, biologia umană şi astronomia stelară) este infinit. Cu toate acestea, cel puţin până acum şi exceptând apariţia pe piaţă a unor noi modele de grafică computerizată determinate prin intermediul geometriei „fractale”, domeniul dinamicii nonlineare a rămas necunoscut publicului.

În era precedentă acestor descoperiri, ştiinţa lineară se dezvolta complet separat de problemele fundamentale ale vieţii înseşi - pentru că, în realitate, toate procesele vieţii sunt nonlineare. Această izolare nu a ocolit nici medicina care, pusă în faţa descoperirilor uimitoare ale kinesiologiei, a ignorat pur şi simplu respectivele informaţii, din cauza faptului că nu deţinea nici contextul potrivit, nici paradigma realităţii corespunzătoare (amândouă necesare pentru a putea înţelege noile abordări). Odată cu scurgerea timpului, medicina a uitat că a început prin a fi o artă şi că ştiinţa nu era decât un instrument al acesteia.

În cadrul ştiinţei medicale, psihiatria a fost întotdeauna ţinută la distanţă de către tradiţionalişti deoarece - prin simplul fapt că aborda incomesurabilitatea vieţii umane - părea a fi mai puţin „ştiinţifică” din punctul de vedere al clasicei cauzalităţi newtoniene. De fapt, psihiatria academică a făcut descoperiri notabile în psihofarmacologie încă din anii ’50. Cu toate acestea însă, psihiatria rămâne oricum domeniul cel mai nonlinear al medicinei, deoarece obiectul cercetărilor sale reuneşte subiecte ca intuiţia, luarea deciziilor, precum şi întreg fenomenul vieţii privit ca *proces.* Deşi în literatura psihiatrică academică nu există prea multe menţiuni cu privire la termeni ca dragoste, sens, valoare sau voinţă, trebuie amintit că psihiatria, măcar în ceea ce priveşte abordările eseistice ale acestei discipline, ilustrează o pespectivă mai largă asupra omului decât alte domenii medicale tradiţionale.

Indiferent de ramura cercetărilor cu care se începe - filosofie, teorie politică, teologie - toate căile de investigare converg în cele din urmă într-un punct comun: căutarea unei înţelegeri structurate a naturii

conştiinţei pure. Însă niciuna dintre marile încercări ale cunoaşterii umane amintite mai sus - nici măcar kinesiologia sau dinamica nonlineară - nu a putut depăşi această barieră a cercetării naturii conştiinţei. Cu toate acestea, nu trebuie să omitem că unii gânditori au trecut dincolo de parametrii domeniului lor specific şi au început să se întrebe despre legătura existentă între univers, ştiinţă şi conştiinţă (în experienţa sa ca minte).[7] Pe parcursul acestei cărţi, ne vom referi la teoriile lor şi la impactul acestora asupra evoluţiei înţelegerii umane.

Teza lucrării de faţă derivă din reunirea acestor discipline ştiinţifice într-o metodologie deopotrivă simplă şi eficientă. De fapt, am descoperit că putem analiza şi investiga conştiinţa. Deşi nu am avut vreun punct de reper care să ne îndrume, cercetarea acestui subiect şi-a provocat propria structură şi, prin acesta, contextul necesar pentru înţelegerea noilor descoperiri.

Dat fiind că tot ceea ce există în univers este raportat la altceva,[8] nu este deloc surprinzător faptul că unul din obiectivele principale al acestui studiu, şi anume crearea unei hărţi a câmpurilor energetice ale conştiinţei, se va corela, sau va fi coroborat, cu toate celelalte căi de investigare, unificând astfel diversitatea experienţei umane şi formele sale de expresie într-o paradigmă atotcuprinzătoare.[9] O astfel de înţelegere poate depăşi dihotomia artificială dintre subiect şi obiect, trecând prin aceasta dincolo de punctul de vedere limitat care creează iluzia dualităţii. Subiectivul şi obiectivul sunt de fapt unul şi acelaşi lucru,[10] după cum se poate demonstra chiar fără ajutorul ecuaţiilor nonlineare sau graficii computerizate.

Prin identificarea subiectivului şi obiectivului ca unul şi acelaşi lucru, putem depăşi constrângerile pe care ni le impune conceptul de timp (care, prin definiţie, reprezintă o piedică majoră în calea înţelegerii naturii vieţii - în special în expresia sa de experienţă umană). Dacă subiectivul şi obiectivul sunt, în realitate, unul şi acelaşi lucru, atunci toate întrebările noastre îşi pot găsi răspunsul prin cercetarea naturii esenţiale a fiinţei umane. Apoi, prin simpla înregistrare a observaţiilor vom dobândi o imagine de ansamblu ce ne va permite să ne extindem nelimitat aria investigaţiilor.

Cu toţii avem la dispoziţie un calculator mult mai avansat decât orice produs al inteligenţei artificiale - *mintea umană.* Funcţia de bază a oricărui aparat de măsurare este aceea de a emite un semnal care indică detectarea unei schimbări (indiferent cât de mici). Experimentele pe care le vom descrie în lucrarea de faţă demonstrează că reacţiile corpului uman însuşi oferă un astfel de semnal la schimbarea condiţiilor. Aşa cum veţi observa, corpul uman poate discerne la un grad foarte fin între factorii ce aduc prinos vieţii, respectiv care nu sprijină viaţa.

Acest fapt nu trebuie să ne surprindă. Toate fiinţele vii reacţionează atât la ceea ce sprijină viaţa, cât şi la ceea ce este contrar ei; acesta este, de fapt, mecanismul fundamental al supravieţuirii. Capacitatea de a detecta schimbările şi de a reacţiona corect la acestea este proprie tuturor formelor de viaţă. Putem da un exemplu foarte sugestiv în acest sens: s-a observat că, la mari altitudini, copacii sunt mai scunzi, deoarece oxigenul din atmosferă e mai rarefiat. Şi nu trebuie defel să ne îndoim de faptul că protoplasma umană este mult mai sensibilă decât cea a copacilor.

Metoda de cercetare care face obiectul lucrării de faţă (cunoscută sub denumirea de *cercetarea atractorilor*) provine din studiul dinamicii nonlineare şi-şi propune dezvoltarea unei „hărţi” a conştiinţei umane. Ea constă în identificarea limitelor de putere ale câmpurilor energetice ale conştiinţei prin intermediul *analizei punctului critic.* (Analiza punctului critic este o metodă derivată din observarea faptului că în orice sistem foarte complex există un anumit punct critic în care cel mai mic impuls exterior va determina o schimbare semnificativă. De exemplu, angrenajul unei mori de vânt poate fi oprit printr-o simplă şi uşoară atingere - aplicată în locul potrivit al mecanismului de siguranţă. Tot astfel, dacă ştim locul potrivit, putem opri o locomotivă uriaşă printr-o simplă apăsare de buton).

Dinamicile nonlineare permit identificarea acestor modele prin reprezentări complexe, chiar dacă sunt ascunse printre incoerenţe sau în cadrul unor date indescifrabile. Graţie faptului că uzează de o abordare şi metodă total diferite decât cele folosite în mod obişnuit, aceleaşi dinamici nonlineare ne ajută să descoperim semnificaţia celor considerate în general ca fiind irelevante.

Se presupune, în general, că analiza problemelor porneşte de la faptele cunoscute (întrebarea sau situaţiile) şi, treptat, după un timp, trece la cele necunoscute (răspunsul), urmând anumite etape definite şi folosind progresia logică. Dinamica nonlineară îşi începe cercetarea exact invers: de la necunoscut (datele nondeterministice ale întrebării) la cunoscut (răspunsul)! în plus, operează în cadrul unei paradigme diferite a cauzalităţii. Problema este considerată a fi una dintre premise, o poartă de acces

şi nu o succesiune logică (aşa cum se întâmplă în cazul rezolvării unei probleme prin ecuaţii diferenţiale).[13]

Dar, înainte de a defini întrebările pe care le ridică studiul de faţă, îngăduiţi-ne să examinăm mai amănunţit o parte a informaţiilor la care deja am făcut referire.

Atractori

Atractorii (sau modelele de atracţie) constituie denumirea dată unui model identificabil care rezultă dintr-o masă de date aparent fără semnificaţie. Există o coerenţă ascunsă în tot ceea ce pare a fi incoerent. Acest tip de coerenţă interioară a fost demonstrată pentru prima dată în natură de către Lorenz, în cazul studierii graficelor computerizate derivate din modelele prognozei meteorologice pe intervale lungi de timp. Modelul atractor pe care l-a identificat este acum foarte cunoscut sub denumirea de „Fluturele lui Lorenz".

Diferitele tipuri de atractori sunt definite printr-o serie de denumiri, de exemplu, *atractori stranii.* Dar lucrul cel mai important pentru cercetarea noastră este descoperirea faptului că unele modele de atracţie sunt foarte puternice, iar altele sunt mult mai slabe. Există un punct critic care diferenţiază aceste două clase distincte. Acest fenomen este paralel şi corolar cu nivelele energetice înalte sau joase din matematica legăturilor chimice.

Câmpuri de dominanţă

Un câmp de dominanţă este demonstrat de modelele energetice înalte care îşi exercită influenţa

asupra celor slabe. Acest fapt poate fi ilustrat de coexistenţa unui mic câmp magnetic în cadrul celui mult mai mare al unui electromagnet uriaş. Universul fenomenologic constituie expresia interacţiunii unor modele infinite de atractori, de diferite nivele de putere. Nesfârşitele complexităţi ale vieţii constituie reflexiile eternelor reverberaţii ale creşterii, respectiv diminuării acestor câmpuri, compuse din armonici şi alte interacţiuni.

Analiza punctului critic

Conceptul tradiţional al cauzalităţii newtoniene (vezi mai jos) a exclus toate aceste tipuri de date „nondeterministice” deoarece nu se potriveau paradigmei sale. Odată cu descoperirile lui Einstein, Heisenberg, Bell, Bohr şi altor mari inovatori, modelul nostru cu privire la univers s-a răspândit rapid. Fizica teoretică avansată a demonstrat faptul că tot ceea ce există în univers este, în mod subtil, interdependent.

Universul clasic newtonian, cu cele patru dimensiuni ale sale, este deseori descris ca un orologiu uriaş, care manifestă în timp, prin procese lineare, primele trei dimensiuni ale spaţiului. Dacă ne uităm chiar şi la un ceasornic mai simplu, vom observa că unele mecanisme se mişcă mai încet şi mai greoi, în timp ce altele sunt foarte rapide. Nu ar avea nici un efect asupra mecanismului în cazul în care s-ar aplica o presiune pe unul dintre aceste componente mari şi greoaie. Totuşi, există undeva un mecanism de echilibru abia perceptibil, la care cea mai mică atingere are efectul să oprească întregul aparat.

Acesta este identificat drept „punctul critic”, în care o forţă minimă determină un efect maxim.

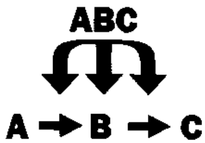
Cauzalitatea

S-a presupus în mod convenţional că în lumea perceptibilă cauzalitatea funcţionează în următorul fel:

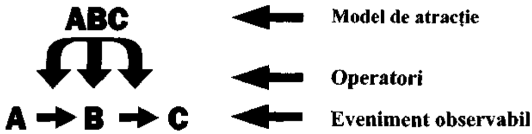
A → B → C

Aceasta este denumită o secvenţă lineară deterministică - asemănător bilelor de biliard care se lovesc succesiv una de alta. Supoziţia implicită este că A îl determină pe B, care îl determină, la rândul său, pe C.

Însă cercetarea noastră demonstrează că lucrurile stau cu totul altfel în ceea ce priveşte funcţionarea cauzalităţii:

Observăm din această diagramă următorul fapt: cauza (ABC) care nu este observabilă, rezultă în succesiunea A→B→C, care este un fenomen observabil în cadrul lumii tridimensionale. Problemele obişnuite pe care lumea încearcă să le depăşească există la nivelul perceptibil A→B→C. Dar cercetarea noastră îşi propune să descopere însuşi modelul atractor esenţial, deci ABC-ul din care rezultă ulterior succesiunea A→B→C.

În această schemă simplă, operatorii transced atât cele observabile, cât şi cele neobservabile; ni-i putem imagina şi-i putem descrie ca pe un curcubeu care face legătura între domeniile deterministice şi nondeterministice. (Existenţa operanţilor poate fi dedusă prin punerea întrebării, „Ce anume cuprinde deopotrivă posibilul şi imposibilul, cunoscutul şi necunoscutul?" - de exemplu, care este matricea tuturor posibilităţilor?)

Această descriere a modului în care funcţionează universul este în acord cu teoriile fizicianului David Bohm, cel care a descris un univers holografic, caracterizat deopotrivă printr-o ordine invizibilă *implicită* („învăluită") şi una manifestată *explicit* („dezvăluită"). Dar cel mai important aspect ce trebuie observat este acela că această înţelegere ştiinţifică corespunde cu imaginea realităţii experimentată de-a lungul istoriei de către înţelepţii iluminaţi, care au evoluat dincolo de conştiinţă, ajungând la o stare a conştienţei pure.[16] Bohm aminteşte o *sursă,* ce transcende atât sferele implicite cât şi explicite, şi care se aseamănă foarte mult cu starea conştienţei pure descrisă de înţelepţi.[17]

Apariţia calculatoarelor ultraperformante a permis aplicarea teoriilor dinamicii nonlineare în cazul studierii funcţiilor creierului, cu ajutorul tehnicii de *„modelare neuropsihologică".* Prin intermediul modelelor neurale în cadrul cărora au fost identificate şi reţele de atractori este studiată în special funcţionarea memoriei. Concluziile cercetărilor actuale afirmă că reţele neurale ale creierului acţionează ca un sistem

de modele de atracţie, iar amintirile stocate ca atractori, în aşa fel încât sistemul nu se comportă deloc aleatoriu, deşi, luat în parte, fiecare neuron se poate comporta astfel.

Modelele neuronale ale conştiinţei dezvăluie o clasă de reţele neuronale denumite „sisteme restrictive de satisfacere”. în aceste sisteme, o reţea de unităţi neuronale interconectate funcţionează în cadrul unei serii de limite şi configurează astfel modele de atracţie, unele dintre ele fiind identificate acum cu psihopatologia. Acest tip de modelare corelează comportamentul cu fiziologia şi aminteşte de rezultatele testării kinesiologice, demonstrând astfel legătura dintre minte şi corp.

În termeni rezultaţi din *teoria haosului*, studiul clinic descris în paginile următoare a identificat *un spaţiu defaza* care cuprinde toate etapele evoluţiei conştiinţei umane. În cadrul acestuia, au fost identificate şi ordonate în sens crescător numeroase modele de atracţie. Aceste modele reprezintă câmpuri energetice ce sunt mai degrabă calităţi ale conştiinţei înseşi decât ale unui individ sau altul (aşa cum reiese foarte clar, de altfel, atât din ocurenţa lor în rândurile populaţiei de-a lungul unor intervale lungi de timp, cât şi din confirmarea prin rezultatele obţinute, independent de autorii testării sau de subiecţii acestora).

Evoluţia conştiinţei şi dezvoltarea societăţii umane pot fi schiţate în termenii matematici ai dinamicilor nonlineare. Studiul nostru se ocupă de un set limitat de parametri ai conştiinţei, pe care i-am calibrat pe o scală de la 1 la 1.000. Aceste numere reprezintă o progresie logaritmică (cu baza 10) a puterii câmpurilor respective. Întregul câmp (sau spaţiul de fază) al

conştiinţei înseşi este nelimitat, tinzând spre infinit. Câmpul cuprins între 1 şi 600 (şi care reprezintă domeniul majorităţii experienţelor umane), constituie scopul principal al acestui studiu. De asemenea, vor fi descrise şi nivelele cuprinse între 600 şi 1.000 (adică domeniul evoluţiei extraordinare şi al iluminării), neuitând să amintim nici de stările spirituale cele mai înalte.

Din totalitatea câmpurilor studiate au reieşit modelele secvenţiale corespunzătoare puterii câmpurilor de atracţie. Deşi în cadrul acestora puteau exista anumite variaţii locale, la nivel global ele erau consistente. Astfel, atractorii străini pot fi deopotrivă de energie joasă şi înaltă. În urma analizării datelor noastre, a reieşit faptul că punctul critic se situează la nivelul 200. Sub această valoare, puterea atractorilor putea fi descrisă drept slabă sau negativă, iar peste valoarea de 200 drept pozitivă. Când am ajuns la nivelul 600, atractorii analizaţi erau extrem de puternici.

Un element important din teoria haosului, necesar pentru înţelegerea evoluţiei conştiinţei, este *legea dependenţei sensibile de condiţiile iniţialei* Aceasta se referă la faptul că, după un interval de timp, o variaţie uşoară poate induce o schimbare profundă, aşa cum se întâmplă cu un vapor a cărui direcţie este cu cel mult un grad în afara traseului fixat şi care descoperă că a deviat de la drumul său cu multe sute de mile. Acest fenomen, pe care îl vom detalia mai târziu, reprezintă mecanismul esenţial al oricărei evoluţii şi stă la baza procesului creaţiei.

Privind retrospectiv, putem observa că încă din timpuri imemoriale, omul a încercat să găsească

semnificaţia enormei complexităţi şi frecventei imprevizibilităţi a comportamentului său.

Astfel, au fost construite o multitudine de sisteme în încercarea de a transforma neinteligibilul în inteligibil. În general, a „înţelege” însemna a putea defini în termeni lineari: logici şi raţionali. Dar procesul şi experienţa vieţii sunt în sine organice — adică prin definiţie non-lineare. Iată sursa de neînlăturat a frustrării intelectuale a omului.

Cu toate acestea, în cadrul studiului nostru, răspunsurile la teste au fost independente de sistemele de credinţă şi de nivelul intelectual al subiecţilor. Astfel, modelele Câmpurilor energetice care au reieşit reprezentau aspecte ale conştiinţei înseşi, fiind independente de indivizi. Folosind termenii uzuali de emisferă cerebrală dreaptă/stângă, putem spune că subiecţii testaţi au reacţionat global la un Câmp de atracţie, independent de variaţia individuală a logicii, raţiunii sau gândirii secvenţiale din emisfera lor cerebrală stângă. Rezultatele studiului indică faptul că atitudinile şi comportamentul uman sunt organizate de modele profunde şi puternice.

Putem intui, aşadar, existenţa unei zone infinite dotate cu un potenţial infinit, adică însăşi conştiinţa, în cadrul căreia există un Câmp de atracţie enorm de puternic, care organizează toate comportamentele umane în ceea ce e înnăscut pentru „umanitate”. În cadrul acestui imens Câmp de atracţie, există Câmpuri mai mici, cu energie şi putere mai mică. La rândul lor, aceste Câmpuri sunt cele care domină comportamentul, astfel încât, de-a lungul întregii istorii a umanităţii şi în cadrul tuturor culturilor, modelele sunt concordante. Istoria civilizaţiei umane este produsă de interacţiunile acestor variaţii din cadrul

Câmpurilor de atracţie. (Un studiu la care nu ne-am referit în lucrarea de faţă a indicat faptul că şi regnurile animal şi vegetal sunt controlate de Câmpuri de atracţie.)

Studiul nostru se corelează cu ipoteza „Câmpurilor morfogenetice” a lui Rupert Sheldrake şi, de asemenea, cu modelul funcţionării holografice a creierului şi minţii, propus de Karl Pribram. (Observaţi faptul că, într-un univers holografic, realizările fiecărui individ contribuie la evoluţia şi bunăstarea întregului). Studiul nostru se potriveşte şi cu concluziile la care a ajuns laureatul premiului Nobel, Sir John Eccles, potrivit căruia creierul acţionează ca un mecanism de recepţie a modelelor energetice localizate chiar în minte, acesta existând sub forma conştiinţei exprimate prin intermediul gândurilor. De altfel, cea care îşi arogă posesia gândurilor este tocmai vanitatea eului. Pe de altă parte, geniul atribuie în mod obişnuit sursa salturilor creative ale conştienţei acelei baze a întregii conştiinţe care a fost denumită, în mod tradiţional, Divinitate.

Capitolul II - Istorie şi Metodologie

La baza acestui studiu stă o cercetare realizată într-un interval de douăzeci de ani, care a implicat milioane de calibrări pe mii de subiecţi (de toate vârstele şi tipurile de personalitate, proveniţi din toate domeniile vieţii). Prin structură, acest studiu este clinic în metodă, având, prin aceasta, implicaţii pragmatice universale. Deoarece metoda de testare este aplicabilă tuturor formelor expresiei umane, calibrările au fost

aplicate cu succes în literatură, arhitectură, artă, ştiinţă, evenimente din viaţa de zi cu zi şi, nu în ultimul rând, complexităţii relaţiilor umane. Prin urmare, tehnica propusă de noi este aplicabilă experienţei umane în întregul său.

Din punct de vedere al mentalului lor, gama subiecţilor testaţi a cuprins atât oameni numiţi îndeobşte „normali”, cât şi pacienţi cu afecţiuni psihice severe. Testarea subiecţilor a avut loc în Canada, Statele Unite, Mexic, America de Sud şi Nordul Europei. În plus, originea socio-culturală a subiecţilor reunea reprezentanţi ai tuturor ţărilor, etniilor şi religiilor. În ceea ce priveşte vârsta, subiecţii s-au regăsit atât în copii, cât şi în bătrâni de 90 de ani, cuprinzând de asemenea un spectru larg de stare de sănătate fizică şi emoţională. Subiecţii au fost testaţi de numeroşi cercetători fie individual, fie în grupuri,. Dar, în toate cazurile, fără nici o excepţie, rezultatele au fost identice şi consecvente, îndeplinind cerinţa fundamentală a metodei ştiinţifice: obţinerea aceluiaşi răspuns în cazul repetării unui experiment, replicabilitatea experimentală perfectă.

Subiecţii au fost selectaţi la întâmplare şi au fost testaţi în cele mai diferite aşezări fizice şi comportamentale: în vârful munţilor sau pe malul mării, la petreceri în vacanţă sau în cursul unei zile obişnuite de muncă, în momente de bucurie sau de tristeţe. Nici una dintre aceste circumstanţe nu au avut nici un efect asupra rezultatelor testelor, care s-au dovedit a fi universal valabile, independente de orice factor străin, cu singura excepţie a metodei de testare înseşi.

Având în vedere importanţa deosebită a acesteia, metoda de testare va fi descrisă în detaliu în cele ce urmează.

Fundalul istoric

În anul 1971, trei fizioterapeuţi au publicat un studiu referitor la testarea muşchilor. Dr. George Goodheart din Detroit, Michigan, studiase în detaliu tehnicile de testare musculara în practica sa clinică, descoperind astfel faptul că puterea sau slăbiciunea fiecărui muşchi erau legate de sănătatea sau patologia unui anumit organ al corpului.[3] Apoi, a determinat faptul că fiecare muşchi era asociat cu un meridian de acupunctura şi a corelat cercetarea sa cu cea a fizicianului Felix Mann în privinţa semnificaţiei medicale a meridianelor de acupunctura.

Până în 1976, cartea lui Goodheart despre kinesiologia aplicată ajunsese la ediţia a douăsprezecea, iar el a început să predea tehnica amintită colegilor săi în acelaşi timp, publicând lunar casete cu diverse studii. În scurtă vreme, munca sa a fost preluată şi de alţi cercetători, fapt ce a condus la înfiinţarea Colegiului Internaţional de Kinesiologie *(International College of Kinesiology).* Mulţi dintre membrii acestei organizaţii au făcut parte şi din Academia de Medicină Preventivă *(Academy of Preventive Medicine).* O expunere completă cu privire la dezvoltarea acestui domeniu a fost realizată de David Walther în volumul său despre Kinesiologia Aplicată, publicat tot în 1976.

Cea mai izbitoare descoperire a kinesiologiei a fost dintru început demonstraţia clară a faptului că tonusul muscular slăbeşte instantaneu atunci când corpul este

expus la stimuli dăunători. De exemplu, dacă un pacient cu hipoglicemie îşi pune zahăr pe limbă, muşchiul deltoid (cel care este în general folosit drept indicator), slăbeşte imediat. În mod asemănător, s-a descoperit şi faptul că substanţele benefice corpului întăreau instantaneu tonusul muscular.

Deoarece această slăbire a tonusului muscular indica prezenţa unui proces patologic în organul corespondent respectivului muşchi (detectat, de asemenea, şi de diagnosticarea prin acupunctura şi examinarea în laborator), ea a reprezentat un instrument foarte folositor în detectarea bolilor. Mii de specialişti au început să folosească metoda kinesiologică, astfel încât datele s-au acumulat rapid, demonstrând faptul că nu este vorba doar de o tehnică de diagnosticare importantă şi precisă, ci şi de una foarte potrivită pentru monitorizarea modului în care pacienţii răspund la tratament şi la medicaţie.

Tehnica a sfârşit prin a fi larg acceptată în rândurile profesioniştilor diferitelor discipline şi, deşi nu a devenit imediat un curent în medicina tradiţională, a fost intens folosită de practicienii holistici. Unul dintre aceştia, medicul psihiatru John Diamond, a început să utilizeze metoda răspunsului kinesiologic în diagnosticarea şi tratarea suferinţelor psihice, numind această nouă perspectivă de diagnoză şi tratament „Kinesiologie Comportamentală”.

În timp ce alţi cercetători studiau eficienţa metodei kinesiologice în detectarea alergiilor, dereglărilor nutriţionale şi în cazul răspunsului la tratament, dr. Diamond a extins aria de investigaţie, utilizând aceeaşi tehnică pentru a studia efectele pozitive sau negative ale unei mari varietăţi de stimuli psihologici (cum ar fi, de exemplu, diferitele tipuri de artă, muzică, expresii

ale feţei, modulaţia vocii şi stresul emoţional). Profesor excepţional, seminariile doctorului Diamond au influenţat mii de practicieni care s-au întors la munca lor cu interes reînnoit şi curiozitate pentru aplicaţiile metodei kinesiologice.

Pe lângă aplicabilitatea sa generală, testul era rapid, simplu, uşor de realizat şi foarte concludent; în plus, toţi cercetătorii au confirmat replicabilitatea totală a rezultatelor. De exemplu, un îndulcitor artificial a făcut ca toţi subiecţii testaţi să slăbească, indiferent dacă le-a fost plasat pe limbă, aşezat într-un pachet lângă plexul solar sau ascuns într-un plic al cărui conţinut nu a fost cunoscut nici de către subiect, nici de examinator.

Cel mai uluitor fapt a fost că organismul a răspuns chiar dacă mintea nu avea cunoştinţe cu privire la problemele puse în discuţie. Majoritatea specialiştilor au realizat propriile verificări, punând diverse substanţe în plicuri obişnuite, numerotate şi alegând o persoană care nu auzise deloc de această metodă de testare să examineze subiectul. Concluzia generală (mai mult decât îmbucurătoare), a fost aceea că organismul a răspuns corect, chiar dacă mintea nu era conştientă.

Acurateţea metodei kinesiologice nu a încetat să uimească publicul şi pacienţii - de fapt, chiar şi pe profesionişti. În multe conferinţe ţinute de autorul acestei cărţi, au fost împărţite prin sală cinci sute de plicuri care conţineau un îndulcitor artificial şi alte cinci sute de plicuri identice cu primele, dar care conţineau vitamina C naturală. Persoanele din public au fost împărţite şi testate alternativ. Atunci când plicurile erau deschise, reacţia publicului se caracteriza întotdeauna prin uimire şi plăcere, la vederea faptului

că toţi au reacţionat prin scăderea tonusului muscular ca răspuns la îndulcitorul artificial şi prin creşterea tonusului muscular la vitamina C naturală. Prin intermediul acestei demonstraţii foarte simple, au fost schimbate obiceiurile nutriţionale a sute de familii, din toată ţara.

La începutul anilor ’70, profesia medicală în general şi psihiatria în particular, au reacţionat foarte distant - dacă nu chiar complet ostil - la ideea că alimentaţia are legătură cu sănătatea, pe lângă implicaţiile acesteia în sănătatea emoţională sau funcţionarea creierului. Publicarea cărţii *Orthomolecular Psychiatry (Psihiatria ortomoleculară, n. tr.),* scrisă de autorul prezentei lucrări în colaborare cu laureatul premiului Nobel Linus Pauling, a fost bine primită de un public foarte variat, dar nu şi de instituţiile medicale.[7] (Este foarte interesant că acum - douăzeci de ani mai târziu după publicarea ei - conceptele prezentate în cartea amintită stau la baza tratării bolilor mentale.)

Marea descoperire a cărţii a fost aceea că bolile mentale grave (cum ar fi psihoza), dar şi cele de mai mică importanţă (cum sunt tulburările emoţionale), au o bază genetică ce implică o transmitere anormală a substanţelor biochimice în creier, o bază moleculară ce poate fi corectată la nivel molecular. Prin urmare, bolile maniaco- depresive, schizofrenia, alcoolismul şi depresia pot fi afectate deopotrivă de alimentaţie şi medicaţie. În 1973, anul în care a fost publicată cartea, instituţia psihiatrică era încă orientată spre psihanaliză; lucrarea a fost acceptată în primul rând de practicienii holistici. Atât metodele de tratament propuse, cât şi rezultatele acestora, erau verificate în mod curent prin intermediul kinesiologiei.

Totuşi, cea mai mare influenţă clinică a avut-o demonstraţia doctorului Diamond, prin care se afirma că organismul slăbeşte instantaneu ca răspuns la atitudinile emoţionale nesănătoase sau la stresul mental. O adaptare a acestei tehnici de testare musculară (folosită, de altfel, de majoritatea practicienilor), a fost utilizată în studiul nostru, într-un interval de cincisprezece ani. Majoritatea practicienilor şi cercetătorilor, precum şi autorul prezentei lucrări, au observat că răspunsurile la teste au fost complet independente de sistemele de credinţă, opiniile intelectuale, raţiunea sau logica subiecţilor. De asemenea, s-a observat faptul că, în cazul în care organismul subiectului slăbea în timpul testării kinesiologice, această slăbire era însoţită de o desincronizare a emisferelor cerebrale.

Tehnica de testare

Pentru a efectua o testare kinesiologică sunt necesare două persoane. Una dintre ele va fi subiectul testării şi va ţine un braţ întins lateral, paralel cu pământul. Cealaltă persoană va apăsa cu două degete pe încheietura mâinii întinse, spunându-i subiectului, *„rezistă".* Subiectul va opune rezistenţă la presiunea exercitată. În aceasta constă toată testarea kinesiologică, nimic mai mult nu trebuie făcut.

Fiecare parte implicată (atât subiectul testării, cât şi cel ce o efectuează), are posibilitatea de a face o afirmaţie. În timp ce subiectul se gândeşte la respectiva afirmaţie, forţa braţului său va fi testată prin presiunea aplicată de către examinator. Dacă afirmaţia este negativă sau falsă - sau reflectă o calibrare situată sub nivelul 200 (vezi Harta

Conştiinţei, capitolul 3), subiectul va răspunde printr-o slăbire a tonusului muscular. Dacă răspunsul este *da* - sau calibrează peste amintitul nivel 200, tonusul muscular al subiectului va creşte.

Pentru demonstrarea procedurii noastre, este indicat ca examinatorul să-i propună subiectului testat să se gândească la Abraham Lincoln, iar apoi la Adolf Hitler. Acelaşi efect poate fi demonstrat când subiectul se va concentra asupra a cuiva pe care-l iubeşte, respectiv se va gândi la cineva de care teme sau îl detestă - sau la cineva de care se leagă printr-un sentiment de regret enorm.

De îndată ce este generată o scală numerică (vezi mai jos), calibrările pot fi efectuate pornind de la afirmaţiile: „Această afirmaţie" (de exemplu această carte, organizaţie, scopul acestei persoane) se situează „peste nivelul 100", apoi „peste nivelul 200", apoi „peste nivelul 300" până când este obţinut un răspuns negativ. Apoi calibrarea poate fi reluată, în vederea obţinerii unui răspuns cât mai exact: „Este oare peste 220? 225? 230?" etc. Examinatorul şi subiectul îşi pot schimba rolurile între ei dar, cu toate acestea, vor fi obţinute aceleaşi rezultate. Odată ce ne familiarizăm cu tehnica de examinare, o putem folosi pentru a evalua companiile, filmele, oamenii, evenimentele din istorie, sau pentru diagnosticarea problemelor din viaţa de zi cu zi.

Cititorul va observa că procedura noastră foloseşte testarea musculară pentru a verifica adevărul sau falsitatea unei *propoziţii declarative.* Posibilitatea obţinerii unor răspunsuri neconcludente poate apărea numai în cazul în care întrebarea nu a fost pusă sub această formă. De asemenea, nu pot fi concludente răspunsurile la întrebări ce implică viitorul; numai

propoziţiile cu privire la condiţiile sau evenimentele existente vor produce răspunsuri coerente şi constante.

Pentru evitarea transmiterii unor sentimente pozitive sau negative, examinatorul trebuie să menţină o atitudine impersonală în timpul procedurii. Precizia testării va creşte dacă vom ruga subiectul testat să-şi închidă ochii; mai mult, nu trebuie să existe nici un fel de muzică în fundal.

Dată fiind simplitatea atât de evidentă a testului, este bine ca persoana care întreabă să-şi verifice mai întâi precizia pentru reuşita procedurii. Răspunsurile pot fi verificate prin realizarea unui interogatoriu încrucişat. Pe de altă parte, toţi cei care se obişnuiesc cu această tehnică încep să se gândească la trucuri pentru a fi satisfăcuţi că, într-adevăr, răspunsurile sunt exacte. Se va descoperi curând că toţi subiecţii vor da acelaşi răspuns şi că nu este necesar ca ei să aibă vreo cunoştinţă cu privire la întrebarea respectivă (răspunsul fiind întotdeauna independent de opiniile personale ale subiecţilor examinaţi cu privire la întrebarea în cauză).

Am descoperit că este eficient - înainte de a pune o întrebare - să testăm mai întâi propoziţia: „Aş putea pune oare această întrebare?” Ocazional, vom primi şi răspunsuri negative. Această situaţie indică faptul că examinatorul ar fi bine să renunţe la întrebarea în cauză, sau să găsească motivul pentru care răspunsul primit a fost unul negativ. Poate că respectiva chestiune sau implicaţiile sale ar fi în măsură să cauzeze o suferinţă examinatorului.

Pe parcursul studiului nostru, subiecţii testaţi au fost rugaţi să se concentreze asupra unui anumit gând, sentiment, atitudine, memorie, relaţie sau întâmplare

din viaţă. Adesea, testul a fost realizat în grupuri mari de oameni. Din raţiuni legate de demonstraţia în sine am stabilit regula ca, la început, să cerem subiecţilor să-şi amintească de o perioadă când erau furioşi, supăraţi, geloşi, depresivi, dominaţi de sentimente de vinovăţie sau teamă; în acest punct toţi s-au simţit slăbiţi. Apoi, i-am rugat să se gândească la sentimentul degajat de o persoană iubită sau la o situaţie pozitivă din viaţă, iar toţi au prins puteri (în mod obişnuit, se producea un murmur de surpriză în toată sala ca răspuns la implicaţiile ce fuseseră descoperite).

Următorul fenomen demonstrat a fost acela că prezenţa virtuală a unei imagini care aparţine unei substanţe a produs acelaşi răspuns ca în situaţia când substanţa s-ar fi aflat în contact fizic cu organismul. De exemplu, ţinem în mână un măr crescut cu pesticide şi cerem subiecţilor (selectaţi din rândurile audienţei) să se uite drept la el în timp ce sunt testaţi; vor slăbi, fără excepţie. Apoi vom repeta procedeul descris mai sus, dar de data aceasta vom ţine în mână un măr crescut cu substanţe naturale, fără chimicale - toţi subiecţii vor deveni instantaneu puternici. Având în vedere că nimeni din public nu are cunoştinţă de tipul merelor şi că nu anticipează că vor fi examinaţi, precizia metodei este demonstrată spre satisfacţia tuturor.

Trebuie amintit faptul că oamenii percep experienţa în mod diferit: unii adoptă de la început o atitudine emoţională, alţii sunt mai auditivi, iar alţii mai vizuali. De aceea, întrebările cu privire la o persoană, situaţie sau experienţă ar trebui să evite exprimări de tipul „Cum te simţi?” sau „Cum vi se pare?”, „Cum sună?” „Cum arată?”, în mod obişnuit, dacă i se va spune „Gândeşte-te la această situaţie

(sau persoană, loc, lucru, sau sentiment)”, subiectul va selecta instinctiv modul său cel mai potrivit de a o aborda.

Ocazional, în efortul (chiar inconştient) de a-şi masca răspunsul, se poate întâmpla ca subiectul să-şi selecteze o cale diferită de modalitatea sa obişnuită de a procesa informaţiile, dând astfel un răspuns fals. Atunci când examinatorul provoacă acest tip de răspuns, întrebarea ar trebui reformulată. De exemplu, un pacient care se simte vinovat în legătură cu faptul că este supărat pe mama sa, se poate gândi la o poză a acesteia, trecând astfel testul, dar dacă examinatorul va reformula întrebarea, cerându-i subiectului să se gândească la atitudinea sa actuală faţă de mama sa, el va slăbi imediat.

Alte precauţii pentru a menţine precizia testului includ scoaterea ochelarilor, în special dacă au rame din metal, şi pălăriilor (prezenţa materialelor sintetice pe cap cauzează o slăbire a tonusului muscular). Braţul care este supus testării trebuie să fie fără bijuterii, evitându-se în mod special ceasurile cu cuarţ. Când se întâmplă să se producă un răspuns anormal, trebuie descoperită cauza acestuia, prin investigaţii aprofundate - de exemplu, examinatorul ar putea folosi un parfum la care pacientul are o reacţie negativă, ducând astfel la producerea unui răspuns negativ/fals. În cazul în care examinatorul eşuează în mod repetat să producă un răspuns precis, trebuie evaluat efectul vocii sale asupra subiectului; unii examinatori, cel puţin uneori, pot elibera din vocea lor suficiente emoţii negative pentru a afecta rezultatele testelor.

Un alt factor ce trebuie luat în considerare în cazul unui răspuns paradoxal este cadrul temporal al

amintirii sau al imaginii implicate. Dacă subiectul supus testării se gândeşte la o persoană dată sau la relaţia dintre ei, răspunsul său va depinde de perioada pe care o reprezintă amintirea sau imaginea. Dacă acesta îşi aminteşte de relaţia din copilărie cu fratele său, el ar putea avea un răspuns diferit faţă de situaţia în care el se va gândi la relaţia actuală cu acesta, întotdeauna, întrebările trebuie să fie foarte precise.

O altă cauză a unor rezultate paradoxale ale testării este condiţia ; fizică a subiectului, care poate fi afectată de stres sau de slaba funcţionare a glandei timus (în urma interacţiunii cu un câmp energetic foarte negativ). Glanda timus constituie punctul de control central al sistemului energetic de acupunctură al corpului, iar atunci când energia sa este foarte scăzută, rezultatele testelor sunt imprevizibile. Acest impediment poate fi uşor remediat - în numai câteva secunde - prin intermediul unei tehnici simple descoperite de dr. John Diamond şi denumită de el *„palparea glandei timus*”. Glanda timus este localizată chiar în spatele coşului pieptului. Apăsaţi, aşadar, asupra acestei zone cu pumnul încleştat - în mod ritmic, de mai multe ori - în timp ce zâmbiţi şi vă gândiţi la cineva pe care-l iubiţi. La fiecare apăsare spuneţi „ha-ha-ha”. Retestarea va arăta reluarea dominanţei timice, rezultatele testării revenind la normal.

Folosirea procedurii de testare în studiul de faţă

Tehnica de testare pe care tocmai am descris-o este cea recomandată de doctorul Diamond în *Kinesiologia Comportamentală.* Singura variaţie

introdusă în studiul de faţă a fost corelarea răspunsurilor cu o scală logaritmică, pentru a calibra puterea relativă a energiei în diferite atitudini, gânduri, sentimente, situaţii şi relaţii cu alţi oameni. Dat fiind faptul că testul e foarte rapid (de fapt, durează mai puţin de zece secunde), este posibilă procesarea unei cantităţi enorme de informaţii în legătură cu aceste probleme într-un interval foarte scurt de timp.

Scala numerică, generată instantaneu de către subiecţii testaţi, variază de la 1 (valoarea cea mai mică, corespunzătoare simplei existenţe fizice), trece prin 600 (vârful conştiinţei obişnuite) pentru a ajunge, în cele din urmă, la 1.000 (nivelul corespunzător stadiului avansat de iluminare şi înţelegere). Răspunsurile, sub forma simplă de tipul *da* sau *nu,* determină calibrarea subiectului. De exemplu, „Dacă simplul fapt de a fi în viaţă reprezintă pe scala numerică 1, atunci puterea iubirii se situează peste nivelul 200?” (Subiectul va deveni puternic, indicând un răspuns afirmativ.) „Iubirea este peste 300?” (Subiectul va deveni şi mai puternic.) „Iubirea este peste 400?” (Subiectul va rămâne puternic). „Iubirea este la nivelul 500 sau peste acesta?” (Subiectul rămâne încă puternic.) în acest caz, iubirea este calibrată la nivelul 500, iar această cifră s-a dovedit a fi aceeaşi indiferent de câţi subiecţi au fost testaţi. Prin testări repetate, a fost generată o scală care se raportează corect la experienţa umană, la istorie, dar şi la descoperirile psihologiei, sociologiei, psihanalizei, filosofiei şi medicinii. Această scală se potriveşte destul de precis cu stadiile conştiinţei din filosofia perenă.

Examinatorul trebuie să fie conştient de faptul că răspunsurile la unele întrebări pot fi destul

tulburătoare pentru subiect. Tehnica nu trebuie să fie folosită în mod iresponsabil şi, de asemenea, întotdeauna trebuie respectată dorinţa subiectului de a participa sau nu. În situaţiile clinice, nu trebuie pusă niciodată o întrebare personală, cu excepţia cazului în care răspunsul la aceasta devine pertinent în scop terapeutic. Totuşi, este posibilă punerea unei întrebări care să excludă implicarea personală din partea subiectului testat, acesta funcţionând numai ca un indicator pentru scopul calibrării.

Răspunsul la testare este independent de puterea fizică a subiectului. Este uluitor faptul că muşchii atleţilor slăbesc la fel cu ai tuturor celorlalţi oameni, ca răspuns la un stimul nociv. Este foarte posibil ca examinatorul să fie o femeie bolnăvicioasă (ce cântăreşte puţin peste 45 de kg), iar subiectul un jucător profesionist de fotbal (ce cântăreşte peste 90 de kg), dar rezultatele testelor vor fi aceleaşi, deşi ea va apăsa braţul lui puternic cu doar două degete.

Capitolul III - Rezultatele testului şi interpretarea acestora

Unul dintre scopurile prezentului studiu este acela de a genera o hartă practică a câmpurilor energetice ale conştiinţei, pentru a face posibilă schiţarea marjelor şi a geografiei generale a acesteia. Acest deziderat constituie încă o zonă neînregistrată a investigaţiei umane. Pentru a facilita înţelegerea cititorului, desemnările numerice ale câmpurilor energetice au fost rotunjite.

Dacă ne uităm pe Harta Conştiinţei (vezi tabelul de mai jos), devine clar că nivelele calibrate se corelează cu anumite procese ale conştiinţei - emoţii, percepţii sau atitudini, perspective asupra vieţii şi credinţe spirituale.

Harta Conştiinţei					
Perspectiva asupra lui Dumnezeu	Perspectiva asupra vieţii	Nivel	Logaritm	Emoţie	Proces
Sine	A fi (Eu)	Iluminare	700-1000	Inefabil	Conştiinţă pură
Acceptare totală	Perfecţiune	Pace	600	Beatitudine	Iluminare
Întreg	Completă	Bucurie	540	Seninătate	Transfigurare
Iubitor	Benignă	Dragoste	500	Veneraţie	Revelare
înţelept	Semnificativă	Raţiune	400	înţelegere	Abstractizare
Milos	Armonioasă	Acceptare	350	Iertare	Transcendenţă
Inspirator	Plină de speranţă	Disponibilitate	310	Optimism	Intenţie
îngăduitor	Satisfăcătoare	Neutralitate	250	încredere	Eliberare
Permisiv	Realizabilă	Curaj	200	Afirmare	Consolidare
Indiferent	Exigentă	Mândrie	175	Batjocură	Depreciere
Răzbunător	Antagonică	Furie	150	Ură	Agresivitate
A nega	A Dezamăgi	Dorinţă	125	Lăcomie	înrobire
Punitiv	înfricoşătoare	Frică	100	Anxietate	Retragere
Dispreţuitor	Tragică	Durere	75	Regret	Disperare
Dezaprobator	Fără speranţă	Apatie	50	Disperare	Renunţare
Vindicativ	Rea	Vinovăţie	30	învinovăţire	Distrugere

Dispreţuitor	Mizerabilă	Ruşine	20	Umilire	Eliminare

Dacă spaţiul o permite, diagrama poate fi extinsă pentru a include toate domeniile comportamentului uman. Rezultatele cercetării s-au confirmat reciproc în toate privinţele; cu cât investigaţia este mai detaliată şi mai aprofundată, cu atât mai mare este şi gradul de confirmare al rezultatelor.

Pe scala conştiinţei, punctul critic al răspunsului kinesiologic este calibrat în jurul valorii de 200, care corespunde nivelului Curajului. Toate atitudinile, gândurile, sentimentele şi asocierile care se situează mai jos de acest nivel calibrat determină slăbirea tonusului muscular al unei persoane. Atitudinile, gândurile, sentimentele, entităţile sau personalităţile istorice care calibrează peste acest punct determină întărirea tonusului muscular al subiecţilor. Acesta este punctul de echilibru dintre atractorii slabi, respectiv cei puternici, dintre influenţa negativă şi cea pozitivă.

La nivelele inferioare pragului de 200, impulsul primar este supravieţuirea, iar în zona disperării şi a depresiei (situate la ultimul nivel al scării) până şi acest motiv lipseşte. Nivelele imediat următoare, cele ale Fricii şi Furiei, sunt caracterizate de impulsuri de egocentrism care provin tocmai din această nevoie de supravieţuire. La nivelul Mândriei, motivul supravieţuirii se poate extinde şi spre înţelegerea nevoii de supravieţuire a celorlalţi. Atunci când o persoană trece însă de limita influenţei dintre negativ şi pozitiv, ajungând la nivelul Curajului, bunăstarea celorlalţi devine din ce în ce mai importantă. La nivelul 500, fericirea celorlalţi apare ca o principală forţă de motivaţie. Marjele superioare ale nivelului 500 sunt caracterizate de interesul pentru conştienţa spirituală - atât cea individuală, cât şi a celorlalţi - iar la nivelul 600, scopurile principale devin bunăstarea omenirii şi

căutarea iluminării. De la nivelul 700 la 1.000, viaţa este dedicată salvării întregii omeniri.

Comentariu

A reflecta asupra acestei hărţi poate induce o expansiune profundă a empatiei noastre cu viaţa în toate formele sale de expresie. Dacă vom examina obiectiv atitudinile emoţionale, vom înţelege că acestea nu sunt nici bune, nici rele; judecăţile moralizatoare sunt numai o funcţie a punctelor de vedere de la care provin.

Observăm, de exemplu, că o persoană aflată în Durere, care calibrează la nivelul energetic inferior 75, va fi într-o stare mult mai bună dacă se va ridica la nivelul Mâniei (calibrat la 150). Mânia, în sine o emoţie destructivă, rămâne încă o stare inferioară a conştiinţei, dar după cum o arată istoria societăţii, Apatia poate limita atât indivizi izolaţi, cât şi întregi subculturi. Dacă cei care nu mai speră nimic ajung să-şi dorească ceva mai bun (Dorinţa, la 125) şi apoi folosesc energia Mâniei, de la nivelul 150, pentru a dezvolta Mândria (175), atunci vor fi capabili să facă următorul pas spre Curaj (calibrat la nivelul 200), pentru a putea începe apoi să-şi amelioreze condiţia individuală sau colectivă.

Şi invers, persoana care a ajuns la o stare echilibrată de Iubire Necondiţionată va considera inaccceptabil să experimenteze orice altceva. Cu cât avansăm pe scala evolutivă a propriei conştiinţe, procesul descris mai sus se va perpetua şi se va corecta de la sine, în aşa fel încât dezvoltarea personală va deveni un mod de viaţă. Acest fenomen poate fi observat în mod obişnuit printre membrii

grupurilor de autoajutorare bazate pe cei doisprezece paşi, care lucrează constant pentru a depăşi atitudinile negative de genul victimizării sau intoleranţei. Persoanele care se situează mai jos pe scala conştiinţei pot găsi că aceste atitudini sunt acceptabile, putând chiar să le apere sau să le justifice.

Pe tot parcursul istoriei, toate marile discipline spirituale ale lumii au fost preocupate de tehnicile de a accede în aceste niveluri de conştiinţă. Majoritatea au afirmat că depăşirea acestor obstacole este o datorie esenţială; succesul ar depinde deopotrivă de maestru şi de însuşirea învăţăturilor, instrucţiunilor specifice şi surselor de inspiraţie, fără de care aspirantul va dispera în faţa incapacităţii sale de a-şi atinge scopul. Sperăm că harta noastră va facilita această strădanie umană supremă.

Efectul epistemologic al conştientizării acestei scheme este unul subtil, dar observabil; implicaţiile acestor descoperiri au aplicaţii dintre cele mai pragmatice în sport, medicină, psihiatrie, psihologie, relaţii personale şi în căutarea generală a fericirii. Contemplarea Hărţii Conştiinţei poate, de exemplu, să transforme radical capacitatea unei persoane de a înţelege cauzalitatea. Aşa cum însăşi percepţia evoluează odată cu nivelul conştiinţei, devine evident că şi ceea ce lumea numeşte domeniul cauzelor este de fapt un domeniu al efectelor. Asumându-şi responsabilitatea pentru consecinţele propriei sale percepţii, observatorul poate să-şi depăşească rolul de victimă, ajungând la conştientizarea faptului că „nimic din exterior nu are putere asupra ta”. Ceea ce determină efectul pozitiv sau negativ în viaţa noastră, faptul că întâmplările vieţii devin fie o oportunitate, fie

un factor de stres pentru noi, nu ţine de aceste întâmplări, ci de felul în care noi reacţionăm în faţa lor, de atitudinea pe care o avem faţă de ele.

Stresul psihologic este în mod clar un efect al unei condiţii căruia îi opunem rezistenţă sau de care dorim să scăpăm, dar această condiţie nu are de fapt vreo putere în sine. Nimic nu are puterea de a „crea” stresul. Muzica tare poate face să crească presiunea sângelui în cazul unei persoane sau poate deveni o sursă de încântare în cazul alteia. Dacă nu este dorit, un divorţ poate fi traumatic, dar dacă este dorit poate constitui o eliberare.

De asemenea, Harta Conştiinţei aruncă o nouă lumină asupra progresului istoriei. O distincţie foarte importantă pentru scopurile acestui studiu este cea dintre forţă şi puterea adevărată. Putem, de exemplu, să cercetăm o epocă istorică, cum ar fi sfârşitul colonialismului britanic în India. Dacă vom calibra poziţia Imperiului Britanic din acel timp, aceea a interesului personal şi a exploatării, vom descoperi că ea se găseşte pe scala conştiinţei cu mult sub nivelul 200. Motivaţia lui Mahatma Gandhi (calibrată la nivelul 700) era foarte aproape de vârful conştienţei umane obişnuite. Gandhi a avut câştig de cauză deoarece poziţia sa era de departe mult mai puternică. Imperiul Britanic a reprezentat forţa (calibrată la nivelul 175), iar atunci când forţa întâlneşte puterea, sfârşeşte invariabil prin a fi învinsă în cele din urmă.

De asemenea, putem să observăm şi faptul că, pe tot parcursul istoriei, societatea a încercat să „trateze” problemele sociale prin acţiuni legislative, strategii, manipulare comercială, legi sau interdicţii - toate manifestări ale forţei - numai pentru a ajunge la concluzia că aceste probleme - în ciuda faptului că au

fost tratate - persistă sau revin. Deşi atât guvernele, cât şi indivizii, pornind de la diferite poziţii ale forţei sunt miopi în această privinţă, unui observator sensibil îi devine evident faptul că multiplele condiţii ale conflictului social nu vor dispărea până când nu va fi descoperită şi „vindecată” etiologia fundamentală a acestora.

Diferenţa dintre a trata şi a vindeca este aceea că în cazul primei noţiuni contextul rămâne acelaşi, în timp ce în cazul celei de-a doua răspunsul clinic este determinat tocmai de o schimbare a contextului. Cu alte cuvinte, ceea ce se urmăreşte este înlăturarea completă a cauzei problemei, şi nu doar o atenuare a simptomelor. Una e să prescrii un antihipertensiv pentru presiunea mare a sângelui şi cu totul altceva să extinzi contextul de viaţă al pacientului, pentru ca acesta să înceteze să mai fie furios şi represiv.

Să sperăm că empatia ce rezultă din contemplarea Hărţii Conştiinţei va micşora drumul spre Bucurie. Cheia bucuriei stă în blândeţea necondiţionată pentru toate formele vieţii (inclusiv pentru cea proprie) pe care o numim compasiune.[1] Fără compasiune, strădania umană nu poate realiza nimic semnificativ. Putem generaliza acest aspect de la terapia individuală la un context social mai larg, în care pacientul nu poate fi cu adevărat însănătoşit şi total vindecat până când nu invocă puterea compasiunii pentru el şi pentru cei din jurul lui. Ajunsă în acest punct, persoana care a fost vindecată va începe să vindece la rândul ei.

Capitolul IV - Nivelele conştiinţei umane

Milioane de calibrări, de-a lungul anilor în care s-a desfăşurat acest studiu, au definit o gamă de valori ce corespunde exact unor seturi de atitudini şi emoţii, localizate de anumite câmpuri energetice de atracţie, asemănător felului în care câmpurile electromagnetice adună pilitura de fier. Am adoptat următoarea clasificare a acestor câmpuri energetice din dorinţa de a le face uşor de înţeles şi de a le păstra totodată corecte din punct de vedere clinic.

Este foarte important să amintim că cifrele acestor calibrări nu reprezintă o progresie aritmetică, ci una *logaritmică.* Astfel, nivelul 300 *nu* reprezintă dublul amplitudinii nivelului 150, ci este 300 la puterea a zecea. Prin urmare, o creştere de numai câteva puncte reprezintă un mare avans în ceea ce priveşte puterea; rata de creştere a puterii, pe măsură ce avansăm pe scală, este una enormă.

Modalităţile în care se exprimă diferitele nivele ale conştiinţei umane sunt profunde şi exhaustive, iar efectele acestora sunt deopotrivă generale şi subtile. Toate nivelele situate sub pragul 200 sunt destructive pentru viaţă, atât în ceea ce priveşte indivizii, cât şi

societatea în general. Toate nivelele situate deasupra acestui prag constituie expresii constructive ale puterii. Nivelul decisiv care desparte domeniile forţei şi puterii este nivelul 200.

Atunci când descriem corelaţiile emoţionale ale câmpurilor energetice ale conştiinţei e bine să reamintim faptul că acestea se manifestă arareori ca stări pure într-un individ. Nivelele conştiinţei sunt întotdeauna amestecate; o persoană poate opera la un anumit nivel într-un domeniu al vieţii şi la un cu totul alt nivel în alt domeniu. Nivelul general al conştiinţei unui individ este dat de suma totală a efectelor acestor nivele diferite.

Nivelul 20 al energiei - Ruşinea

Nivelul Ruşinii se apropie periculos de moarte. Cei aflaţi la acest nivel pot chiar alege să moară recurgând la un act conştient de sinucidere sau, într-un mod mai subtil, prin refuzul de a lua acele măsuri şi atitudini care le-ar putea prelungi viaţa.

Tot aici întâlnim adesea şi moartea printr-un accident evitabil. Cu toţii suntem conştienţi într-o măsură mai mare sau mai mică de cât de dureroasă e umilinţa. De ruşine, ne punem capul în pământ şi aproape că ne dorim să devenim invizibili. Exilarea este un accesoriu obişnuit al ruşinii şi, în societăţile primitive, din care cu toţii provenim, exilarea echivala cu moartea.

Experienţele din copilărie, cum sunt de exemplu abuzurile sexuale (care conduc la Ruşine), marchează personalitatea pe viaţă, în afară de cazul în care sunt rezolvate pe cale terapeutică. După cum a stabilit Freud, Ruşinea produce nevroze. Ea este distructivă

pentru sănătatea emoţională şi psihologică şi, ca o consecinţă a stimei scăzute de sine, predispune la dezvoltarea afecţiunilor psihice. O persoană a cărei personalitate are la bază Ruşinea este timidă, retrasă şi introvertită.

Ruşinea este folosită ca unealtă a cruzimii, iar victimele sale devin adesea, la rândul lor, crude. Copiii ruşinoşi sunt cruzi deopotrivă cu animalele şi cu ei înşişi. Comportamentul persoanelor a căror conştiinţă se situează abia la nivelul 20 este unul periculos. Ei sunt predispuşi la halucinaţiile proprii unei naturi acuzatoare, la paranoia, în vreme ce alţii devin psihotici sau comit crime bizare.

Unii indivizi marcaţi de Ruşine îşi compensează acest neajuns prin perfecţionism şi rigiditate, devenind încrâncenaţi şi intoleranţi. Exemple notorii ale acestui fapt sunt extremiştii morali, ce formează grupuri vigilente, proiectând asupra altora (pe care se simt apoi îndreptăţiţi să-i agreseze) propria lor ruşine inconştientă. Nu de puţine ori, criminalii în serie au acţionat sub resortul unui moralism sexual, justificat de dorinţa de a pedepsi femeile „rele”.

Deoarece trage în jos întregul nivel al personalităţii, Ruşinea cauzează vulnerabilitate şi în faţa celorlalte emoţii negative, generând astfel de multe ori îngâmfare, mânie şi sentimente de vinovăţie.

Nivelul 30 al Energiei: Vinovăţia

Atât de des folosită în societatea noastră pentru a manipula şi pedepsi, vinovăţia se manifestă într-o varietate de expresii, cum ar fi: remuşcările, auto-incriminarea, masochismul şi întreaga gamă a simptomelor victimizării. Vinovăţia inconştientă generează tulburări psihosomatice, predispoziţii la accidente şi comportament înclinat spre suicid. Mulţi oameni se luptă toată viaţa lor cu vinovăţia, în timp ce alţii încearcă cu disperare o evadare din acest cerc vicios, prin negarea amorală a oricărei vinovăţii.

Cei dominaţi de vinovăţie devin preocupaţi de „păcat”, atitudine emoţională ce este adesea exploatată în scopuri de coerciţie şi control de către demagogii religioşi. Aceşti misiţi ai păcatului şi salvării, obsedaţi de pedeapsă, îşi proiectează şi-şi manifestă adesea asupra celorlalţi propriile sentimente de vinovăţie.

Subculturile în care subzistă aberaţia autoflagelării manifestă de multe ori şi alte forme endemice de cruzime, cum ar fi ritualul public de ucidere a animalelor. Vinovăţia provoacă furia, a cărei expresie este adesea crima. Pedeapsa capitală este un exemplu al felului în care uciderea încântă o populaţie dominată de vinovăţie. Găsim un exemplu al acestui fapt şi dacă privim spre neiertătoarea noastră societate americană. Aceasta se foloseşte de presă pentru a-şi pune victimele la stâlpul infamiei şi uzează de pedepse a căror valoare inhibitoare ori coercitivă nu a fost demonstrată niciodată.

Nivelul 50 al energiei: Apatia

Acest nivel este caracterizat de sărăcie, disperare şi lipsă a speranţei. Lumea şi viitorul arată sumbru; patosul este leit-motivul vieţii. Este o stare a

neajutorării; victimelor sale, înconjurate de nevoi, le lipsesc nu numai resursele, ci şi energia pentru a se salva. În afară de cazul în care energia exterioară este oferită de îngrijitori, poate surveni moartea prin sinucidere pasivă. Lipsiţi de voinţa de a trăi, aceşti neajutoraţi privesc în gol, inerţi la stimuli, până ce ochii încetează să mai clipească pentru ca, în cele din urmă, să nu mai aibă suficientă energie nici măcar pentru a înghiţi hrana.

Acesta este nivelul celor fără adăpost şi ai părăsiţilor societăţii. Este, de asemenea, destinul multor bătrâni şi bolnavi izolaţi. Apaticii sunt dependenţi, cei din jurul lor îi percep însă ca pe o povară.

De prea multe ori, societăţii îi lipseşte motivaţia necesară pentru a fi cu adevărat de ajutor culturilor şi indivizilor aflaţi la acest nivel, care sunt văzuţi ca nişte risipitori inutili ai resurselor. Nivelul Apatiei este cel al străzilor Calcuttei, unde numai o sfântă asemeni maicii Tereza şi a ucenicilor ei au avut curajul să intervină. Este nivelul abandonării speranţei şi puţini au curajul de a privi în faţă aceste lucruri.

Nivelul 75 al energiei - Durerea

Este nivelul tristeţii, pierderii şi descurajării. Cei mai mulţi dintre noi am trecut prin aceste stări pentru un timp, dar aceia care rămân la acest nivel trăiesc o viaţă de regrete şi depresii constante. Este nivelul doliului, deposedării şi al regretelor faţă de trecut. Este, de asemenea, nivelul celor care s-au obişnuit să piardă şi al jucătorilor cronici, care acceptă ruina ca pe o parte a stilului lor de viaţă, ajungând adesea până la pierderea slujbelor, prietenilor, familiei, banilor, şansei şi sănătăţii lor.

Pierderile majore suferite în prima parte a vieţii îl fac mai târziu pe subiectul lor vulnerabil la acceptarea pasivă a durerii, ca şi cum suferinţa ar fi preţul vieţii. Cel aflat în Durere vede suferinţă peste tot: suferinţa copiilor, tristeţea condiţiei lumii, tristeţea vieţii. Acest nivel îşi pune amprenta asupra întregii viziuni existenţiale. O parte a sindromului pierderii este noţiunea ireversibilităţii a ceea ce a fost pierdut sau a ceea ce simboliza aceasta. În acest punct avem de-a face cu o trecere de la particular la general, astfel încât pierderea unei fiinţe iubite este echivalată cu pierderea iubirii înseşi. La acest nivel, atare pierderi emoţionale pot declanşa o depresie serioasă sau chiar moartea.

Deşi Durerea este cimitirul vieţii, ea are totuşi mai multă energie decât Apatia. Astfel, când un pacient traumatizat şi apatic începe să plângă, ştim că starea lui este mai bună. Odată ce începe să plângă, va şi mânca din nou.

Nivelul 100 al energiei - Frica

La nivelul 100 avem la dispoziţie mai multă energie. Frica sau pericolul sunt sănătoase. Frica guvernează o mare parte a lumii: Frică de duşmani, frică de bătrâneţe sau moarte, teama de a fi respins şi o multitudine de alte sentimente de frică motivate social constituie declanşatorii primari ai motivaţiei în vieţile multor oameni.

Din perspectiva acestui nivel, lumea - plină de capcane şi ameninţări - pare să se afle la cheremul hazardului. Frica şi accesoriul său nelipsit,

insecuritatea, sunt instrumentele de control preferate de agenţiile opresive totalitare şi de manipulatorii importanţi. La rândul lor, mass-media şi publicitatea se folosesc de frică pentru a-şi creşte procentul de piaţă.

Proliferarea temerilor este la fel de nelimitată ca imaginaţia umană; odată ajunşi în ghearele fricii, chiar şi cele mai inocente evenimente ne-o alimentează. Frica devine obsesivă şi poate lua orice formă. Teama de a pierde o relaţie conduce la gelozie şi la un nivel cronic de stres. O gândire marcată de frică poate cauza paranoia sau apariţia structurilor neurotice defensive. De asemenea, pentru că este şi contagioasă, Frica poate deveni o tendinţă socială dominantă.

Frica limitează dezvoltarea personalităţii şi favorizează inhibiţiile. Deoarece este nevoie de energie pentru a depăşi Frica, cei aflaţi sub imperiul ei nu pot atinge un nivel mai înalt dacă nu sunt ajutaţi. Astfel, cel temător, pentru a se elibera de sub robia Fricii, va căuta lideri puternici, ce par că şi-au învins propriile temeri.

Nivelul 125 al energiei - Dorinţa

La acest nivel avem de-a face cu încă şi mai multă energie. Dorinţa motivează multe domenii ale activităţii umane, printre care şi economia. Cei din sfera publicităţii apasă pe această coardă pentru a ne programa cu dorinţe legate de pornirile noastre instinctuale. Dorinţa e cea care ne face să depunem mari eforturi pentru a ne atinge obiectivele sau pentru a obţine anumite recompense. Dorinţa de bani, prestigiu sau putere e cea care conduce vieţile multora dintre cei ce au reuşit să-şi învingă Teama.

De asemenea, Dorinţa constituie nivelul patimilor şi al dependenţei (şi nu de puţine ori, la acest nivel, dorinţa devine chiar mai importantă decât viaţa). Victima Dorinţei poate fi inconştientă cu privire la fundamentul motivelor sale. Unii oameni devin dependenţi de dorinţa de atenţie şi-i conduc pe ceilalţi prin pretenţiile lor. Dorinţa de acceptare sexuală a produs o întreagă industrie cosmetică şi de modă.

Dorinţa are de-a face cu acumularea şi lăcomia. Dar - pentru că e un câmp energetic în mişcare - dorinţa e insaţiabilă, astfel încât satisfacerea unei dorinţe este imediat înlocuită de o altă dorinţă nesatisfăcută, pentru altceva. Iată de ce multimilionarii rămân obsedaţi de dorinţa de a câştiga tot mai mulţi bani.

În mod evident, Dorinţa e un stadiu mult mai înalt decât Apatia sau Durerea. Pentru a „primi” trebuie să ai mai întâi energia de a „dori”. Televiziunea are o influenţă majoră asupra multor oameni, cărora le inoculează şi le întreţine apoi dorinţele până la gradul în care depăşesc Apatia şi încep să caute o viaţă mai bună. Dorinţa ne poate aduce pe drumul înţelegerii. Ea poate fi, aşadar, o trambulină spre nivelele mai înalte ale conştienţei.

Nivelul 150 al energiei - Furia

Deşi Furia poate conduce la crimă şi la război, ca nivel energetic ea se găseşte mult mai departe de moarte decât nivelele inferioare ei. Furia poate conduce atât la acţiuni constructive, cât şi la acţiuni destructive. Atunci când oamenii lasă în urmă Apatia şi Durerea pentru a-şi depăşi Frica, ei încep să dorească; Dorinţa conduce la frustrare care, la rândul ei, conduce

la Furie. Astfel, Furia poate fi un punct de sprijin prin care cei oprimaţi pot fi catapultaţi, în cele din urmă, spre libertate. Furia împotriva injustiţiei sociale, ca şi cea îndreptată împotriva victimizării şi inegalităţii a dat naştere unor mişcări importante, ce au condus la schimbări majore în structura societăţii.

Dar Furia se exprimă cel mai adesea ca resentiment şi răzbunare, fiind astfel volatilă şi periculoasă. Ca stil de viaţă, Furia este exemplificată de oamenii iritabili şi explozivi, exagerat de sensibili la glume şi ironii (chiar şi la cele mai nevinovate), devenind astfel certăreţi, belicoşi şi procesomani.

De vreme ce Furia izvorăşte din dorinţa frustrată, ea se bazează pe câmpul energetic imediat inferior ei. Frustrarea provine din exagerarea importanţei dorinţelor. O persoană mânioasă, asemeni copilului frustrat, începe să ţipe. Furia conduce lesne la ură, sentiment ce are un efect eroziv asupra tuturor domeniilor vieţii.

Nivelul 175 al energiei - Mândria

Mândria, care se situează la nivelul energetic 175, are suficientă energie pentru a pune în mişcare Marina SUA. Acesta este nivelul spre care tinde majoritatea oamenilor de astăzi. Oamenii încearcă un sentiment pozitiv atunci când ating acest nivel, spre deosebire de cel pe care-l experimentează în cazul câmpurilor energetice mai joase. Această înălţare a stimei de sine constituie balsamul tuturor suferinţelor îndurate la nivelele inferioare ale conştiinţei. Mândria arartă bine şi ştie acest lucru, defilând semeţ prin marea paradă a vieţii.

Mândria este tot atât de departe de Ruşine, Vinovăţie sau Frică precum disperarea vieţii de ghetou faţă de mândria de a face parte dintr-un corp de elită al armatei, cum este cel al Marinei. Mândria are în general o reputaţie bună şi este încurajată din punct de vedere social. Cu toate acestea, după cum vedem din schema nivelelor conştiinţei, ea este suficient de negativă pentru a rămâne sub nivelul critic de 200. Din acest motiv, mândria se simte bine numai dacă este pusă în contrast cu nivelele inferioare.

Mândria este defensivă şi vulnerabilă pentru că depinde de condiţii exterioare, în lipsa cărora poate reveni la un nivel inferior. Un „eu” supraevaluat este vulnerabil. Mândria rămâne slabă pentru că poate fi dărâmată de pe piedestalul ei, devenind Ruşine. Aceasta este, de fapt, pericolul ce alimentează temerile legate de pierderea mândriei.

Mândria este divizibilă şi dă naştere facţionalismului, iar consecinţele acestui fapt sunt costisitoare. S-a murit destul de adesea din raţiuni ce ţineau de Mândrie. Armatele s-au măcelărit cu regularitate pentru un alt aspect al mândriei, numit naţionalism.

Războaie religioase, terorism politic şi bigotism, istoria teribilă a Orientului Mijlociu şi a Europei Centrale - toate acestea sunt preţul Mândriei, pe care fiecare societate îl plăteşte.

Partea inferioară a Mândriei este aroganţa, negaţia şi refuzul. Aceste caracteristici blochează dezvoltarea. În Mândrie, refacerea din dependenţa dată de patimi este imposibilă, pentru că sunt negate problemele emoţionale sau defectele de caracter. De altfel, toată problema negării este una legată de Mândrie. Astfel, Mândria se constituie într-o piedică foarte vizibilă pe

drumul dobândirii adevăratei puteri, care va pune în locul Mândriei adevăratul prestigiu şi măreţie.

Nivelul 200 al Energiei - Curajul

La nivelul 200 apare pentru prima dată puterea. Atunci când testăm subiecţi la niveluri energetice inferioare pragului de 200 observăm, aşa cum se poate verifica numaidecât, că toţi încearcă senzaţii de slăbiciune. Toţi devin însă puternici ca răspuns la câmpurile favorabile vieţii, situate peste acest prag.

Aceasta este linia critică, ce distinge influenţele pozitive ale vieţii de cele negative. La nivelul Curajului are loc atingerea adevăratei puteri. Prin urmare, avem de-a face, de asemenea, cu un nivel de întărire. Aceasta este zona explorării, realizării, forţei şi determinării. La nivelele inferioare, lumea este văzută ca fiind lipsită de speranţă, tristă, înfricoşătoare sau frustrantă, dar la nivelul Curajului viaţa este incitantă, provocatoare şi stimulatoare. Curajul implică disponibilitatea de a încerca lucruri noi şi de a da piept cu vicisitudinile vieţii. La acest nivel de întărire putem să gestionăm cu adevărat oportunităţile pe care ni le oferă viaţa. Spre exemplu, la nivelul 200 există energia necesară însuşirii aptitudinilor pe care le presupune o nouă profesie. Dezvoltarea şi educaţia devin obiective realizabile. De asemenea, există capacitatea de a face faţă temerilor sau defectelor de caracter şi de a creşte în ciuda acestora. Anxietatea nu ne mai zădărniceşte aspiraţiile, aşa cum făcea în stadiile inferioare ale evoluţiei. Obstacolele care înfrâng oamenii a căror conştiinţă se află sub nivelul 200 acţionează ca stimuli

pentru cei ce au evoluat în acest prim nivel de putere adevărată.

Oamenii de la acest nivel restituie lumii la fel de multă energie câtă primesc, în vreme ce, la nivelele inferioare, populaţiile şi indivizii atrag energie de la societate fără să ofere nimic în schimb. Deoarece realizarea implică un feed-back pozitiv, stima şi valorizarea de sine devin tot mai puternice. Aici începe productivitatea.

Nivelul colectiv al conştiinţei omenirii s-a păstrat la valoarea de 190 vreme de multe secole şi, în mod ciudat, abia în ultimul deceniu a făcut un salt la nivelul actual de 204. *(Prima ediţie a acestui volum a apărut în 1995. N. Tr)*

Nivelul 250 al energiei - Neutralitatea

Energia devine foarte pozitivă pe măsură ce ne apropiem de nivelul Neutralităţii. Am numit acest nivel al Neutralităţii pentru că este definit de eliberarea din poziţionalitatea caracteristică stadiilor inferioare. Sub nivelul 250, conştiinţa tinde spre dihotomii şi poziţii rigide, fapt care constituie un impediment într-o lume mai curând complexă şi multifuncţională decât în alb şi negru.

Abordarea unor atare poziţii crează polarizare care, la rândul ei, generează opoziţie şi diviziune. Aşa cum se întâmplă şi în artele marţiale, o poziţie rigidă devine un punct vulnerabil; ceea ce nu se îndoaie este în pericol să se spargă. Ridicându-se deasupra barierelor sau opoziţiilor ce disipează energia, condiţia Neutralităţii permite abordarea problemelor într-un mod flexibil şi realist. A fi neutru înseamnă a fi relativ neataşat de consecinţe şi eşecuri, neîmplinirea unui

drum nemaifiind considerată frustrantă, înspăimântătoare sau o înfrângere.

O persoană aflată la nivelul Neutralităţii poate spune „Bine, dacă nu voi reuşi să primesc acest serviciu, voi găsi altul”. Acesta este începutul încrederii interioare în sine. A simţi şi înţelege puterea înseamnă a nu te lăsa intimidat, dar în acelaşi timp a nu dori neapărat să demonstrezi ceva. Aşteptarea că viaţa, cu suişurile şi coborâşurile ei, va fi în fond bună dacă ne putem adapta, e o atitudine proprie nivelului 250.

Oamenii aflaţi la nivelul Neutralităţii au simţul bunăstării. Emblema acestui nivel e încrederea în capacităţile necesare pentru a trăi în lume. Acesta este nivelul Siguranţei. Cu oamenii din acest nivel este uşor să te înţelegi şi în preajma lor te simţi în siguranţă, pentru că ei nu sunt interesaţi de dispute, competiţii şi vinovăţie. Ei ne transmit încredere fiind ei înşişi, netulburaţi din punct de vedere emoţional.

Această atitudine evită judecăţile şi nu conduce la vreo nevoie de a controla comportamentul celorlalţi. În acelaşi timp, dat fiind că oamenii Neutri valorizează libertatea, ei sunt la rândul lor greu de controlat.

Nivelul 310 al Energiei - Bunăvoinţa

Acest nivel foarte pozitiv de energie poate fi considerat o poartă spre nivelele superioare. Dacă, de exemplu, cei aflaţi la nivelul Neutralităţii se descurcă bine la locul de muncă, la nivelul Bunăvoinţei avem de-a face cu excelenţa, succesul în orice încercări fiind un lucru obişnuit.

Aici dezvoltarea este rapidă pentru că aceşti oameni sunt aleşi pentru a avansa. Pe de o parte, bunăvoinţa implică depăşirea rezistenţei interioare în faţa vieţii şi pe de alta, disponibilitatea de a lua parte la ea. Sub nivelul 200 oamenii tind să fie limitaţi, dar la nivelul 310 are loc o mare deschidere. La acest nivel oamenii devin foarte prietenoşi, iar succesul economic şi social pare să urmeze automat.

Spre exemplu, cei binevoitori nu sunt îngrijoraţi de şomaj; ei. vor accepta orice slujbă, ori îşi vor crea propria afacere şi carieră. Nu se simt înjosiţi de funcţiile de execuţie sau de a pomi de jos. Sunt îndatoritori faţă de ceilalţi şi contribuie la binele societăţii. De asemenea, ei sunt deschişi faţă de problemele interioare şi nu se; confruntă cu blocaje majore în învăţare.

La acest nivel, stima de sine este ridicată, fiind întărită de feed back-ul pozitiv primit de la societate în forma recunoaşterii, aprecierii şi recompensei. Cel binevoitor este empatic şi sensibil la: nevoile celorlalţi. Ei sunt cei ce construiesc societatea şi principalii contribuitori ai acesteia. Au capacitatea de a se corija pe ei înşişi, dat fiind că tind să înveţe din propriile experienţe. Depăşind Mândria, ei sunt dispuşi să-şi privească în faţă defectele şi să înveţe de la alţii. La acest nivel, oamenii devin studenţi excelenţi. Ei sunt uşor de instruit şi reprezintă o considerabilă sursă de putere pentru societate.

Nivelul 350 al energiei: Acceptarea

La acest nivel al conştienţei are loc o transformare majoră în ceea ce priveşte înţelegerea faptului că sursa şi creatorul experienţei de viaţă ale unui individ

este el însuşi. Asumarea unei atare responsabilităţi este proprie acestui nivel de evoluţie, caracterizat de capacitatea de a trăi în armonie cu forţele vieţii.

Toţi oamenii din nivelele inferioare pragului 200 înclină să fie lipsiţi de putere şi se privesc pe ei înşişi ca pe nişte victime aflate la cheremul valurilor vieţii. Acest fapt îşi are originea în credinţa că sursa fericirii sau cauza problemelor cuiva se află „în afara acestei lumi”. Prin înţelegerea faptului că sursa fericirii e în noi înşine, acest nivel aduce cu sine un salt imens. În acest stadiu nu mai atribuim unui ceva „supranatural” capacitatea de a ne face fericiţi şi nici dragostea nu mai este privită drept ceva dat şi apoi luat înapoi de un altul, ci izvorând din noi înşine.

Acceptarea nu trebuie confundată cu pasivitatea, care constituie un simptom al Apatiei. Forma de acceptare de care ne ocupăm acum permite angajarea în viaţă şi în circumstanţele acesteia, fără a încerca însă să ne aliniem viaţa unei planificări.

Odată cu acceptarea (dat fiind că am depăşit negarea) avem de-a face cu percepţia şi calmul emoţional. Vedem acum lucrurile fără a le mai deforma sau înţelege greşit şi, în acelaşi timp, contextul experienţei ni se lărgeşte în aşa fel încât devenim capabili să vedem lucrurile în ansamblu. În esenţă, acceptarea implică echilibrul, măsura şi caracterul potrivit.

Cei aflaţi la nivelul Acceptării nu sunt interesaţi să determine ce anume este rău sau bun, ci se dedică rezolvării problemelor. Slujbele dificile nu le creează vreun disconfort şi nici descurajare. Obiectivele pe termen lung încep să devină prevalente faţă de cele pe termen scurt; autodisciplina şi stăpânirea domeniului lor de activitate devin şi ele un loc comun.

La nivelul Acceptării nu mai suntem polarizaţi de conflicte sau opoziţii; înţelegem că şi ceilalţi oameni au aceleaşi drepturi ca noi şi respectăm acest lucru, pentru că punem preţ pe echitate. Dacă nivelele inferioare sunt caracterizate de rigiditate, la acest nivel începe să apară pluralitatea, ca o formă de rezolvare a problemelor.

Prin urmare, acest nivel este eliberat de discriminare şi intoleranţă. De asemenea, există o conştienţă a faptului că egalitatea nu exclude; că acceptarea, mai curând decât să respingă, uneşte şi înglobează.

Nivelul 400 al energiei: Raţiunea

Inteligenţa şi raţiunea ies la rampă atunci când depăşim emoţionalitatea proprie nivelelor inferioare. Raţiunea este capabilă să gestioneze cantităţi mari şi complexe de date şi să ia rapid deciziile corecte; e capabilă să înţeleagă relaţiile, gradaţiile şi distincţiile şi astfel, manipularea simbolurilor ca pe nişte concepte abstracte devine din ce în ce mai importantă. Acesta este nivelul ştiinţei, al medicinei şi al capacităţii crescute de conceptualizare şi comprehensiune în general. Cunoaşterea şi educaţia sunt considerate foarte importante aici. Înţelegerea şi informaţia sunt instrumentele principale ale realizării, care constituie emblema nivelului 400. Acesta este nivelul laureaţlor premiului Nobel, al marilor oameni de stat, al judecătorilor de la Curtea Supremă. Einstein, Freud şi alte figuri importante din istoria gândirii se încadrau aici.

Neajunsurile acestui nivel sunt eşecul de a distinge cu claritate diferenţa dintre simboluri şi ce anume reprezintă ele şi confuzia între lumile obiective şi cele subiective, fapt care limitează înţelegerea cauzalităţii. La acest nivel e uşor să scăpăm din vedere pădurea din cauza copacilor, să devenim seduşi de concepte şi teorii şi să sfârşim fără să atingem punctul esenţial. În sine, intelectualizarea poate deveni un capăt de linie. Raţiunea este limitată prin faptul că nu ne oferă capacitatea de a discerne esenţa sau punctul critic al unei probleme.

Raţiunea nu constituie în sine o cale spre adevăr. Ea oferă o mare cantitate de informaţii dar îi lipseşte capacitatea de a rezolva discrepanţele din date şi concluzii. Toate argumentele filosofice sună convingător în felul lor. Deşi raţiunea este foarte eficientă într-o lume tehnicizată în care domină metodele logice, tot ea constituie, paradoxal, principalul blocaj în calea atingerii unor nivele superioare ale conştiinţei. Depăşirea acestui nivel este relativ puţin obişnuită în societatea noastră.

Nivelul 500 al energiei: Iubirea

Nivelul de care ne ocupăm acum nu se referă la iubirea reflectată în mass-media. Ceea ce este denumit îndeobşte prin iubire nu este altceva decât o emoţie intensă în care se combină atracţia (deopotrivă fizică şi emoţională), posesivitatea, controlul, patima, erotismul şi noutatea. Deşi este de regulă imperceptibilă şi fluctuantă, nu de puţine ori, dacă este împiedicată, această emoţie dă la iveală o furie şi o dependenţă pe care iniţial le mascase. Că iubirea se poate schimba în ură este deja un loc comun, dar ceea

ce se denumea îndeobşte prin acest termen, *iubire,* este mai curând un sentimentalism dependent. Ura îşi are izvorul în mândrie, nu în iubire şi, probabil, într-o relaţie, în care iubirea se transformă în ură, nici nu a existat vreodată iubire adevărată.

Nivelul 500 este caracterizat de dezvoltarea unei iubiri necondiţionate, neschimbătoare şi permanente. Ea nu fluctuează, pentru că sursa ei, aflată în însăşi persoana care iubeşte, nu este dependentă de factori exteriori. A iubi este o stare de a fi. Este un mod de a te raporta la lume, unul plin de iertare, atenţie şi implicare. Iubirea nu este intelectuală şi nici nu provine din minte; iubirea izvorăşte din inimă. Ea are capacitatea de a-i înălţa pe alţii şi poate face lucruri mari datorită purităţii motivelor sale.

La acest nivel de dezvoltare, capacitatea de a distinge esenţa devine prevalentă, miezul unei probleme devine preocuparea de căpetenie. Fiind depăşită Raţiunea, apare capacitatea de a recunoaşte instantaneu totalitatea unei probleme şi contextul lărgit al acesteia. Raţiunea se ocupă numai de domeniul particularului, dar iubirea surprinde întregul. Acestă abilitate, adesea asumată intuiţiei, este capacitatea de înţelegere instantanee fără a recurge la procesarea succesivă a simbolurilor. Acest fenomen aparent abstract este de fapt unul foarte concret; el este acompaniat de o însemnată eliberare de endorfină în creier.

Iubirea nu ia nici o poziţie, fiind astfel globală şi mai presus de separaţia poziţionalităţii. Astfel, este posibil să fim „unul cu celălalt” ca şi cum nu ar mai exista nici o barieră. Iubirea este aşadar inclusivă, lărgind în mod progresiv semnificaţia sinelui. Iubirea se concentrează asupra binelui din viaţă, în toate formele

de expresie ale acestuia. Ea dizolvă negativitatea mai curând recontextualizând-o decât atacând-o frontal.

Acesta este nivelul adevăratei fericiri, dar, deşi lumea este fascinată de subiectul iubirii şi toate religiile viabile calibrează cel puţin la nivelul 500, e interesant de notat că numai 0,4 % din , populaţia lumii a atins vreodată acest nivel de evoluţie al conştiinţei.

Nivelul 540 al energiei - Bucuria

Pe măsură ce iubirea devine tot mai necondiţionată, ea începe să fie percepută ca bucurie interioară. Nu e vorba de bucuria cauzată de i o turnură favorabilă a evenimentelor, ci de un companion constant al tuturor activităţilor. Mai curând decât dintr-o sursă anume, bucuria izvorăşte din fiecare moment al existenţei. Nivelul 540 este totodată şi cel al vindecării şi al grupurilor spirituale de ajutor.

Mai sus de nivelul 540 începe nivelul sfinţilor, vindecătorilor şi al studenţilor avansaţi. Caracteristică acestui câmp energetic este ; capacitatea de a avea o răbdare imensă şi o persistenţă a atitudinii pozitive chiar dacă suntem puşi în faţa unor adversităţi prelungite. Emblema acestei stări este compasiunea. Oamenii care au ajuns la i acest nivel au un efect notabil asupra celorlalţi. Ei sunt capabili de ; perioade lungi de extaz şi visare cu ochii deschişi, fapt ce le induce o stare de iubire şi pace. Lumea văzută de cei care au atins nivelul 500 este iluminată de o neasemuită frumuseţe şi perfecţiune a creaţiei. Totul se întâmplă fără efort, prin sincronicitate, iar lumea şi orice lucru din ea e văzută ca fiind o expresie a iubirii şi divinităţii. Voinţa ; individuală este absorbită în

voinţa divină. Este simţită o prezenţă, a cărei putere facilitează fenomene situate în afara aşteptărilor convenţionale ale realităţii (pe care observatorul obişnuit le numeşte miraculoase). Aceste fenomene reprezintă puterea câmpului energetic şi nu a individului.

Simţul responsabilităţii faţă de ceilalţi este şi el de o altă calitate i la cei din acest nivel, comparativ cu reprezentanţii nivelelor inferioare. Astfel, există dorinţa de a folosi starea conştiinţei cuiva; întru folosul vieţii înseşi şi nu în beneficiul câtorva indivizi. Această capacitate de a iubi simultan mulţi oameni este acompaniată de ; descoperirea că, pe măsură ce iubim mai mult, creşte şi capacitatea noastră de a iubi.

Experienţele de moarte clinică, ce sunt în mod caracteristic i transformatoare prin efectele lor, au permis adesea oamenilor să; experimenteze nivelele energetice situate între 540-600.

Nivelul 600 al energiei - Pacea

Acest câmp energetic este asociat cu experienţa desemnată prin termenii de transcendenţă, înţelegerea sinelui şi conştiinţa lui Dumnezeu. Este un nivel extrem de rar, fiind atins de un singur om dintr-un milion. Când această stare este atinsă, distincţia între subiect şi obiect dispare, nemaiexistând un punct focal specific de percepţie. Nu e neobişnuit ca indivizii ce au atins acest nivel să se îndepărteze pe ei înşişi din lume, pe măsură ce starea de beatitudine face ca activităţile obişnuite să-şi piardă sensul. Unii devin învăţători spirituali, alţii îşi desfăşoară lucrarea de îmbunătăţire a umanităţii în anonimat. Câţiva devin

mari genii în domeniile lor de activitate, aducând contribuţii majore societăţii. Aceste persoane sunt sfinte şi pot fi chiar canonizate deşi, la acest nivel, religia formală este de obicei depăşită, fiind înlocuită de spiritualitatea pură din care izvorăsc toate religiile.

S-a raportat că la nivelul 600 şi mai sus percepţia este uneori lentă, suspendată în timp şi spaţiu - deşi nimic nu e staţionar, totul e însufleţit şi radiant. Deşi e vorba de aceeaşi lume pe care o văd şi ceilalţi, ea a devenit o curgere continuă, surprinsă într-un dans evolutiv în care semnificaţia şi sursa sunt copleşitoare. Această revelaţie teribilă are loc neraţional, astfel încât în minte există o linişte infinită, pentru că mintea a încetat să mai conceptualizeze. Observatorul se dizolvă în peisaj şi devine totodată şi ceea ce este observat. Cel ce observă devine una cu obiectul observaţiei sale. Toate lucrurile sunt legate între ele printr-o Prezenţă de o putere infinită, de o imensă tandreţe, deşi dură ca o stâncă.

Marile opere ale artei, muzicii şi arhitecturii ce se situează între 600-700 ne pot transporta temporar la nivele mai înalte ale conştiinţei şi sunt universal recunoscute ca eterne şi inspiratoare.

Nivelele energetice 700-l000: Iluminarea

Acesta este nivelul Marilor Oameni ai istoriei care au stat la originea modelelor spirituale pe care le-au urmat mulţimile de-a lungul veacurilor. Toţi sunt asociaţi cu divinitatea, cu care adesea sunt şi identificaţi. Este nivelul inspiraţiei puternice. Aceste

fiinţe stabilesc câmpuri energetice de atracţie care influenţează întreaga umanitate. La acest nivel, experienţa unui individ nu mai este separată de a celorlalţi, ci, mai degrabă, avem de a face cu identificarea Sinelui cu Conştiinţa şi Divinitatea. *Ceea ce nu este manifestat* este experimentat ca sine, dincolo de puterea de pătrundere a minţii. De asemenea, această transcendenţă a eului serveşte drept exemplu, spre a-i învăţa pe ceilalţi cum poate fi realizată în cele din urmă. Acest nivel constituie vârful evoluţiei conştiinţei pentru domeniul uman.

Marile învăţături înalţă masele şi ridică nivelul de conştiinţă al întregii umanităţi. A avea o atare viziune înseamnă graţie şi darul adus de aceasta este pacea infinită, descrisă ca inefabilă, dincolo de cuvinte.[1] La acest nivel de înţelegere, sensul existenţei transcende toate timpurile şi toate individualităţile. Nu mai există nici o identificare cu trupul fizic (în sensul de „eu"), prin urmare, destinul nu mai are nici el vreo importanţă. Trupul e văzut mai mult ca un instrument al conştiinţei, prin intervenţia minţii, cu prima valoare a acesteia, comunicarea. Şinele se întoarce înapoi la Marele Sine. Acesta este nivelul non-dualităţii sau al Unităţii Complete. Nu există vreo localizare a conştiinţei, conştienţa fiind prezentă pretutindeni în mod egal.[2]

Marile opere de artă care îi înfăţişează pe indivizii ce au atins nivelul Iluminării au particularitatea de a-l surprinde pe învăţător cu o anumită poziţie a mâinii, numită MUDRA, în care palmele radiază binecuvântare. Acesta este actul transmiterii acestui câmp energetic către conştiinţa umanităţii. Acest nivel al graţiei divine depăşeşte chiar valoarea de 1000, cel mai înalt nivel atins vreodată de vreun om ce a trăit în istoria

înregistrată. Aceşti oameni sunt Marile Avataruri, pe care cu adevărat drept este să îi numim Domnul Krishna, Domnul Buddha şi Domnul Iisus Cristos.

Capitolul V - Distribuţia socială a nivelelor conştiinţei

Descriere generală

O reprezentare grafică a distribuţiei nivelelor energetice în rândul populaţiei lumii ar semăna cu forma acoperişului unei pagode, în care 85% dintre oameni s-ar afla sub nivelul critic de 200, în timp ce media totală a nivelului conştiinţei umanităţii de astăzi este 204.[1] Puterea relativ puţinilor oameni aflaţi în apropierea vârfului contrabalansează slăbiciunea maselor de la bază. După cum am menţionat deja, abia 0,4% din populaţia lumii calibrează la un câmp energetic situat la nivelul 500 sau peste acesta, iar un

nivel al conştiinţei de 600 sau mai mult e atins de numai un singur om din 10 milioane.

La o primă vedere, aceste cifre pot părea improbabile dar, dacă examinăm condiţiile lumii în care trăim, ne vom aminti cu repeziciune că o mare parte a populaţiei acesteia trăieşte la un nivel de subzistenţă. Foametea şi bolile constituie locuri comune, fiind acompaniate frecvent de opresiune politică şi pauperitatea resurselor sociale. Mulţi dintre aceşti oameni trăiesc într-o stare a lipsei de speranţă, resemnaţi cu sărăcia lor, o stare corespunzătoare nivelului Apatiei. De asemenea, trebuie să înţelegem că o mare parte a populaţiei lumii, fie ea civilizată sau nu, trăieşte în Teamă; majoritatea oamenilor îşi petrec viaţa într-o formă sau alta a luptei pentru supravieţuire. Cei care reuşesc să depăşească imperativul supravieţuirii, ajungând astfel la un nivel care le permite o oarecare libertate de opţiune, devin victimele morii dorinţelor care caracterizează lumea economică de azi. Pe de altă parte, succesul şi realizarea dorinţelor conduc, în cel mai bun caz, la Mândrie.

Nici o satisfacţie umană importantă nu poate apărea până la nivelul 250, unde începe să apară un grad de încredere în sine, ca bază a unor experienţe pozitive de viaţă în evoluţia conştiinţei.

Corelaţii culturale

Nivelele energetice situate sub valoarea 200 sunt foarte obişnuite în condiţiile de un primitivism extrem, *în care* oamenii abia îşi asigură minima subzistenţă. Îmbrăcămintea este pe sponci, analfabetismul constituie regula, mortalitatea infantilă este ridicată,

bolile şi malnutriţia sunt larg răspândite, existând de asemenea şi un vid de putere socială. Ocupaţiile sunt rudimentare şi se centrează pe obţinerea hranei, a combustibilului şi pe înjghebarea unor adăposturi. La acest nivel există o totală dependenţă faţă de capriciile mediului imediat. Acesta este nivelul cultural al epocii de piatră, situat numai cu puţin peste existenţa animalică.

Populaţiile situate la nivelele inferioare ale scalei de la 0 la 200 sunt caracterizate de munca necalificată, comerţul rudimentar şi construirea de artefacte simple cum ar fi pirogile şi locuinţele temporare. Mobilitatea începe să se exprime în stilul de viaţă nomad şi, *în* cadrul populaţiilor cu o medie a conştiinţei ceva mai ridicată, apare agricultura. De asemenea, barterul evoluează în folosirea unor forme monetare.

Cei a căror energie se situează în cadrul valorilor medii ale aceleiaşi scale de până la 200 sunt asociaţi cu munca semicalificată. Locuinţele sunt simple, dar favorabile vieţii, îmbrăcămintea este adecvată şi începe să apară educaţia elementară.

Cei situaţi în limita superioară a scalei sus-menţionate sunt muncitorii calificaţi, micii comercianţi, şi cei angajaţi în sfera industriei. Spre exemplu, dacă la nivelele inferioare pescuitul este o activitate individuală sau tribală, aici el devine o industrie.

La nivelul 300 întâlnim tehnicieni, meşteşugari avansaţi, manageri şi o structură de afaceri mai sofisticată. Absolvirea nivelelor secundare de educaţie devine obişnuită. Există interes pentru stil, sport şi divertisment, televiziunea fiind o modalitate de recreere foarte apreciată la acest nivel.

Limitele superioare ale nivelului 300 ne pun în faţa artizanilor, educatorilor şi managementului investit cu mai multă răspundere. Cei situaţi la acest nivel posedă o conştienţă informată a evenimentelor publice şi o viziune asupra lumii ce se extinde dincolo de orizontul tribului, vecinătăţii sau cetăţii, trecând astfel la binele naţiunii în ansamblu. Dialogul social devine un important domeniu de interes. Supravieţuirea este deja asigurată graţie abilităţilor şi informaţiilor adecvate acumulate pentru a funcţiona ca o societate civilizată. Există mobilitate socială şi flexibilitate, ca şi resursele ce permit atât o oarecare libertate de a călători, cât şi alte destinderi stimulative.

Nivelul 400 constituie punctul în care se trezeşte intelectul, locul geometric al culturii generale consolidate şi al educaţiei superioare. Este nivelul profesioniştilor, al celor investiţi cu funcţii de conducere şi al savanţilor. Dacă din locuinţele celor de la nivelele inferioare lipsesc materiale de citit, în locuinţele celor de la nivelul 400 sunt obişnuite revistele, periodicele şi bibliotecile. De asemenea, există interes pentru canalele de televiziune dedicate educaţiei şi o conştienţă politică mai sofisticată. Sunt obişnuite o mai mare adaptare a comunicării, preocupările intelectuale şi creativitatea artistică. Activităţile de recreere iau forma şahului, călătoriilor, teatrului şi concertelor. Întreprinderile civice menite înălţării mediului social au parte, la rândul lor, de o atenţie deosebită. Gama obişnuită a reprezentanţilor acestui nivel o constituie judecătorii de la curtea supremă, preşedinţii, oamenii de stat, inventatorii şi marii industriaşi.

Deoarece educaţia constituie o parte importantă a acestui nivel, indivizii înclină să se adune în metropole,

unde au acces la surse de informare şi instrucţie (de exemplu, la marile universităţi). Unii aspiră la statutul de profesori, alţii devin avocaţi sau membri ale altor categorii de profesionişti. Bunăstarea unui semen constituie o preocupare obişnuită, deşi nu este totuşi ceea ce s-ar numi forţa conducătoare. Cei situaţi la pragul superior al nivelului 400 sunt de regulă liderii domeniului lor de activitate şi se bucură de un mare prestigiu social. Atât Einstein, cât şi Freud calibrau la nivelul 499. Dar, dacă 400 este nivelul universităţilor şi doctoratelor, tot aici se găseşte şi sursa limitatei viziuni newtoniene asupra universului şi a scindării carteziene între minte şi corp (Newton şi Descartes calibrau, de asemenea, la nivelul 499).

Aşa cum nivelul 200 constituie un punct esenţial de schimbare a conştiinţei, şi nivelul 500 este unul în care conştienţă face un alt salt gigantic. Deşi supravieţuirea individului este încă importantă, motivaţia iubirii începe să coloreze toate activităţile, creativitatea (acompaniată de angajare, dedicare şi exprimarea carismei) atingând expresia sa deplină. Excelenţa devine ceva obişnuit în orice domeniu al strădaniei umane, de la sport până la cercetarea ştiinţifică. Altruismul devine un factor motivant, alături de dăruirea pentru principii. O poziţie de conducere este mai curând acceptată decât căutată. De la acest nivel provine marea muzică, artă şi arhitectură, ca şi capacitatea de a-i înălţa pe ceilalţi prin simpla prezenţă.

La pragul superior al nivelului 500 găsim liderii inspiraţi ce oferă un exemplu societăţii şi care - în domeniile lor de activitate - creează noi paradigme cu implicaţii profunde pentru întreaga omenire. Deşi sunt ei înşişi foarte conştienţi de propriile lor defecte şi

limite, oamenii de la acest nivel sunt văzuţi adesea de public ca fiind ieşiţi din comun, recunoaşterea de care se bucură materializându-se în emblema distincţiei ce le este conferită. Mulţi dintre cei situaţi la nivelele medii ale pragului de 500 încep să aibe experienţe spirituale de o profundă semnificaţie, devenind implicaţi în aceste preocupări. Unii îşi uimesc prietenii şi familiile prin accederi bruşte în noi contexte subiective ale realităţii. La acest nivel conştiinţa poate fi descrisă ca viziune, ea putându-se focaliza asupra înălţării societăţii în ansamblu. Câţiva reprezentanţi ai acestui nivel mai fac un salt, spre zona ce calibrează la nivelul 600. În acest punct, viaţa poate intra în domeniul legendei. Emblema nivelului 600 este compasiunea, ce permează tot ceea ce înseamnă motivaţie şi activitate.

Progresul conştiinţei

Deşi nivelele pe care le-am descris cunosc mari variaţii, nu e un lucru prea obişnuit ca oamenii să treacă de la un nivel la altul în cursul vieţii lor. Câmpul energetic calibrat la naşterea cuiva creşte, în medie cu aproximativ cinci puncte. Ideea că nivelul energetic al unei persoane este activat încă de la naştere are implicaţii profunde. Conştiinţa civilizaţiei umane evoluează lent, prin nenumărate generaţii.

Majoritatea oamenilor utilizează experienţele lor de viaţă pentru a elabora şi exprima variaţiile câmpului lor energetic nativ; persoanele care reuşesc să depăşească acest nivel sunt rare, deşi mulţi reuşesc să facă îmbunătăţiri interioare considerabile. Motivul pentru care se petrece acest lucru este mai uşor de înţeles dacă realizăm că nivelul cuiva este definit de

motivaţie. Motivaţia provine ; din semnificaţie şi aceasta, la rândul ei, constituie expresia contextului. Astfel, înţelegerea este legată de context care, atunci; când este aliniat în mod corespunzător la motivaţie, determină; puterea relativă a individului.

Desigur, amintita creştere medie de cinci puncte într-o viaţă este numai o cifră statistică. Printre altele, ea este generată de faptul că,! din păcate, nu de puţine ori, suma alegerilor de viaţă ale oamenilor; face ca nivelul conştiinţei lor să scadă în mod drastic. Aşa cum vom; vedea mai târziu în detaliu (vezi capitolul XXIII), influenţa câtorva indivizi (foarte puţini), ce posedă o conştiinţă avansată, contrabalansează întreaga populaţie aflată la nivelele inferioare. Dar şi reciproca e valabilă. Negativismul extrem al câtorva persoane poate influenţa culturi întregi, producând un recul global al nivelului general al conştiinţei, după cum prea bine o ilustrează istoria. Testele kinesiologice indică faptul că pentru 72% dintre problemele societăţii este responsabil un procent de numai 2,6% din totalul populaţiei umane, format din indivizi ce se identifică printr-o polaritate kinesiologică anormală (ce atinge valori mari în cazul atractorilor negativi şi valori mici în cazul celor pozitivi).

Fără îndoială, este posibil ca anumiţi indivizi izolaţi să facă salturi pozitive bruşte de chiar o sută de puncte. Dacă cineva poate scăpa de influenţa egocentrică al câmpurilor de atracţie aflate sub nivelul 200, alegând o abordare a vieţii definită de prietenie, cinste, amabilitate şi iertare (şi chiar făcând acte de caritate), atunci nivelele superioare pot fi atinse cu siguranţă - cel puţin din punct de vedere teoretic; practic, este nevoie de foarte multă voinţă.

Astfel, deşi nu este un lucru obişnuit să trecem dintr-un câmp energetic în altul în cursul unei vieţi, această oportunitate există totuşi. Rămâne ca motivaţia să activeze potenţialul, pentru că în lipsa exerciţiului alegerilor nu poate avea loc nici un progres. Este bine să subliniem din nou faptul că progresia unui nivel calibrat de putere este una logaritmică. Astfel, alegerile individuale pot avea un efect considerabil. Diferenţele existente între nivelele de putere (de exemplu, între 361,0 şi 361,1) sunt foarte importante, fiind capabile să transforme atât viaţa cuiva, cât şi efectul acesteia asupra lumii în ansamblu.

Capitolul VI - Noi orizonturi în cercetare

Interesul nostru principal a fost acela de a elucida structura anatomiei conştiinţei, făcând unele referiri la mecanismele forţei şi puterii. Nu avem însă de-a face cu un subiect pur teoretic. Natura unică a metodei de cercetare descrise aici permite explorarea unor domenii potenţiale ale cunoaşterii inaccesibile până acum. Tehnica propusă de noi este aplicabilă atât celor mai prozaice şi mai practice întrebări, cât şi celor mai

avansate explorări teoretice. Să investigăm, aşadar câteva exemple generale.

Probleme sociale

Consumul de droguri şi de alcool constituie o problemă socială crucială, care alimentează şi alte probleme paralele (crima, sărăcia etc.) Dacă facem abstracţie de definiţiile elementare, dependenţa s-a dovedit a fi o problemă clinică şi socială netratabilă şi aproape neînţeleasă. Prin termenul „dependenţă” înţelegem dependenţa clinică (în sensul clasic al dependenţei continue de alcool sau droguri), în ciuda consecinţelor cel mai adesea severe ale acesteia - o condiţie ce depăşeşte capacitatea persoanelor dependente de a renunţa la respectiva substanţă în lipsa unui ajutor din afară, pentru că voinţa înseşi a devenit ineficientă. Dar care este oare natura; esenţială a dependenţei şi de ce anume este dependentă persoana: afectată de acest flagel?

Credinţa comună e că victima e dependentă de respectiva substanţă însăşi, pentru că aceasta are puterea de a-i crea o puternică' stare de euforie. Dar, dacă reexaminăm natura dependenţei prim intermediul metodei kinesiologice, observăm o formulare diferită al acestui proces. În sine, alcoolul sau drogurile n-au puterea de a crea o stare euforică - ele se situează abia la nivelul 100 (niveluri legumelor). Aşa-numita „stare euforică” e generată de faptul că experimentarea drogurilor sau alcoolului poate calibra între 350 şi 600. Pur şi simplu, adevăratul efect al drogurilor este că atenuează) câmpurile energetice inferioare, permiţând prin aceasta celui care le consumă să experimenteze exclusiv câmpurile

energetice superioare. Este vorba de ceva asemănător unui filtru care sortează toate tonurile cântate de o orchestră, în aşa fel încât se pot auzi numai notele înalte. Suprimarea notelor joase nu le crează pe cele înalte, ci doar le pune în lumină.

În cadrul nivelelor conştiinţei, frecvenţele mai înalte sunt extrem de puternice şi puţini oameni le experimentează ca stări pure, pentru că sunt mascate de câmpurile energetice mai joase ale anxietăţii, fricii, mâniei, resentimentului, etc. O persoană obişnuită ajunge rareori la experienţa iubirii lipsite de teamă sau la cea a bucuriei pure. Dar aceste stări superioare sunt atât de puternice, încât odată experimentate, nu le mai uităm niciodată şi le căutăm mereu.

Oamenii devin dependenţi în urma acestei experienţe a stărilor superioare.[1] Un bun exemplu este prezentat într-un film clasic - e vorba de pelicula *Lost Horizon - Orizontul Pierdut.* Conceptul lui Shangri La (metafora iubirii şi frumuseţii necondiţionate din film) se situează la nivelul 600. El îl reprogramează pe cel care l-a experimentat în aşa fel încât acesta nu mai poate fi vreodată satisfăcut cu o conştiinţă obişnuită.

Eroul filmului descoperă acest fapt după întoarcerea din Shangri La, când nu mai poate regăsi fericirea în lumea obişnuită. El renunţă apoi la tot, pentru a căuta şi a se reîntoarce la acea stare a conştiinţei, petrecând ani întregi de lupte care aproape că-l costă viaţa.

Acelaşi proces de reprogramare se petrece şi cu oamenii care au atins stările superioare ale conştiinţei prin alte mijloace, cum ar fi experienţa atingerii stării de Samadhi prin meditaţie, sau cea a morţii clinice. Adesea, ei sunt schimbaţi pentru totdeauna. Nu e deloc neobişnuit ca aceşti oameni să părăsească tot

ceea ce reprezintă lumea materială, pentru a deveni căutători ai adevărului. Mulţi dintre cei ce au avut experienţe cu LSD în anii ‘60 au tăcut acelaşi lucru. De asemenea, aceste stări superioare pot fi atinse prin experienţa iubirii sau a religiei, muzicii clasice sau artei, sau prin practicarea disciplinelor spirituale.

Starea superioară pe care o caută oamenii - prin orice mijloace - este de fapt câmpul experienţei propriei lor conştiinţe (Sine). Dacă nu sunt prea sofisticaţi din punct de vedere spiritual şi le lipseşte contextul prin care să înţeleagă această experienţă, atunci ei cred că amintita experienţă este creată de undeva „din afară” (de exemplu, de un guru, de muzică, de un drog, de iubit/iubită). În realitate, tot ceea ce s-a întâmplat este că ei au experimentat - în circumstanţe deosebite - ceea ce se află „înlăuntru”. Majoritatea oamenilor sunt atât de străini de propriile lor stări ale conştiinţei pure, încât nu le recunosc atunci când le experimentează, pentru că le indentifică cu. stările inferioare ale eului. O imagine de sine negativă estompează: claritatea plină de bucurie care constituie în realitate adevărata esenţă a identităţii lor şi care, prin urmare, le rămâne necunoscută. Toţii marii învăţători spirituali au afirmat că această stare de bucurie, pace şi împlinire constituie adevărata noastră esenţă. (Vezi *„împărăţia lui Dumnezeu e în voi”).*

O stare „superioară” este orice stare a conştiinţei aflate la un nivel mai înalt decât cel obişnuit al conştiinţei cuiva. Prin urmare, pentru o persoană care trăieşte în Frică, trecerea la nivelul Curajului- constituie o accedere într-o stare superioară. Pentru oamenii ce trăiesc în Apatia lipsită de speranţă (de exemplu, paria din ghetourile lumii a treia), Mânia este

o stare superioară. Frica e percepută caftind cel puţin mai bună ca Disperarea, iar Mândria mult superioară Fricii. Acceptarea e mult mai confortabilă decât Curajul, iar Iubirea face ca orice altă stare inferioară ei să pară neatractivă. Şi, dacă Bucuria surclasează toate emoţiile umane, extazul este rezervat unui! număr foarte redus de oameni. Cea mai sublimă experienţă este starea de Pace infinită, atât de desăvârşită încât zădărniceşte orice încercare de a o descrie.

Cu cât este mai înaltă realizarea fiecăreia dintre aceste stări, cu atât mai mare este puterea sa de a reprograma întreaga viaţă a subiectului. Chiar şi numai un singur moment petrecut într-o stare foarte înaltă poate schimba complet orientarea, obiectivele şi valorile cuiva. Se poate spune că individul care fusese înainte nu mai există, din acea experienţă născându-se o nouă persoană. Mecanismul evoluţiei spirituale implică tocmai progresul obţinut prin multă muncă, pe un drum spiritual dedicat.

La o stare superioară permanentă, ce poate fi atinsă în mod legitim numai printr-o viaţă întreagă de muncă interioară dedicată, se poate totuşi ajunge temporar prin mijloace artificiale. Dar echilibrul ! naturii dictează că atingerea artificială a respectivei stări (fără a fi ! meritat acest lucru), crează o datorie, iar echilibrul interior negativ se materializează în consecinţe negative. Preţul acestor plăceri furate! este disperarea pe care o cauzează dependenţa. În cele din urmă, atât! cel dependent, cât şi societatea, îşi plătesc invariabil preţul.

Societatea noastră idealizează munca, stoicismul, sacrificiul de! sine, reţinerea etc. şi condamnă plăcerea (chiar şi în cele mai simple, forme ale sale), declarând-o adesea chiar în afara legii. Politicienii, fie ei laici sau

clerici, înţeleg bine fenomenul. O parte a repertoriului! standard al politicienilor locali, în scopul atragerii titlurilor de pe prima pagină, este anunţarea publică a intenţiei de a interzice revista Playboy în închisori sau de a restricţiona accesul deţinuţilor la ţigări sau la programele TV.

Pe de o parte, societatea noastră legitimează promisiunile neonorate şi ademenirea dar, pe de alta, neagă satisfacţia. Spre exemplu, se recurge intens - în scopul vinderii produselor - la ispitirea sexuală dar, în acelaşi timp, plăcerea sexului comercial real este interzisă pe considerente de imoralitate.

Din punct de vedere istoric, toate clasele dominante şi-au exercitat puterea controlând societatea printr-o formă sau alta de etică puritană. Cu cât muncesc mai din greu subalternii şi cu cât sunt mai slabe plăcerile lor, cu atât mai bogat va fi sistemul conducător, fie că e vorba de o teocraţie, aristocraţie, oligarhie sau de baronii industriei. O atare putere e construită pe plăcerea interzisă muncitorilor. Însă, după cum am văzut, plăcerea nu este altceva decât o formă de energie înaltă. De-a lungul secolelor, energiile maselor au fost captate pentru a produce pentru clasele superioare belşugul plăcerilor interzise celor inferioare.

Adevărul e că energia plăcerii vieţii constituie principalul capital al omenirii; privarea omului de aceasta a generat larga divizare între avuţi şi mulţimea celor care deţin puţine mijloace. Ceea ce invidiază aceştia din urmă la vieţile celor din clasele superioare sunt tocmai plăcerile de care se bucură acestea, de la plăcerile exerciţiului puterii în formele sale variate, până la frumoasele trofee ale indulgenţei de sine. Înţelegerea faptului că plăcerile negate unei

părţi a lumii sunt gustate de alţii generează excesele revoluţiilor şi acelaşi lucru (dar sublimat de data aceasta) se traduce în respingerea legilor restrictive privitoare la plăceri.

Astfel, codul moral funcţionează ca o exploatere raţionalizată a energiei vieţii maselor printr-o distorsie calculată a valorilor. Iluzia proferată e următoarea: cu cât este mai grea viaţa cuiva, cu atât mai mare îi va fi răsplata în ceruri. Această alăturare distorsionată a plăcerii cu suferinţa a produs un mediu social pervertit din punct de vedere moral, în care suferinţa este asociată plăcerii. În această atmosferă, alternarea nesănătoasă a suferinţei şi euforiei care caracterizează dependenţa devine funcţională (cel puţin provizoriu), într-un joc antisocial mortal al câştigării şi pierderii stărilor euforice interzise.

Din sfera aceleiaşi viziuni asupra vieţii provine şi metoda obişnuită în care societatea abordează problema, şi anume prin intermediul celeilalte faţete a medaliei: negarea substanţei abuzului. Făcând astfel, am creeat o piaţă atât de activă, încât o întreagă industrie criminală a înflorit, corupând viaţa pe multiple nivele. De exemplu, arestarea unui baron al drogurilor n-are nici un efect asupra problemei drogurilor; chiar înainte ca acesta să fie închis, a şi fost înlocuit de altcineva. Baronul sud-american Pablo Escobar a fost înlocuit imediat după arestarea sa de trei noi stâlpi ai mafiei, astfel încât hidra are acum trei capete în loc de unul.

Problema consumului de droguri necesită o abordare socială calibrată la nivelul 350, în vreme ce actualul program antidrog calibrează numai la nivelul 150. Prin urmare, acest program este; ineficient şi banii cheltuiţi pe el sunt aruncaţi în vânt.

Cercetarea industrială şi ştiinţifică

Metoda de diagnoză pe care o descriem în volumul de faţă trasează cu repeziciune zone fertile de cercetare şi dezvoltare în ştiinţă şi industrie. Câteva exemple din istorie ilustrează în ce măsură folosirea acestei metode ar fi putut salva ani întregi de eforturi şi, nit în ultimul rând, multe milioane de dolari.

***Cercetarea materială**:* Thomas Edison a testat peste 1600 de substanţe înainte de a descoperi că tungstenul este cel mai potrivit element pentru a fi folosit la fabricarea becurilor.[5] Ar fi existat şi o; cale mai uşoară de a identifica acest element optim: aceea de *a* împărţi alternativele posibile în două grupuri şi de a întreba „Se află oare materialul în acest grup?” (Da/Nu). După această determinare, grupul este din nou subîmpărţit, şi aşa mai departe. Prin această, metodă, răspunsul poate fi obţinut în câteva minute, nu ani.

Dezvoltarea Producţiei: Corporaţia RJR Nabisco a cheltuit; aproximativ 350 de milioane de dolari pentru cercetarea şi producerea unei ţigarete fără fum, pe baza presupunerii greşite că fumatul este în primul rând un obicei oral (de fapt, s-a descoperit: apoi că atunci când oamenii nu mai văd, înclină să nici nu mai; fumeze - fumatul având multiple cauze, mulţumirea orală fiind; numai una dintre acestea).

Cu ajutorul kinesiologiei se poate realiza un studiu de piaţă al oricărui produs potenţial, obţinându-se în mai puţin de un minut concluzii clare cu privire la fezabilitatea pieţii şi acceptarea: respectivului produs de către public. Astfel, acceptabilitatea şi;

profitabilitatea pot fi determinate foarte exact, cu condiţia ca întrebările să fie precise şi investigaţia să reflecte toate contigenţele - inclusiv ocurenţa, pieţele, publicitatea şi segmentele de populaţie căreia i se adresează.

Investigaţia ştiinţifică*:* Ştiinţa asigură un câmp de explorare kinesiologică care oferă un nivel de incitare intelectuală ce eclipsează orice joc de salon. (De asemenea, este fascinant pentru un grup să compare ceea ce a descoperit cu descoperirile altor grupuri care au folosit aceeaşi metodă). Într-o aplicaţie mai generală, se pot identifica cu repeziciune căi de cercetare fructuoasă şi se va descoperi că, adesea, cele mai valoroase cunoştinţe ce trebuie obţinute au de-a face cu amplitudinea şi dimensiunea respectivei cercetări. Deoarece această metodă ocoleşte limitele impuse de context, una din aplicaţiile sale cele mai de seamă este verificarea procesului însuşi - anume, dacă este sau nu o direcţie corectă de urmat. Astfel, putem confirma că premizele primare ale cercetării sunt valide.

De exemplu, căutările noastre îndreptate în direcţia identificării vieţii în univers iau forma transmiterii în spaţiu a simbolului matematic *k.* Implicit, se pleacă de la premiza că nici o civilizaţie n-ar fi putut ajunge la recepţia radio dacă n-ar înţelege acest concept matematic. Dar e foarte hazardat să presupunem că viaţa, în altă parte, ar fi cel puţin tridimensională sau detectabilă de simţurile umane, ca să nu mai vorbim de presupunerea că ar fi compusă din unităţi de viaţă ce-şi rezolvă problemele prin folosirea unui intelect şi utilizează simbolurile pentru a comunica peste spaţiu şi timp.

Ştiinţa Medicală. Diagnosticul kinesiologic constituie o ştiinţă în sine, guvernată de colegiul Internaţional de Kinesiologie Aplicată. Fiecare organ al corpului are propriul muşchi detector. Slăbirea tonusului acestuia semnalizează patologia organului corespondent. Deja, kinesiologia este folosită intens pentru a confirma deopotrivă diagnosticul şi eficacitatea unei terapii probabile. De asemenea, prin intermediul răspunsului kinesiologic al pacientului pot fi determinate doza optimă şi medicamentul potrivit. În mod similar, pot fi detectate alergiile şi poate fi determinată necesitatea administrării unor suplimente nutritive.

Cercetarea Teologică, Epistemiologică şi Filosofică

Deşi validitatea aplicaţiilor sale poate varia în funcţie de capacitatea conştienţei observatorului, tehnica folosirii kinesiologiei pentru determinarea adevărului însuşi calibrează la nivelul 600.

Aceasta înseamnă că metoda descrisă de noi asigură un grad de siguranţă ce se află dincolo de dualitate sau de domeniul conştiinţei normale, aşa cum o cunoaştem din viaţa de zi cu zi. Nivelul de adevăr al acestei cărţi, în întregul ei, este de aproximativ 750. Pentru a menţine acest nivel, adevărul fiecărui capitol, fiecărei pagini, paragraf şi

propoziţie a fost examinat prin metoda descrisă mai sus, toate afirmaţiile şi concluziile fiind verificate în mod similar.

Confuzia ce înconjoară natura adevărului poate fi atenuată daca noi calibrăm nivelul de adevăr al întrebărilor şi răspunsurilor noastre. Paradoxurile şi ambiguităţile se ivesc din nivelele de conştiinţă confuze; un răspuns este adevărat numai la propriul său nivel de conştiinţă. Astfel, putem considera că un răspuns e „corect”, dar în acelaşi timp „nevalid”, ca o notă muzicală care, deşi cântată corect,; este aşezată greşit pe portativ. Toate observaţiile constituie reflexiile unor nivele specifice ale conştiinţei şi sunt valide numai la nivelul lor. Prin urmare, fiecare mijloc de a aborda un subiect are propriile sale limite.

O afirmaţie poate fi adevărată la un nivel superior de înţelegere, dar în acelaşi timp poate fi de neînţeles pentru o minte obişnuită. Prin urmare, valoarea sa intrinsecă poate fi coruptă atunci când afirmaţia este distorsionată de limitele ascultătorului. Acesta a fost destinul religiilor de-a lungul secolelor, când afirmaţiile provenite din nivele superioare ale conştiinţei au fost interpretate greşit mai târziu de către ucenicii investiţi cu autoritate.

Atare distorsiuni pot fi observate, într-o măsură extremă, insectele fundamentaliste ale oricărei religii. Interpretarea fundamental istă a învăţăturilor religioase se îndepărtează de adevăr pentru că provine întotdeauna din negativism. Cele mai inferioare descrieri alo divinităţii sunt acelea ale unui dumnezeu gelos, răzbunător şi mânios, un dumnezeu al morţii, foarte departe de Dumnezeul milei şi iubirii. Dumnezeul care justifică negativitatea reprezintă o glorificare a negativului şi oferă celor ce-l urmează o

tăgăduire a responsabilităţii prin justificarea cruzimii şi ororilor umane. De regulă, durerea şi; suferinţa cresc pe măsură ce ne apropiem de nivelele inferioare ale conştiinţei.

Adevărul fiecărui nivel al conştiinţei este auto-probatoriu prin faptul că fiecare nivel are marja sa inerentă de percepţie care confirmă ceea ce deja era considerat adevărat. Astfel, orice om îşi simte justificate punctele de vedere ce stau la baza acţiunilor şi credinţelor sale. Aici se ascunde pericolul inerent al tuturor justificărilor. Oricine se poate justifica, începând cu criminalul care- şi motivează ieşirile de mânie şi până la demagogii ecleziastici şi extremiştii politici de toate nuanţele. Distorsionând contextul, e posibil să justificăm virtual orice comportament uman.

Dialogul uman este prodigios în vastitatea şi subtilitatea sa, reflectând interacţiunile caleidoscopice ale câmpurilor energetice puternice de atracţie care formează conştiinţa omului. Strălucirea marilor filosofi ai lumii din aceste 25 de secole a fost uluitoare în anvergura şi complexitatea sa. Există totuşi câteva domenii în care întâlnim un acord, cum ar fi cel referitor la natura adevărului. În lipsa unui jalon obiectiv, fiecare individ ce a trăit vreodată a trebuit să treacă prin reflexiile schimbătoare ale vieţii pentru a-si discerne propriul său adevăr; aceasta pare o luptă eternă la care omul e condamnat prin propriul său model mental.

Acest model postulează că orice afirmaţie va fi adevărată numai în cadrul unui context dat, în ciuda faptului că definirile şi derivaţiile contextului sunt invizibile şi neafirmate. E ca şi cum toţi indivizii ar explora viaţa cu un compas ce are aceeaşi rază. Faptul că, până la urmă, este posibil orice dialog semnificativ,

reflectă enorma compasiune a omului pentru propria sa condiţie. Acest lucru mai atestă şi faptul că, în realitate, actul de a da coeziune întregului constituie acţiunea unui Câmp de atracţie atotinclusiv care facilitează manifestarea posibilului în real.

Concordanţa provine din organizarea modelelor din spatele haosului aparent; astfel, evoluţia omenirii progresează, în ciuda semnalelor aparent aberante ale indivizilor dintr-un moment dat sau altul. Haosul nu este altceva decât o percepţie limitată. Totul face parte dintr-un întreg mai mare, cu toţii suntem implicaţi în evoluţia Câmpului de atracţie atotinclusiv al conştiinţei înseşi. Evoluţia este cea care garantează salvarea omenirii şi a întregii vieţi, şi această evoluţie e înnăscută în orice câmp al conştiinţei. Nobleţea omului rezidă în luptă sa constantă cu propria-i existenţă (pe care nu el a cerut-o), într-o lume care e asemănătoare cu o casă a oglinzilor - unicul său sprijin fiind credinţa sa în procesul vieţii înseşi.

Capitolul VII - Analiza punctelor critice din viaţa de zi cu zi

Aplicaţiile potenţiale pentru cercetare pe care le-am descris ne oferă o idee despre utilitatea nelimitată a metodei kinesiologice. Pe măsură ce interacţiunea câmpurilor energetice de atracţie cp conştiinţa umană se relevează într-o interacţiune a minţii şi trupului, nivelul primar al energiei disponibile în orice întreprindere poate fi calibrat de către oricine, oriunde şi oricând. Tot ceea ce este necesar este sa avem doi oameni, din care unul să fie familiarizat cu tehnica testării descrisă în studiul de faţă. Implicaţiile practice sunt uluitoare; acest instrument poate fi la fel de fecund pentru evoluţia continuă a societăţii ca oricare dintre descoperirile majore de până acum ale ştiinţei. Haideţi să exprimăm în cuvinte mai practice ce anume înseamnă acest lucru.

Având în vedere faptul că puterea calibrată a unui model de atracţie identificat este legată direct de gradul de veridicitate sau de nivelul de adevăr al acestuia, este posibilă distingerea clară a adevărului de fals, a constructivului de destructiv, a ceea ce e practic şi eficient de ceea ce e nelucrativ şi cauzator de pierderi. Putem identifica motivele, programul şi obiectivele oricărui proiect şi chiar al indiviziilor înşişi. Aşadar, lupul nu mai poate să se ascundă într-c blană de oaie.

După cum am văzut deja, conştiinţa reacţionează decisiv la diferenţa dintre adevăr şi falsitate. De altfel, puteţi verifica acest lucru în următorul fel. Să zicem că aveţi vârsta de 43 de ani. Rostiţi „am 43 de ani”

ţinându-vă braţul întins, pe care îl apasă cineva înjosi Atunci când spuneţi adevărul, braţul dumneavoastră va rămâne ferm; în timp ce atunci când spuneţi „am 45 ani” (deci nu rostiţi ut adevăr), braţul dumneavoastră va slăbi imediat.

Asemeni unui computer, conştiinţa răspunde pur şi simplu cu (sau 1, adevărat sau fals (orice ambiguitate a acestui proces se datorează modului în care se pun întrebările şi nu mecanismului de răspuns. Vezi anexa B, capitolul II şi mai jos).

Putem identifica nivelul de adevăr al oricărei afirmaţii, credinţe, sistem sau cunoştinţe. Putem măsura exact adevărul oricărei propoziţii, paragraf, capitol sau chiar al unei cărţi întregi (inclusiv a celei de faţă).[1] Putem identifica bonitatea propriului nostru nivel al conştiinţei sau motivele oricărei întreprinderi. Avem acum la dispoziţie o perspectivă asupra mişcărilor sociale şi istoriei ce n-a fost nicicând posibilă înainte. Cercetarea politică nu se mai limitează la prezent. Putem privi înapoi în istorie pentru a face calibrări, pentru a-i compara, de exemplu, pe Gorbaciov cu Stalin, pe Troţki cu Lenin şi aşa mai departe...

în toate aceste cazuri, kinesiologia revelează ordinea implicită ascunsă, făcând-o explicită, dând la iveală adevărata ei natură. Folosirea acestui sistem este auto-educativă şi auto-directoare. După cum veţi vedea, fiecare răspuns conduce la întrebarea următoare - din fericire, într-o direcţie ascendentă şi benefică. Descoperim adevărul despre noi înşine pentru că întrebările pe care le punem sunt mai mult reflecţiile propriilor noastre motivaţii, obiective şi nivele de conştienţă. Întotdeauna este instructiv să calibrăm întrebarea şi nu răspunsul.

Discutând despre acest proces, trebuie să subliniem încă o dată câteva aspecte ale formei în care punem întrebările. Precizia frazei este de o importanţă capitală. De exemplu, întrebarea poate suna astfel: „Oare această decizie este una bună?” Dar ce anume înţelegem prin „bună”? Bună pentru cine şi în ce segment temporal? întrebările trebuie definite foarte atent. Ceea ce considerăm noi că e rău sau bun e o chestiune mai curând subiectivă; ceea ce crede universul despre aceasta poate fi un lucru destul de diferit.

Motivaţia are un rol foarte important în interogaţie. Întrebaţi întotdeauna la început: „Pot întreba asta?” Niciodată nu puneţi o întrebare dacă nu sunteţi pregătiţi pentru răspuns; faptele pot fi destul de diferite de ceea ce credeţi în mod obişnuit. Deşi există un oarecare potenţial pentru supărări emoţionale generate de folosirea nechibzuită a acestei metode, experienţa a dovedit că prin continuarea interogaţiei contexul se va lărgi şi se vor vindeca neliniştile. Să zicem că o tânără întreabă „E oare sincer prietenul meu?” „E oare el ceva bun pentru viaţa mea?”, iar răspunsurile sunt negative. Ea este dezamăgită să descopere că iubirea şi interesele lui sunt egoiste. Dar, continuând cu întrebările, primeşte şi o soluţie. „Oare această relaţie se va sfârşi cu suferinţă?” (Da). Şi mă scutesc de multe suferinţe prin faptul că aflu asta?” (Da) „Pot învăţa ceva din această experienţă?” (Da).

La un nivel mai practic, aceeaşi tehnică poate determina dacă o investiţie e una cinstită sau nu, sau dacă putem sau nu avea încredere într-o anumită instituţie. Putem prezice cu exactitate potenţialul noilor dezvoltări, nu numai în sfera marketingului, ci şi în domeniile cercetării medicale şi ingineriei. Putem

verifica viabilitatea măsurilor de siguranţă de pe marile tancuri petroliere. Putem judeca în avans utilitatea şi oportunitatea strategiei militare. Putem stabili cine este potrivit pentru a guverna şi putem distinge omul de stat dintre politicieni. În cazul unui eveniment media, putem spune imediat dacă reporterul sau intervievatul spune sau nu adevărul, iar dacă îl spune, ce nivel de adevăr exprimă. (Dacă încercaţi acest lucru în timpul ştirilor de seară, puteţi avea o revelaţie şocantă: de multe ori, toate persoanele publice mint).

Vreţi să ştiţi dacă e bine să cumpăraţi această maşină la mâna a doua? Simplu. Dacă un vânzător spune adevărul? Tot simplu. Dacă noua dumneavoastră cucerire este o carte câştigătoare? Dacă acest produs merită cumpărat? Dacă angajaţii dumneavoastră sunt demni de încredere? Care e gradul de siguranţă al noului dispozitiv? Cât de integru, competent şi talentat este un anumit doctor sau avocat? Care este cel mai bun terapeut, profesor, antrenor, dentist sau mecanic? Ce nivele ale conştiinţei sunt necesare pentru ca anumite instituţii publice să-şi exercite îndatoririle în mod optim?

Această capacitate de a distinge imediat adevărul de fals are un potenţial atât de valoros pentru societate, încât considerăm potrivit să documentăm şi să verificăm anumite aplicaţii practice în cadrul cercetării noastre.

Evenimente actuale şi istorice

Deoarece tehnica pe care am explicat-o mai sus distinge imediat; dovezile reale de cele false, ea poate, de exemplu, să rezolve: disputele, poate dezvălui

identitatea criminalilor sau poate să ajute la localizarea persoanele dispărute. Ea poate dezvălui adevărul din spatele evenimentelor de presă, după cum poate determina vinovăţia; sau inocenţa victimelor şi acuzatorilor, poate proba sau infirma validitatea teoriilor conspiraţiei sau poate conduce la elucidarea misterelor nerezolvate, cum ar fi povestea Ameliei Garhart, sau; răpirea lui Lindbergh etc. Mărturiile depuse în faţa Senatului, ca şi. rapoartele de presă pot fi verificate în numai câteva secunde. De exemplu, prin folosirea acestei tehnici se va descoperi că o personalitate importantă a sportului ce a fost recent arestată este

nevinovată, iar acuzatorul său a minţit. Într-un alt caz celebru, acuzatorul a spus adevărul, iar acuzatul mai deţine încă o funcţie importantă.

Cercetarea Medicală

Adesea, eşecul de a eradica anumite boli sau de a găsi tratamentele adecvate se datorează faptului că raţiunea are propriile sale limite. De multe ori, răspunsurile false înlătură căutarea adevăratelor cauze. De exemplu, e deja axiomatic că filmatul cauzează cancer; cu toate acestea, cercetările noastre au revelat că tutunul natural - supus fiind testului kinesiologic - este puternic, iar cel din comerţ este slab. Până în 1957 nu se observase că tutunul ar fi cancerigen, iar acum se întâmplă acest lucru din cauza

chimicalelor cu care sunt fabricate astăzi ţigările. Există şi soluţii la eterna problemă a fumătorilor legată de cancerul la plămâni. Cercetări publicate în 1995 în revista *Science* indică faptul că un gram de vitamina C pe zi previne distrugerea celulelor în urma fumatului. Dar soluţia reală este identificarea şi eliminarea din procesul de fabricaţie a chimicalelor cancerigene.

Criminalistică şi Procedură Judiciară

A şti dacă un martor minte sau nu este un lucru de o importanţă capitală în orice investigaţie. Dar este la fel de important de ştiut dacă nu cumva nu ascunde dovezi şi procurorul sau dacă juriul n-a fost indus în eroare astfel (sau dacă respectivul juriu înţelege dovezile prezentate în cazul asupra căruia urmează să se pronunţe).

Una dintre cele mai interesante aplicaţii ale acestei tehnici este în cazul infracţiunilor în care nu există martori, ci doar cuvântul acuzatorului contra cuvântului acuzatului. Avalanşa de acuzaţii împotriva unor persoane proeminente cu privire la infracţiuni de natură sexuală este un exemplu evident. Persoanele publice sunt ţinte uşoare pentru atare înscenări motivate politic şi, într-o societate în care acuzaţii sunt trataţi de către mass media ca şi cum li s-ar fi dovedit vinovăţia numai în virtutea faptului că au fost acuzaţi, ei au nevoie de protecţie publică într-o măsură egală cu reclamanţii.

Statistică şi Metodologie - Economisirea timpului

S-au cheltuit sume mari de bani şi mult timp pentru a aduna date menite probării unor chestiuni ce ar fi putut fi discernute în numai câteva minute. De exemplu, pentru a dovedi scepticilor validitatea metodei kinesiologice înseşi au trebuit urmate următoarele proceduri: 15 grupuri mici, totalizând un număr de 360 subiecţi au fost testate deopotrivă cu stimuli negativi şi pozitivi (analiza statistică a revelat $p \leq .001$); 2) 7 grupuri mari, totalizând 3293 de voluntari au fost testaţi în mod similar ($p \leq .001$); 3) 325 de subiecţi au fost testaţi individual ($p \leq .001$) ; 4) un număr de 616 pacienţi ai secţiei de psihiatrie au fost testaţi atât în grup, cât şi individual ($p \leq .01$). Metodele tradiţionale sunt ineficiente.

Politică şi Guvernare

Oare conducătorii noştri au spus adevărul? Oare un personaj politic respectă şi susţine Constituţia sau o interpretează în folosul propriu? Oare un anumit candidat are capacitatea unică de a se ridica la pretenţiile pe care le presupune funcţia la care aspiră? Sunt oare faptele interpretate greşit de vreo agenţie guvernamentală sau de vreun purtător de cuvânt? Şi politicile propuse, oare pot ele rezolva problemele pentru care au fost gândite? Atare chestiuni practice pot fi abordate astăzi cu mai multă siguranţă. Dezbaterile politice şi alocuţiunile publice pot fi analizate realist, iar propunerile legislative pot fi evaluate dintr-o perspectivă mai clară. Programele viabile pot fi identificate în mod clar, iar cele ineficiente eliminate.

Comerţ

Graţie metodei noastre, e posibil să diagnosticăm o afacere sau o industrie bolnavă şi să-i rezolvăm problemele fără a risca resurse financiare pe experimente. Analiza completă a unei afaceri începe cu calibrarea nivelelor actuale şi trecute ale motivaţiei colective şi a abilităţilor tuturor celor implicaţi. Putem calibra apoi ce nivel trebuie să atingă diferitele departamente pentru a reuşi. După aceea, pot fi evaluate în mod similar politicile, personalul, produsele, furnizorii^ marketingul şi publicitatea, procedeele de angajare. Astfel, vor putea fi apoi investigate diferitele strategii de marketing fără a se investi mulţi bani în studii de piaţă, deci economisind timp, energie şi bani.

E bine să ne reamintim că în convenţiile comerciale, aşa cum se întâmplă şi în cele politice, adevărul are un statut cel puţin ambiguu. Este un fapt universal acceptat că tot ceea ce se spune pentru a se obţine un avantaj nu implică vreun standard personal de onestitate. Pretenţiile exagarate, bluful şi altele asemenea sunt la fel de comune mediului de afaceri ca ţinuta business, cu cămaşă albă şi cravată. (De fapt, analiza kinesiologică ne spune să nu ne încredem prea tare într-o persoană care, deşi pare onestă şi bine intenţionată, obişnuieşte să poarte costum şi cravată!) Prin urmare, numeroase aplicaţii apar în chestiunile zilnice - de exemplu, aceea de a stabili dacă o factură sau o chitanţă sunt sau nu corecte. Un cec fals va face ca braţul oricărui investigator să slăbească, aşa cum se vor întâmpla lucrurile şi în cazul calităţii inferioare a execuţiei unei lucrări sau a unui produs. Frauda şi

imitaţiile sunt uşor detectabile; tehnica noastră poate deosebi cu repeziciune un cec fără acoperire de unul real, un diamant fals de unul autentic.

Ştiinţă şi cercetare

Un mare potenţial oferit de kinesiologie deopotrivă comunităţii ştiinţifice şi publicului larg este acela că nivelul de adevăr al oricărei teorii sau experiment ştiinţific este uşor de determinat. Pot fi stabilite dinainte beneficiile ce vor rezulta dintr-o direcţie de urmat în investigaţii, după cum pot fi studiate în avans şi celelalte alternative. De asemenea, o chestiune de mare însemnătate practică este şi examinarea proiectelor de cercetare din punct de vedere al economiei lor ca şi din cel al capacităţii investigatorilor şi al echipamentului.

Analiza factorilor critici poate detecta exact punctul dintr-un sistem dat în care se poate obţine un rezultat maxim cu un minimum de efort. Modalitatea actuală de prezicere a dezvoltărilor şi explorărilor propunerilor alternative este simularea computerizată, cu toate variabilele sale complexe şi nesigure. Totuşi, prin folosirea kinesiologică a celui mai avansat computer din lume, anume sistemul nervos uman, pot fi depăşite limitele interne ale circuitelor logice. Nonlocalitatea cuantică garantează că răspunsurile la fiecare întrebare sunt prezente pretutindeni, dar acest

lucru poate genera - în sine - confuzii pentru un computer convenţional.

Practica Medicală

În ceea ce priveşte medicina, pot fi testate kinesiologic atât acurateţea diagnosticului, cât şi eficacitatea unui tratament. De asemenea, această tehnică este valabilă în cazul problemelor psihice, unde poate ajuta la stabilirea rapidă a etiologiei unei disfuncţii. Un subiect de investigaţie actual şi controversat este cel din zona aşa- numitelor amintiri reprimate din copilărie referitoare la pretinse abuzuri sexuale. Faptele pot fi repede diferenţiate de „amintirile” false, obţinute ca răspuns la sugestie.

Freud a concluzionat că majoritatea relatărilor referitoare la incesturi petrecute în copilărie aveau o origine isterică, sfârşind astfel prin a nu le mai da crezare.

Testarea kinesiologică poate fi folosită pentru a susţine judecăţile clinice, ca şi investigaţiile controlate ştiinţific, pentru că poate transcende limitările inerente ale cercetării tradiţionale, care se expun riscului de a crea exact acea eroare pe care ar trebui de fapt s-o prevină. Statisticile nu substituie adevărul şi, în complexitatea fenomenelor biocomportamentale, antecedentele proxime pot fi prea uşor clasificate drept cauze evidente. „Cauza” reală poate foarte bine să fie chemarea viitorului prin intermediul unui câmp de atracţie ascuns.

Educaţie

Un exerciţiu foarte sugestiv poate fi acela de a vă evalua cărţile din bibliotecă. Ţineţi-le pur şi simplu deasupra plexului solar şi rugaţi pe cineva să vă testeze tonusul muscular. Când faceţi acest lucru, cărţile dumneavoastră se vor împărţi în două stive; simplul fapt de a medita la diferenţele existente între aceste două stive poate să vă producă o revelaţie. Mulţi dintre cei ce au făcut deja acest test consideră că a fost una dintre cele mai valoroase experienţe din viaţa lor. (Unii chiar au lăsat aşa cele două stive pentru un timp, pentru a-; şi însuşi lecţia în profunzime).

La fel de instructiv e să încercaţi acelaşi procedeu, dar de data aceasta cu colecţia dumneavoastră de CD-uri. Grupul negativ va include muzica rap, violentă şi sexistă, rock-ul dur, trash, heavy metal. Stiva pozitivă va conţine muzica clasică, rock-ul clasic (inclusiv Beatles) mult country (în mod surprinzător, aceasta calibrează în general la nivelul 520 - problemele inimii), muzică reggae, baladele populare etc.

Spiritualitate

Deşi acest capitol s-a ocupat în primul rând de întrebuinţările seculare ale acestui instrument, trebuie subliniat că aplicaţiile tehnicii pe care v-am prezentat-o pot fi şi profund spirituale. De exemplu, putem să testăm afirmaţiile contradictorii „*Sunt* un trup” şi „*Am* un trup”. Întrebările pornite din acest punct pot rezolva şi cele mai primare temeri ale noastre. Toate auto-definirile limitative crează frică, pentru că generează vulnerabilitate. Percepţiile noastre sunt distorsionate în mod esenţial de propriile noastre auto-definiri care, la rândul lor, sunt calificate prin identificarea cu propriile noastre limite. Eroarea apare când aderăm la credinţa că eu sunt „asta”. Adevărul este dezvăluit atunci când înţelegem că cineva are „asta” sau face „asta”, în loc de a fi „asta”. E o mare libertate să realizăm că eu „am” un trup şi o minte, decât că „sunt” trupul şi mintea mea. Odată ce depăşim teama de moarte, viaţa devine o experienţă diferită, pentru că această teamă stă la baza tuturor celorlalte. Puţini oameni ştiu ce înseamnă să trăieşti lipsit de orice teamă. Dar în spatele fricii se află bucuria, pe măsură ce sensul şi scopul existenţei devin inteligibile. Odată ce am înţeles acest lucru, viaţa devine lipsită de efort şi sursele suferinţei se disipează. Suferinţa nu e decât preţul pe care-l plătim pentru lucrurile de care ne ataşăm.

Cu toate acestea, problemele empirice sunt implicate chiar şi în chestiunile spirituale. Americanii sunt foarte naivi în faţa învăţătorilor şi mentorilor spirituali, în parte pentru că preocupările spirituale nu au o tradiţie îndelungată în America, aşa cum se întâmplă în culturile mai vechi. Faptul că lumea abundă de falşi guru este binecunoscut în India, dar un atare cinism nu e pe placul americanilor. Apar astfel, în

mod repetat, tot soiul de şarlatani din India, cu prezentările lor impresionante, înşelând aspiranţii spirituali naivi din Occident care, într-o credinţă copilărească, îşi părăsesc casele şi căminele, îşi vând proprietăţile şi-i urmează pe aceşti (pretinşi) maeştri spirituali carismatici pe un drum ce sfârşeşte în dezamăgire.

Puterea de pătrundere a unora dintre aceşti „guru” şi capacitatea lor de a mima o sinceritate convingătoare e uluitoare; adesea, ei îi induc în eroare chiar şi pe căutătorii spirituali sofisticaţi. Aceasta este seducţia spirituală. Un amestec de adevăr şi falsitate, împachetate în poleială strălucitoare; învăţăturile sună valabil dacă nu putem vedea faptul că adevărul lor a fost deformat de un context fals.

În India se petrece curent acest gen de exploatare spirituală. Aceşti „învăţători” pot cauza suferinţe şi tragedii teribile. Cele mai catastrofale depresii întâlnite în practica medicală apar în cazul oamenilor ce au descoperit că au fost amăgiţi din punct de vedere spiritual. Atare deziluzii şi suferinţe sunt de departe mai severe decât cele rezultate în urma pierderilor suferite în viaţă şi, mai mult, în cazul lor recuperarea nu e întotdeauna posibilă.

Carisma tuturor profeţilor falşi e persuasiunea. Însă folosirea metodei pe care am descris-o aici oferă un mijloc sigur de apărare împotriva unor astfel de decepţii. E instructiv să vă uitaţi la evangheliştii de pe canalele TV cu sonorul închis şi să rugaţi pe cineva să vă testeze. Falşii guru fac pe oricine să slăbească într-o: manieră dramatică. Aceasta pentru că universul consideră siluirea spirituală drept o eroare deosebit de gravă. Cum acţionează însă un; adevărat învăţător? în primul rând, adevăratul învăţător nu; controlează în

nici un fel viaţa nimănui, ci explică învăţăceilor săi cum anume să avanseze pe drumul conştiinţei. Dacă am face un test vom descoperi că, de exemplu, Maica Tereza, laureată a Premiului; Nobel, calibrează la nivelul 700, ca şi Ramana Maharshi, sfântul; spiritual indian care a murit în 1956. (El a intrat într-o stare de iluminare la vârsta de 16 ani şi nu a părăsit niciodată muntele pe care ' a trăit o viaţă de simplitate şi smerenie, evitând banii, prestigiul şi adepţii. Ar fi rămas necunoscut dacă un binecunoscut scriitor american n-ar fi descris starea sa de iluminare, fapt în urma căruia^ întreaga lume a devenit interesată de el).

Nicăieri altundeva nu este mai răspândită frauda spirituală ca în. lumea mediumilor. E instructiv să verificaţi nivelul de adevăr pe care-l exprimă aceşti mediumi, ca şi nivelul „sursei” din „cealaltă parte”. Uneori, se transmite un nivel de adevăr surprinzător de înalt. Un nivel de adevăr care calibrează la 500 este demn de a fi ascultat indiferent de originea sa, pentru că la rădăcina majorităţii problemelor umane stă incapacitatea de a iubi. Dincolo de nivelul 500, posesiunile materiale şi nevoile lumeşti devin irelevante, acesta fiind motivul pentru care adevăraţii învăţători nici nu caută, dar nici nu doresc acumulări materiale.

Folosirea corespunzătoare a sistemului descris în cartea de faţă va conduce întotdeauna la auto-descoperire şi dezvoltare. În cele din urmă, atunci când înţelegem că trebuie să luptăm cu toţii cu partea inferioară a naturii umane, putem ajunge să încercăm un sentiment! de compasiune pentru toată lumea. Fiecare dintre noi e blocat într-un domeniu şi fiecare se află undeva pe drumul evoluţiei, unii înaintea noastră,

alţii în urmă. În paşii pe care i-am parcurs se găsesc vechi lecţii de viaţă, înaintea noastră sunt noile învăţături.

Nu există nimic pentru care să te simţi vinovat şi nimic pe care să dai vina. Nu există nimic pe care să-l urăşti, dar există totuşi unele lucruri care ar fi mai bine să fie evitate şi atare fundături vor deveni din ce în ce mai vizibile. Cu toţii ne-am ales propriul nivel al conştiinţei dar, cu toate acestea, nimeni nu ar fi putut face altminteri. Fiecare salt în conştiinţă trebuie să aibă o platformă din care să provină. Suferinţa există pentru a favoriza evoluţia. Deşi mecanismul poate fi unul foarte lent, efectul cumulativ al suferinţei ne forţează, într-un final, să pornim într-o nouă direcţie. Oare de câte ori trebuie să dăm cu capul de pragul de sus pentru a ne însuşi o lecţie? Probabil că de mii de ori, fapt ce poate fi răspunzător pentru marele număr al suferinţelor umane, atât de vast încât aproape este incomprehensibil. Civilizaţia avansează foarte încet, centimetru cu centimetru.

E un exerciţiu interesant să folosim tehnica noastră pentru a reconsidera ţapii ispăşitori ai societăţii noastre - de exemplu, să calibrăm nivelul de putere al ONU şi să întrebăm apoi ce nivel ar fi necesar pentru a realiza cu succes dezideratele pentru care a fost creată această organizaţie. Atunci când vedem asemenea discrepanţe exprimate în cifre, poate că vom înceta să apostrofam anumiţi indivizi şi anumite instituţii, înţelegând că, adesea, ele pur şi simplu nu au puterea necesară pentru a-şi îndeplini obiectivele. Odată cu înţelegerea, condamnarea şi vinovăţia dispar. Orice judecată pe care o facem la adresa celorlalţi se dovedeşte în final a fi o judecată asupra

noastră înşine şi atunci când acest lucru este pătruns, are loc o mare înţelegere asupra naturii vieţii.

Când este adus în lumină, chiar şi ceea ce este vătămător îşi pierde capacitatea de a răni. Şi, în realitate, nimic nu poate fi ascuns. Orice gând, acţiune, decizie sau simţire crează un vârtej în câmpurile energetice interconectate, interechilibrate, mereu în mişcare ale vieţii, lăsând o înregistrare eternă, pentru toate timpurile. Atunci când survine pentru întâia dată, această înţelegere poate fi intimidantă, dar apoi devine o trambulină a evoluţiei.

În acest univers interconectat, orice îmbunătăţire pe care o facem în lumea noastră personală aduce o înbunătăţire lumii în ansamblul ei. Plutim cu toţii pe nivelul colectiv al conştiinţei omenirii, astfel încât orice plus pe care-l adăugăm ni se întoarce. Pentru a aduce prinos vieţii, contribuim cu toţii cu eforturile noastre la progresul comun. În mod automat, ceea ce facem pentru aceasta ne este şi nouă de folos, pentru că suntem incluşi cu toţii în tot ceea ce înseamnă viaţă - noi suntem viaţă. „Ceea ce este bun pentru tine, e bun şi pentru mine” - iată un fapt ştiinţific.

Simpla bunăvoinţă pentru cel de lângă noi (ca şi pentru tot ceea ce există), este cea mai puternică forţă transformatoare dintre toate. Nu produce alunecări, nu are coborâşuri şi nu conduce niciodată la pierdere sau disperare. Ea creşte adevărata noastră putere fără a necesita vreun instrument. Dar pentru a atinge puterea maximă, o atare bunăvoinţă nu trebuie să-şi permită nici o excepţie, neputând fi folosită nici în aşteptarea vreunor recompense egoiste. Efectul său este pe atât de amplu şi influent pe cât este de subtil.

Într-un univers în care *„cine se aseamănă se adună”,* noi atragem ceea ce emanăm. Consecinţele

pot veni într-un mod neaşteptat. Suntem amabili cu liftierul şi, peste un an, un străin ne ajută. Un „ceva” observabil nu cauzează un altceva observabil. În realitate, o schimbare a motivaţiei sau a comportamentului acţionează asupra unui câmp ce produce apoi o asemănare crescută a răspunsului într-un fel pozitiv. Munca noastră interioară poate fi asemănată cu deschiderea unui cont în bancă, dar unul din care nu putem scoate bani oricând vrem. Eliberarea fondurilor este determinată de un câmp subtil de energie, ce aşteaptă un declanşator pentru a trimite acea putere înapoi în vieţile noastre.

Povestea lui Dickens *„O colindă de Crăciun”* e povestea vieţilor noastre. Cu toţii suntem Scrooge. Cu toţii suntem Tiny Tim. Toţi suntem atât egoişti cât şi imperfecţi. Toţi suntem victime, ca Bob Cratchit, dar în acelaşi timp suntem şi indignaţi şi moralişti ca domnişoara Cratchit, care refuza să ciocnească un pahar cu Scrooge.

Fantoma Crăciunurilor trecute ne bântuie tuturor vieţile. Spiritul Crăciunurilor viitoare ne cheamă pe toţi să facem alegerile ce vor înălţa atât propriile noastre existenţe, cât şi pe ale celorlalţi. (Dacă vom calibra nivelul de energie al Crăciunului, va deveni evident că puterea se află în cadrul inimii omului).

Toate întrebările conduc la acelaşi răspuns ultim. Descoperirea că nimic nu e ascuns şi că adevărul e revelat peste tot constituie cheia iluminării, atât în ceea ce priveşte cele mai simple chestiuni practice, cât şi destinul umanităţii. În procesul de examinare a vieţilor noastre de zi cu zi putem observa că temerile noastre s-au bazat pe falsitate, înlocuirea falsului cu adevărul este esenţa vindecării tuturor celor vizibile şi invizibile.

Şi întotdeauna, va apărea în faţa oricui o întrebare finală, cea mai mare dintre toate: „ Cine sunt eu?”

Capitolul VIII - Sursa puterii

Obiectul esenţial al investigaţiei noastre este o înţelegere mai degrabă practică decât filosofică ori academică, deşi anumite concluzii filosofice pot fi trase imediat, fie şi dintr-o analiză sumară a forţei, respectiv puterii. Dintr-un punct de vedere practic trebuie să ştim, înainte de a începe, care este sursa intrinsecă a puterii şi cum anume funcţionează ea. Care este oare fundamentul puterii? De ce anume forţa sfârşeşte întotdeauna în putere?

În acest sens, Constituţia Statelor Unite ale Americii ne poate oferi un studiu interesant. Acest document calibrează aproximativ la nivelul 700. Dacă o parcurgem însă propoziţie cu propoziţie, sursa puterii sale apare: ea constă în conceptul că toţi oamenii sunt egali în virtutea faptului că au fost creaţi de Divinitate şi că drepturile omului sunt implicite în însăşi natura divină a creaţiei omului, fiind prin urmare inalienabile. De asemenea, e foarte interesant şi faptul că acelaşi concept a stat şi la baza puterii lui Mahatma Gandhi.

Vom vedea că puterea izvorăşte din semnificaţie. De asemenea, ea este legată de motivaţie şi de principii. Puterea este întotdeauna asociată cu ceea ce sprijină importanţa vieţii înseşi. Ea face apel la ceea ce e nobil în natura umană. Puterea apelează la ceea ce înalţă, înnobilează şi conferă demnitate. Forţa trebuie întotdeauna justificată, în timp ce puterea nu are

nevoie de justificări. Forţa este asociată cu parţialul, puterea cu întregul.

Dacă analizăm natura forţei, devine repede evident de ce trebuie aceasta să sfârşească întotdeauna în putere; acest lucru este conform unei legi fundamentale din fizică. Având în vedere că forţa crează întotdeauna contraforţe, efectul său este limitat prin definiţie. Putem spune că forţa este o mişcare. Ea merge de aici până aici, sau încearcă, împotriva curentului şi opoziţiilor, să meargă de aici până acolo. Pe de altă parte, puterea este liniştită. Este asemănătoare unui câmp constant care nu se mişcă. Gravitaţia însăşi, de exemplu, nu acţionează împotriva a nimic. Puterea sa pune în mişcare toate obiectele aflate în câmpul său, dar câmpul gravitaţional însuşi nu se mişcă.

Forţa acţionează întotdeauna împotriva a ceva, în timp puterea nu face acest lucru. Forţa e incompletă şi, prin urmare trebuie alimentată cu energie. Puterea e totală şi completă în ea însăşi, neavând nevoie de nimic din afara ei. Nu cere nimic, pentru că nu a” nevoie de nimic. Pentru că forţa are un apetit insaţiabil, ea trebuie mereu să consume ceva. Dimpotrivă, puterea energizează, dă elan oferă şi ajută. Puterea dă viaţă şi energie. Forţa le îndepărtează pe acestea. Observăm că puterea este asociată compasiunii şi ne face şi avem un sentiment pozitiv faţă de noi înşine. Forţa este asociată cu judecata şi condamnarea morală şi ne face să avem un sentiment negativ faţă de noi înşine. Forţa crează întotdeauna contraforţe, efectul său este mai curând să polarizeze decât să unifice. Polarizarea implică întotdeauna conflictul, costul său fiind, prin urmare, unii ridicat. Pentru că forţa stimulează polarizarea, ea

produce inevitabil dihotomie a câştigului/pierderii şi, pentru că există întotdeauna cineva care pierde, se crează mereu duşmani. Pusă în mod constant în faţa duşmanilor, forţa reclamă o apărare constantă. Defensiva est! însă costisitoare, indiferent dacă în politică, economie sau relaţii internaţionale.

Examinând sursa puterii, am observat că aceasta e asociată cu semnificaţia care, la rândul ei, are de-a face cu sensul vieţii înseşi Forţa e concretă, prozaică şi discutabilă. Are nevoie de dovezi şi dl sprijin. Pe de altă parte, sursele puterii nu sunt discutabile şi nici n| au nevoie de dovezi. Evidenţa nu e discutabilă. Sănătatea e mai importantă ca boala, viaţa e mai importantă ca moartea, onoarea e preferabilă dezonoarei, credinţa şi încrederea sunt preferabil îndoielii şi cinismului, constructivul este preferabil destructivului toate acestea sunt afirmaţii evidente în sine, ce nu trebuie nicidecum dovedite.

În ultimă instanţă, tot ce putem spune despre sursa puterii e că pur şi simplu „există”. Orice civilizaţie e caracterizată de principii Dacă principiile unei civilizaţii sunt nobile, ea are succes, dacă suia egoiste, ea eşuează. Termenul „principii” poate suna abstract, da consecinţele principiilor sunt cât se poate de concrete. Daci examinăm cu atenţie principiile, vom observa că ele se găsesc într-un domeniu invizibil, în cadrul conştiinţei înseşi. Deşi putem relief! exemple de onestitate în lume, onestitatea, cinstea însăşi, ca principii de organizare central al civilizaţiei, nu există nicăieri în mod independent în lumea exterioară. Prin urmare, adevărata puteri emană din conştiinţa însăşi; ceea ce vedem noi este o manifestări vizibilă a invizibilului.

Mândria, nobleţea scopurilor, sacrificiul pentru calitatea vieţii - toate aceste lucruri sunt considerate inspiratoare, ca fiind cele ce dau sensul şi importanţa vieţii. Dar ceea ce ne inspiră de fapt în lumea fizică sunt lucrurile ce simbolizează concepte cu sensuri puternice pentru noi. Atare simboluri ne realiniază motivaţiile cu principiile abstracte. Un simbol poate implica o mare putere datorită principiului ce se află deja înlăuntrul conştiinţei noastre.

Semnificaţia este atât de importantă, încât atunci când viaţa o pierde avem de-a face adesea cu sinuciderea. Atunci când viaţa îşi pierde sensul, intrăm întâi într-o depresie; când viaţa devine suficient de lipsită de semnificaţie, o părăsim. Forţa trasează obiective, atunci când aceste obiective sunt atinse, rămâne un gol, golul lipsei de semnificaţie. Puterea, pe de altă parte, ne motivează la infinit. Dacă vieţile noastre sunt dedicate, să spunem, îmbunătăţirii situaţiei oricui intră în contact cu noi, într-un fel sau altul, atunci vieţile noastre nu- şi vor pierde niciodată sensul. Dacă, pe de altă parte, scopul vieţii noastre este succesul financiar, ce anume se va întâmpla după ce îl vom atinge? Aceasta este una din principalele cauze ale depresiilor suferite de bărbaţii şi femeile de vârstă mijlocie.

Deziluzia produsă de acest gol provine din eşecul de a ne alinia viaţa la principiile din care emană puterea. O bună ilustrare a acestui fenomen poate fi văzută în vieţile marilor muzicieni, compozitori şi dirijori din vremurile noastre. Cit de adesea nu-şi continuă ei carierele până la vârste înaintate, chiar până la 80 sau 90 de ani, având şi copii şi trăind din plin până în amurgul vieţii! Vieţile lor au fost dedicate creaţiei şi întrupării frumosului; frumosul incorporează

şi exprimă o putere imensă. Din punct de vedere clinic cunoaştem faptul că frumosul este asociat cu longevitatea şi cu vigoarea. Deoarece frumuseţea constituie o funcţie a creativităţii, o atare longevitate este un loc comun pentru toate ocupaţiile creative.

Poziţia filosofiei pozitiviste, ce are la bază premisa că nimic nu e real dacă nu poate fi cuantificat este endemică ştiinţelor. Cu toate acestea, sursele puterii sunt deopotrivă invizibile şi intangibile. Sofismul empirismului logic este clar încă din premiza esenţială a acestuia. A spune că nimic nu este real dacă nu poate fi măsurat este deja o poziţie abstractă, nu-i aşa? în sine, această propoziţie nu este în nici un fel tangibilă, vizibilă sau măsurabilă; argumentul tangibilităţii este el însuşi creat din intangibil.

Chiar şi dacă o atare poziţie ar fi validă, cine ar vrea oare să trăiască tară onoare, fără iubire, fără compasiune sau fără valori? în ciuda implicaţiilor patetice ale acestui argument, permiteţi-ne totuşi să nu-i dăm curs.

Oare puterea are o bază tangibilă? Oare provine exclusiv din nedefinit, mistic, filosofic, spiritual sau abstract? Există oare în ceea ce priveşte puterea ceva mai mult decât putem cunoaşte noi, cei din lumea orientată strict spre emisfera cerebrală stângă, lume care, în ciuda avansului tehnologic şi informatic, rămâne în fond numai un sistem de măsurări mecanice?

Înainte de a aborda aceste chestiuni, permiteţi-mi să vă reamintesc faptul că până şi cele mai avansate dispozitive de inteligenţă artificială din lume sunt incapabile să încerce sentimentele (cum sunt, de exemplu, bucuria sau fericirea). Forţa poate aduce satisfacţii, dar numai puterea e cea care poate genera

bucurie. Victoria asupra celorlalţi ne dă satisfacţie, dar victoria asupra noastră înşine ne face fericiţi. Dar, aşa cum au arătat capitolele anterioare, aceste calităţi nu numai că pot fi măsurate, ci pot fi şi calibrate în mod precis. Pentru a face acest lucru mai comprehensibil pentru raţiune, permiteţi-ne să ne continuăm; prezentarea, trecând prin câteva concepte uşor de înţeles din fizica teoretică. Aceste concepte nu trebuie să ne intimideze, dimpotrivă,: implicaţiile lor pentru viaţa de zi cu zi, deşi profunde, sunt foarte: simple. Nu trebuie să înţelegem structura moleculară a cauciucului, pentru a beneficia de pneuri la maşinile noastre. Deşi demonstraţia; lor poate fi una complicată, teoria relativităţii lui Einstein, teorema; lui Bell şi aşa mai departe pot fi postulate în câteva propoziţii şi; formule uşor de înţeles.

Câteva concepte definite recent se pot dovedi importante pentru înţelegerea naturii puterii. Unul dintre acestea este teoria fizicianului: David Bohm care postulează că există atât un univers vizibil, cât şi; unul invizibil. Această idee nu ar trebui să fie intimidantă; multe lucruri ce ne sunt familiare din viaţa noastră de zi cu zi - razele X; undele de radio şi TV - nu sunt vizibile. Un univers „învăluit” există: alături de universul vizibil, „dezvăluit”, care este mai mult o, manifestare a acestui univers învăluit şi invizibil.

Astfel, de exemplu, ideea construirii celei mai înalte clădiri din lume a căpătat suport şi a rezultat în cele din urmă într-un concept invizibil care a devenit, în lumea vizibilă, Empire State Building.: Universul învăluit este legat de conştiinţa umană, pe măsură ce; inspiraţia apare în concepţia unui creator. Bohm spune că sensul: leagă mintea şi materia ca pe două feţe ale aceleiaşi monede.

Un alt concept care ne poate fi de ajutor este cel al lui Rupert Sheldrake, referitor la noţiunea de câmpuri morfogenetice (sau; câmpuri M). Aceste modele de organizare invizibile acţionează; asemănător unor şabloane de energie pentru a stabili forme pe diferite nivele ale vieţii. Reprezentările identice ale speciilor se petrec tocmai datorită câmpurilor M şi distribuţiei lor. Ceva similar cu aceste câmpuri M există şi în câmpurile energetice ale conştiinţei, stând la baza modelelor de gând şi a imaginilor - fenomen numit „ cauzare formativă”. Ideea conform căreia aceste câmpuri M ajută procesului de învăţare a fost verificată pe scară largă experimental.

Atunci când Roger Bannister a depăşit bariera celor patru mile pe minut, el a creat un nou Câmp M. Sistemul de credinţă precumpănitor în conştiinţa umană a fost că a alerga patru mile pe minut constituia o limită a posibilităţilor umane. Odată creat noul Câmp M, mulţi atleţi au început să alerge cele patru mile în mai puţin de un minut.

Cu toţii suntem familiarizaţi cu faptul că, adesea, ideile novatoare par să apară în acelaşi timp în minţile câtorva oameni. Câmpul M acţionează cumva ca un principiu de organizare, în genul unei atracţii magnetice. Un Câmp M nu trebuie să se mişte nicăieri. Este un câmp static de energie prezent pretutindeni. Odată creat, el există în universul invizibil ca un model universal disponibil.

Următorul concept pe care trebuie să-l luăm în discuţie mai în detaliu este teoria haosului (dinamica nonlineară). Prima sa aplicaţie a constat în prognozarea vremii, studiu care, de-a lungul secolelor, a stabilit un consens în ceea ce priveşte faptul că nu există vreun model matematic definibil şi previzibil

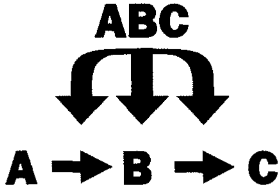
care să poată fi aplicat stării vremii (exact aşa cum a fost stabilit, de asemenea, că nu există nici un mod matematic de a dovedi când anume va picura un robinet sau cum anume se formează o picătură). Haosul înseamnă o masă de informaţii aparent lipsite de sens - de exemplu, puncte - în care nu se poate observa nici un model interior de organizare. Odată cu apariţia tehnologiilor informatice avansate, s-a descoperit că prin analiza computerizată pot fi identificate modele interne de organizare chiar şi în ceea ce părea a fi ceva dezorganizat. Iată cum, ceea ce pare a fi incoerent se dovedeşte a avea de fapt o coerenţă interioară.

O atare analiză a revelat modele ce arată adesea ca o cifră 8 îndoită asupra sa însăşi, frecvent cu un efect de pâlnie, astfel încât grafica înseşi are o configuraţie geometrică repetabilă. Ceea ce a descoperit ştiinţa nu e nimic altceva decât ceea ce afirmaseră misticii de-a lungul secolelor: anume că universul este cu adevărat coerent, unificat şi organizat în jurul unor modele unificatoare.

Dinamicile nonlineare au probat faptul că în univers nu există haos, aparenţa de dezordine fiind mai degrabă o funcţie a limitelor percepţiei. Această demonstraţie a venit ca o revelaţie tulburătoare pentru oamenii axaţi preponderent pe emisfera cerebrală stângă, dar în acelaşi timp a părut a fi evidentă în sine pentru cei axaţi pe emisfera cerebrală dreaptă. Pur şi simplu, oamenii creativi scriu, pictează, sculptează sau proiectează ceea ce deja văd cu ochii minţii lor. Nu dansăm după logică, ci după modelele unor sentimente. Facem alegerile noastre pe baza unor valori, valori ce sunt asociat cu modele interioare.

Lanţul acceptat al cauzalităţii, aşa cum e înţeles în mod obişnui) în ştiinţele primare se petrece ca în succesiunea *A*→B→C. În cadrul acestei scheme a determinismului material nimic nu e liber în mod inerent, ci numai rezultatul a altceva, fiind prin urmare limitai Lumea forţelor este cea care defineşte cu adevărat acest sistem. Forţa B rezultă din forţa A şi este transmisă forţei C cu consecinţa D. La rândul său, D devine începutul altei serii de reacţii în lanţ şi tot aşa| *la infinit.* Aceasta este lumea emisferei cerebrale stângi, mundană şi previzibilă. Ştiinţele convenţionale operează în marjele paradigmă limitării: măsurabilă, familiară, controlabilă, dar necreativă şi determinată şi, prin urmare, limitată şi axată pe trecut. Nu e o lume i geniilor, dar pentru mulţi oameni ea pare sigură. E lumea productivităţii şi pragmatismului. Totuşi, pentru oamenii creativi, el pare prozaică şi deloc inspiratoare. *i*

Una e să-ţi închipui cum va arăta Empire State Building I altceva să faci ca acest lucru să se şi petreacă. Pentru a face ca un lucru să se petreacă e nevoie de motivaţie. Motivaţia derivă din semnificaţie. Prin urmare, lumile vizibile şi invizibile sunt legata după cum am schiţat deja:

Conceptul ABC, ce se află în universul invizibil şi învăluit, va activa emergenţa în lumea vizibilă, pentru a rezulta în A→B→C. Astfel, lumea vizibilă este creată din lumea invizibilă, fiind prin urmare, influenţată de viitor. Capacitatea conceptului invizibil de j se materializa este fundamentată pe puterea conceptului

origini însuşi. Putem spune că emisfera cerebrală dreaptă „primeşti modelul” iar cea stângă „îl face vizibil”. Un ABC poate fi deopotrivă un atractor de energie puternică sau slabă. Se pare că anumiţi concepte şi valori au mai multă putere decât altele. (Astfel, ştiinţa a definit numai faptul că atractorii pot avea energie înaltă sau joasă).

Mai simplu spus, modelele de atracţie puternice ne fac să fim puternici, în timp ce modelele slabe ne slăbesc. Unele modele sunt atât de istovitoare, încât un subiect supus testării, care se gândeşte la ele, nu va putea să-şi susţină braţul cu nici un chip. Alte concepte sunt atât de puternice, încât e absolut imposibil să punem jos braţul unui subiect care se gândeşte la ele. Aceasta este o observaţie clinică universală. Modele puternice sunt asociate cu sănătatea, cele slabe cu boala şi moartea. Dacă aveţi în minte iertarea, atunci braţul vostru va fi foarte puternic. Dacă, dimpotrivă, aveţi în minte răzbunarea, atunci braţul vostru va slăbi.

Pentru obiectivele noastre este suficient să recunoaştem faptul că numai puterea ne face puternici. Forţa ne face mai slabi. Iubirea, compasiunea şi iertarea, pe care unii le pot înţelege greşit ca fiind atitudini de obedienţă, sunt de fapt profund întăritoare. Pe de altă parte, răzbunarea, judecata şi condamnarea morală vă vor slăbi inevitabil. Prin urmare, independent de corectitudinea morală, e pur şi simplu un fapt clinic că, pe termen lung, slăbiciunea nu va putea sta în faţa puterii. Ceea ce este slab piere de la sine.

De-a lungul istoriei omenirii, indivizii înzestraţi cu o mare putere au fost aceia care s-au aliniat complet la atractorii puternici. Mereu şi mereu, ei au afirmat că

puterea pe care o manifestau nu era a lor. Fiecare dintre ei a atribuit sursa puterii sale cuiva sau unui *ceva* superior.

Toţi Marii învăţători ai istoriei ne-au învăţat de fapt un singur lucru, mereu şi mereu, în orice limbă şi orice timp. Toţi au spus, pur şi simplu: Renunţaţi la atractorii slabi pentru cei puternici.

Examinând aceşti atractori, vom observa că anumite modele slabe înclină să imite (numai în formă) modele de atracţie mai puternice. Pe acestea le numim „imitatori". Astfel, poporul german din timpul celui de-al III-lea Reich a fost indus în eroare prin faptul că a luat patriotismul drept Patriotism (cu majusculă). Demagogul sau bigotul încearcă să ne vândă imitaţii în locul originalului, întotdeauna demagogii au uzat din plin de retorică. Pe de altă parte, aceia care vin dinspre putere nu trebuie să vorbească prea mult.

Capitolul IX - Modele de putere în atitudinile umane

Capacitatea de a deosebi modelele energetice superioare de cele inferioare ţine de capacitatea noastră de percepţie şi diferenţiere, pe care cei mai mulţi dintre noi ni le însuşim prin greşeli şi încercări dureroase. Eşecul, suferinţa şi chiar boala rezultă din influenţa modelelor slabe; fericirea şi sănătatea provin din modelele de atracţie puternice. Prin urmare, merită

pe deplin efortul de a citi - preţ de câteva minute - lista modelelor contrastante de mai jos. Această enumerare exhaustivă constituie un instrument educativ ce funcţionează prin intermediul principiului închiderii. Reflectând asupra acestor perechi de însuşiri contrastante, putem iniţia un proces de înălţare a conştiinţei, devenind astfel - treptat - conştienţi de modelele ce operează în relaţiile personale, de afaceri cât şi în toate celelalte interacţiuni ce constituie materialul din care e ţesută viaţa.

În partea stângă se află adjectivele ce descriu modele puternice (pozitive), care calibrează la valori superioare pragului de 200; în cea dreaptă se găsesc modelele slabe (negative), calibrate la valori inferioare aceluiaşi prag.

a alege să	a trebui să
a te abandona	a te îngrijora
a alina	a irita
a cere	a pretinde
a conduce	a constrânge
a crede	a insista
a da	a lua
a elibera	a restricţiona
a face	a primi
a fi	a avea
a împărţi	a acumula
a încuraja	a promova
a oferi	a secătui
a onora	a linguşi
a primi	a aduna
a susţine	a combate
a te strădui	a te lupta
a valoriza	a exploata
Abundent	Excesiv
Acceptare	Respingere
Adevărat	Fals
Agreabil	Condescendent
Altruist	Egoist
Amabil	Crud
Apreciativ	Invidios
Aprobator	Critic
Atent	Indulgent
Atractiv	Seducător
Atrăgător	Forţat
Autorizat	Dogmatic
Binevoitor	Neimplicat
Cald	Febril
Caritabil	Risipitor
Candid	Calculat
Cinstit	Legal
Conciliant	Inflexibil

Fie numai simplul aţi citit listă, nu sunteţi om.

şi prin fapt că această mai acelaşi Puterea

dumneavoastră interioară începe să sporească prin conştientizarea existenţei acestor poli. Pornind de la aceste distincţii vom începe să observăm lucruri pe care nu le remarcasem nicicând înainte. Asemenea revelaţii se petrec pentru că, aşa cum va descoperi cititorul, universul favorizează puterea.

Mai mult, universul nu uită. Subiectul karmei poate fi abordat din multe părţi, dar fiecare alegere a noastră, referitor la cine şi cum anume vom fi, reprezintă - prin prisma consecinţelor sale - o alegere de maximă răspundere şi importanţă. Toate alegerile noastre reverberează de-a lungul veacurilor. Mii de rapoarte referitoare la experienţe de moarte clinică, aşa cum sunt acestea reflectate şi în best-selleruri ca „*Saved by the Light - Salvaţi de lumină”* a lui Brinkley ori „*Embraced by the Light - Cuprinşi de lumină*” a lui B.J. Eadie (care calibrează la nivelul 595), confirmă că noi va trebui să acceptăm, în cele din urmă, că suntem responsabili pentru fiecare gând, cuvânt sau faptă pe care le generăm şi că trebuie să re- experimentăm exact acele suferinţe pe care le-am cauzat. Acest lucru trebuie înţeles în sensul că noi înşine suntem cei care ne creăm propriul paradis sau infern.

Universul îşi ţine respiraţia pe măsură ce noi - clipă de clipă - alegem drumul pe care vom merge. Pentru univers, esenţa vieţii însăşi este extrem de conştientă, fiecare act, gând şi alegere se adaugă la un mozaic permanent; deciziile noastre trimit unde prin universul conştiinţei pentru a afecta vieţile tuturor. Pentru ca nu cumva ca această idee să fie considerată una de factură mistică sau fantastică, permiteţi-ne să reamintim teorema fundamentală a noii fizici teoretice: nimic nu există în mod singular, ci absolut tot ceea ce există în univers este interconectat.

Alegerile noastre consolidează formarea puternicelor câmpuri M, care constituie modelele de atracţie care-i influenţează pe ceilalţi.[2] Chiar dacă, să spunem, cineva trăieşte izolat într-o peşteră, gândurile sale îi influenţează pe ceilalţi, fie că el o doreşte sau nu.

Orice acţiune sau decizie personală care serveşte vieţii va servi vieţii în întregul ei şi, nu în ultimul rând, propriei dumneavoastră vieţi. Undele pe care le generăm se reîntorc la noi. Acest lucru, care putea părea a fi cândva o afirmaţie de factură metafizică, este stabilit acum ca adevăr şi fapt ştiinţific.

Tot ce există în univers emană constant un model energetic de o anumită frecvenţă, ce rămâne pentru totdeauna şi poate fi citit de cei care ştiu cum anume s-o facă. Fiecare cuvânt, act sau intenţie crează o înregistrare permanentă. Fiecare gând este cunoscut şi înregistrat pentru totdeauna. Nu există secrete; nimic nu e ascuns şi nici n-ar putea să fie. Spiritele noastre stau dezvăluite, spre a fi văzute de toată lumea. În cele din urmă, viaţa fiecăruia dintre noi este responsabilă înaintea universului.

Capitolul X - Puterea în Politică

Pentru a înţelege mai bine diferenţa esenţială dintre forţă şi putere, ca şi implicaţiile profunde ale acestei dinstincţii pentru viaţa noastră, poate fi de ajutor să examinăm năzuinţele umane pe o scală mai mare; interacţiunea oamenilor şi guvernelor putând oferi multe ilustrări adecvate în acest sens.

Dacă privim în istorie din perspectiva unică pe care am descris-o în cartea de faţă, ne vom aminti cu siguranţă de exemplele puternice oferite de Revoluţia Americană, care a fost prima ce a instituit din punct de vedere formal libertatea ca drept inalienabil, stabilind astfel un precedent pentru secolele viitoare. Principiile calibrate la un nivel atât de înalt (nivelul 700) influenţează omenirea pentru perioade mari de timp. Cu adevărat, condeiul e mai puternic decât sabia, pentru că puterea provine din minte, în vreme ce forţa este înrădăcinată în lumea materială.

Secolul 20 a fost martorul unui eveniment cardinal al istoriei, eveniment la care ne-am referit deja, dar la care vom mai face trimitere. E vorba de înfrângerea Imperiului Colonial Britanic (cea mai mare putere a lumii pe atunci, ce controla 2/3 din suprafaţa globului) prin puterea unui singur om, Mahatma Gandhi, un „colorat” de numai 40 de kilograme.

Gandhi nu a îngenuncheat numai Imperiul Britanic, ci a sfâşiat efectiv cortina unei drame ce dura de secole - colonialismul. A făcut acestea pur şi simplu enunţând şi apărând un principiu: cel referitor la demnitatea intrinsecă a omului şi la dreptul acestuia la

libertate, suveranitate şi autodeterminare. În viziunea lui Gandhi, punctul esenţial al acestui principiu rezida în faptul că aceste drepturi îi revin omului în virtutea naturii divine a creaţiei sale. Gandhi credea că drepturile omului nu sunt garantate de vreo putere pământească, ci sunt inerente în natura omului însuşi pentru că sunt cuprinse intim în creaţia sa.

Violenţa înseamnă forţă; deoarece Gandhi era aliniat la putere şi nu la forţă, el a interzis orice folosire a violenţei în cauza sa.[4] Şi, pentru că dădea glas unor principii universale (calibrate la nivelul 700), el a putut uni voinţa poporului. Atunci când voinţa oamenilor este atât de unită cu principiul universal, fiind aliniată totodată la acesta, ea este inexpugnabilă. Colonialismul (calibrat la 175) se bazează pe interesele ţării dominante. Gandhi a demonstrat întregii lumi diferenţa existentă între puterea altruismului şi abandonului de sine, respectiv forţa egoismului şi a dezinteresului faţă de ceilalţi. Acelaşi principiu a fost demonstrat acum într-un mod foarte dramatic de către Nelson Mandela în Africa de Sud.

Puterea reuşeşte cu uşurinţă lucrurile pe care forţa e incapabilă să le realizeze chiar şi cu preţul unui efort imens. Am văzut astfel, în perioada contemporană, cum comunismul, ca formă de guvernământ, a căzut aproape fără efort, după o jumătate de secol de război rece - una dintre cele mai periculoase (şi la urma urmei ineficiente) confruntări militare din istorie. Naivitatea politică a cetăţenilor ruşi, folosită îndelung de regimul tiranic al ţărilor, nu le-a îngăduit acestora înţelepciunea de a realiza faptul că în numele comunismului avea să fie instaurată o dictatură. În mod similar, poporul german a fost amăgit de Hitler, care a ajuns la putere în numele naţional-socialismului

numai pentru a instaura de fapt o tiranie. O caracteristică distinctivă a prezenţei forţei în politică e imposibilitatea de a tolera puncte de vedere diferite de cel oficial. Ambele regimuri citate mai sus au depins de folosirea pe scară largă a forţei prin intermediul poliţiei secrete. Stalin, care a semnat sentinţa de condamnare la moarte a milioane de oameni, s-a bizuit pe KGB aşa cum Hitler s-a bizuit pe Gestapo.

Adolf Hitler a construit cea mai puternică maşină de război din istorie. La nivelul simplu al forţei, aceasta era imbatabilă dar, cu toate acestea, nu a putut învinge o mică insulă ca Marea Britanie, datorită puterii la care era aliniat Churchill. Marele om de stat britanic a unificat voinţa poporului său în jurul principiilor libertăţii şi sacrificiului de sine. Churchill a stat de partea puterii, Hitler de cea a forţei. Atunci când acestea două se întâlnesc, puterea învinge întotdeauna în cele din urmă. Dacă se bazează pe voinţa oamenilor, puterea este imună la forţă.

Forţa e seducătoare pentru că emană o anumită strălucire, indiferent că această strălucire se manifestă în forma falsului patriotism, prestigiului sau dominaţiei. Pe de altă parte, adevărata putere e foarte adesea destul de lipsită de strălucire. Oare ce ar fi putut fi mai strălucitor decât corpurile de elită ale Lufitwaffe sau ale SS-ului în timpul celui de-al doilea război mondial în Germania nazistă? Aceste trupe de elită reuneau şi întrupau romantism, privilegii şi stil şi aveau în mod sigur la dispoziţie o forţă enormă - cele mai modeme şi mai redutabile arme din acea perioadă şi un spirit de clan care le-a cimentat forţa.

Cei slabi sunt atraşi de strălucirea forţei până în punctul în care chiar pot muri pentru ea. Cum altfel ar putea exista ceva atât de atroce ca războiul? Adesea,

forţa ia temporar prim-planul, cei slabi fiind atraşi de oamenii ce par a-şi fi depăşit slăbiciunea. Cum ar fi posibilă altminteri dictatura?

Aroganţa este o caracteristică a forţei; puterea este caracterizată de umilinţă. Forţa e plină de sine; ea deţine răspunsul tuturor întrebărilor. Puterea este modestă. Stalin, care a consolidat autocraţia militară a fost reţinut de istorie ca un criminal înfiorător. Modestul Mihail Gorbaciov, care purta un costum obişnuit şi îşi recunoştea cu uşurinţă greşelile a fost laureat cu premiul Nobel pentru pace.

La începuturile lor, multe sisteme politice şi mişcări sociale stau de partea adevăratei puteri dar, pe măsură ce trece timpul şi cad pradă persoanelor egoiste, acestea sfârşesc prin a se sprijini din ce în ce mai mult pe forţă, pentru a cădea, în cele din urma, în dizgraţie. Istoria civilizaţiei demonstrează acest fenomen prin nenumărate exemple. Uităm prea uşor că apelul iniţial al comunismului era unul umanist şi idealist, aşa cum a fost - până să devină refugiul politicienilor meschini şi mărunţi - şi cel al mişcării unioniste din Statele Unite ale Americii.

Pentru a putea înţelege pe deplin dihotomia de care ne ocupăm, e necesar să luăm aminte la diferenţa existentă între un politician şi un om de stat. Politicianul, care se ocupă cu preponderenţă de utilitatea politică, guvernează prin forţă, odată ajuns la poziţia sa prin forţa persuasiunii. Nu de puţine ori, asemenea politicieni calibrează la un nivel inferior pragului 200. Adevărata putere e reprezentată de oamenii de stat. Aceştia, stând de partea principiilor ce nu au nevoie să fie demonstrate, guvernează prin inspiraţie şi oferă pildă celorlalţi prin puterea propriului exemplu. Omul de stat face apel la nobleţea care

există în fiecare om; tot el este acela care îi unifică pe oameni adresându-se „inimii”. Pentru că, dacă intelectul poate fi uşor indus în eroare, inima recunoaşte adevărul. Dacă intelectul e limitat, inima e nelimitată; dacă intelectul e legat de cele temporare, inima e interesată numai de cele eterne.

De cele mai multe ori, pentru a acumula sprijin şi a-şi masca motivaţiile subterane, forţa se sprijină pe retorică, pe propagandă şi pe argumente plăcute urechii. Cu toate acestea, una dintre caracteristicile adevărului e aceea că nu are nevoie să fie apărat, pentru că este auto-evident. Faptul că „toţi oamenii au fost creaţi egali” nu necesită justificări sau exerciţii retorice. Faptul că este rău să gazezi oamenii în lagărele de concentrare e de asemenea evident. Principiile pe care se bazează adevărata putere nu necesită niciodată justificări, aşa cum se întâmplă inevitabil în cazul forţei. Întotdeauna există nesfârşite controverse cu privire la cât de mult sau dacă este sau nu „justificată” forţa.

Este clar că puterea se asociază cu ceea ce aduce prinos vieţii şi forţa cu ceea ce exploatează viaţa în folosul unui individ sau al unei organizaţii. Forţa e divizivă şi, prin aceasta, un factor care slăbeşte; în vreme ce puterea unifică, forţa polarizează. Falsul patriotism şi şovinismul care exercită o atracţie asupra unei naţiuni militariste au un efect de înstrăinare pentru restul lumii.

Puterea atrage, în vreme ce forţa respinge. Deoarece puterea unifică, ea nu are duşmani în adevăratul sens al cuvântului, deşi manifestările sale pot întâmpina opoziţia unor oportunişti ale căror interese nu sunt satisfăcute. Puterea îi serveşte pe ceilalţi, în vreme ce forţa se serveşte pe sine. Un

adevărat om de stat serveşte poporul;[10] politicianul exploatează poporul în scopul propriilor sale ambiţii. Omul de stat se sacrifică pe sine pentru a-i servi pe ceilalţi; politicianul îi sacrifică pe ceilalţi pe altarul intereselor sale personale. Puterea face apel la natura noastră superioară, forţa la cea inferioară. Forţa este limitată, în vreme ce puterea e nelimitată.

Prin insistenţa sa asupra ideii că scopul scuză mijloacele, forţa dă libertate dezvoltării intereselor politicianiste. Forţa oferă soluţii rapide şi superficiale. În cazul puterii, mijloacele şi scopurile sunt aceleaşi, dar pentru împlinirea scopurilor puterii este necesară mai multă maturitate, disciplină şi răbdare. Marii lideri ne insuflă credinţă şi încredere în virtutea integrităţii lor absolute şi a faptului că sunt aliniaţi la principiile inviolabile. Ei sunt adevăraţi lideri pentru că înţeleg faptul că nu putem compromite principiile, dacă nu dorim să ne pierdem puterea. Winston Churchill nu a trebuit să folosească niciodată forţa împotriva poporului britanic; Gorbaciov a revoluţionat cel mai mare monolit politic al lumii fără să tragă nici măcar un singur foc de armă; Gandhi a înfrânt Imperiul Britanic fără ca măcar să ridice vreodată mâna animat de sentimente de furie. Şi am mai putea observa că îndelungatul conflict din Orientul Mijlociu se apropie (poate) de o soluţionare graţie dialogului şi comunicării între adversari şi nu violenţei.

Democraţia şi Statele Unite ale Americii

Democraţia a fost universal recunoscută în cele din urmă drept forma optimă de guvernare. De-a lungul şi de-a latul lumii se aude un strigăt de ajutor şi o chemare spre libertate; multe naţiuni cu moştenirea

unui trecut totalitar şi de represiune îşi însuşesc lecţiile necesare pentru întemeierea libertăţii. Pe urmele ştiinţei convenţionale, istoricii încearcă de obicei să explice aceste succesiuni ale evenimentelor politice printr-o cauzalitate de tipul A→B→C; totuşi, aceasta e pur şi simplu desfăşurarea secvenţială a ceva sau a cuiva înzestrat cu o putere mult mai mare, şi anume modelul de atracţie ABC, din care evoluează societatea.

Puterea Statelor Unite (sau a oricărei alte democraţii) se înalţă din principiile ce stau la temelia lor. Putem identifica fundamentele puterii SUA dacă examinăm documentele esenţiale ale democraţiei americane: Constituţia SUA, Declaraţia Drepturilor *(Bill of Rights*), Declaraţia de Independenţă şi alte asemenea expresii recunoscute ale spiritului democratic, cum ar fi Discursul din Gettysburg *(Gettysburg Address)*.

Dacă vom calibra puterea relativă a fiecărei fraze şi a fiecărui rând din aceste documente, vom observa că modelul de atracţie cel mai înalt dintre toate, din care emană întreaga putere a guvernului Statelor Unite, este următorul pasaj din Declaraţia de Independenţă: „Afirmăm şi susţinem aceste adevăruri evidente, că toţi oameni sunt creaţi egali, că ei sunt investiţi de Creatorul lor cu anumite Drepturi inalienabile, că printre acestea se află dreptul la viaţă, libertate şi la căutarea fericirii”, (pasaj calibrat la nivelul 700). Aceste sentimente sunt subliniate şi în Discursul din Gettysburg, în care Lincoln ne reaminteşte că această naţiune a fost concepută în libertate şi „ în spiritul principiului conform căruia toţi oamenii sunt creaţi egali”, că „această naţiune se va naşte din nou în libertate în faţa lui Dumnezeu - şi că

guvernarea poporului, de către popor şi pentru popor nu trebuie să piară de pe faţa pământului” (frază calibrată, de asemenea, la nivelul 700).

Dacă analizăm acţiunile şi afirmaţiile lui Lincoln din timpul anilor de încercări din perioada Războiului Civil, vom observa cu toată certitudinea că marele om de stat american era lipsit de orice sentiment de ură. Nutrea faţă de Sud mai curând compasiune decât duşmănie, pentru că înţelegea mai bine decât oricine altcineva că bătălia se dădea de fapt între natura inferioară şi cea superioară a omului însuşi. Tocmai de aceea vorbea el despre „adevărurile auto-evidente” la care ne-am referit şi noi şi deplângea preţul despre care ştia că trebuie plătit.

„Afirmăm şi susţinem aceste adevăruri evidente” - prin aceasta, Declaraţia de Independenţă afirmă, pe de o parte, că drepturile omului sunt oferite şi garantate prin chiar natura creaţiei omului şi, pe de alta, că aceste drepturi sunt inalienabile; ele nici nu derivă şi nici nu sunt garantate de vreo stăpânire vremelnică. Democraţia recunoaşte mai curând dreptul divin al celui condus decât pe cel al stăpânitorului. Acesta nu este un drept obţinut în virtutea vreunei demnităţi sau superiorităţi militare, nici în virtutea bogăţiei, ci e o afirmaţie profundă a esenţei naturii umane, ce defineşte înseşi principiile intime ale vieţii umane: libertatea şi căutarea fericirii. (Baza puterii lui Mahatma Gandhi calibrează identic cu baza puterii Declaraţiei de Independenţă şi a Constituţiei SUA, toate sunt în mod esenţial preocupate de libertatea şi egalitatea tuturor oamenilor, în virtutea investirii provenite de la o putere divină şi superioară).

E interesant de notat că, dacă vom calibra puterea câmpului de atracţie al teocraţiei, vom observa că e în

mod constant mai slab decât cel al oricărei democraţii ce recunoaşte la rândul ei Creatorul drept autoritatea supremă. Cei ce au elaborat Declaraţia de Independenţă erau conştienţi de distincţia foarte clară între ceea ce e spiritual şi ceea ce e religios. Şi ei trebuie că vor fi ştiut - dacă nu raţional, atunci intuitiv - că există o diferenţă în ceea ce priveşte puterea acestora două. Religia este asociată adesea cu forţa, uneori în mod dezastruos, în timp ce conceptele spirituale ca loialitatea, libertatea şi pacea nu crează dispute sau conflict şi cu atât mai puţin nu conduc la războaie. Spiritualitatea este întotdeauna asociată cu non-violenţa.

Dacă examinăm aplicarea Declaraţiei Drepturilor *(Bill of Rights)* astăzi, vom observa că puterea acesteia a fost totuşi diminuată în anumite domenii. De-a lungul anilor, dreptul la libertate a fost erodat prin metode politicianiste. În acest sens, se recurge prea adesea la folosirea excesivă a percheziţiilor şi sechestrărilor, ca şi la pedepsele crude şi deosebit de grele. Spiritul Constituţiei SUA a devenit suficient de înceţoşat încât sunt propuse şi adesea reuşesc să şi fie adoptate - fără un murmur de protest - legi evident neconstituţionale. Înclinaţii spre totalitarism există în cadrul guvernului însuşi; societatea noastră tolerează în mod curent metodele totalitare practicate deopotrivă de către agenţiile federale şi locale, manifestate prin folosirea vizibilă a intimidării. Din nefericire, ne-am obişnuit atât de mult cu o atmosferă de teamă şi violenţă, încât faptul că în unele ţări nu există nici măcar ameninţarea vreunei intruziuni a instituţiei guvernamentale sau poliţieneşti în vieţile cetăţenilor a constituit o surpriză pentru americani.

E foarte important să reamintim că încălcarea unui principiu din raţiuni de utilitate practică înseamnă de fapt abandonarea unei puteri enorme. Raţionamentul conform căruia, de exemplu, execuţia criminalilor va împiedica săvârşirea crimelor nu rezistă în faţa realităţii şi, pe de altă parte, scopul nu scuză mijloacele. Consecinţele violării acestui principiu se văd reflectate în statisticile referitoare la infracţiuni, crima fiind deja un loc atât de comun în SUA încât nici nu mai constituie o ştire de prima pagină.

Pentru că eşuăm în a deosebi principiile de scopurile considerate utile din punct de vedere politic, omului obişnuit îi lipseşte discernământul pentru a înţelege diferenţa dintre patriotism şi Patriotism, dintre americanism şi Americanism, dintre dumnezeu şi Dumnezeu, dintre libertate şi Libertate. Astfel, „americanismul” e folosit ca justificare de către grupurile de adepţi ai superiorităţii rasei albe (calibrate la nivelul 150) la fel cum, de-a lungul istoriei, războiul a fost dus în numele lui „Dumnezeu”. Accepţia greşită a libertăţii ca *permisiune de a...* ne spune că mulţi oameni nu cunosc diferenţa dintre libertate şi Libertate cu majusculă.

însuşirea diferenţei existente între principii şi imitaţiile acestora necesită experienţă şi o judecată educată. Exerciţiul unui atare discernământ este necesar pentru supravieţuirea morală în lumea modernă, dar este imperativ în acele zone gri, în care ambiguitatea etică a depăşit stadiul unei convenţii, fiind ridicată la rang de artă: ne referim, desigur, la arena politică şi la lumea comercială de astăzi.

Capitolul XI - Puterea în economie

Omul este înzestrat cu liber arbitru, în lipsa căruia n-ar putea exista responsabilitate. El este pus în faţa următoarei alegeri fundamentale: să se alinieze cu un câmp energetic de atracţie superior sau cu unul inferior. De regulă, modelele care distrug organizaţii şi cariere sunt aceleaşi modele energetice de atracţie slabe care au dărâmat guverne, mişcări sociale şi chiar civilizaţii întregi. Fiecare dintre noi trebuie să facem această alegere şi să ne asumăm apoi consecinţele.

Aceste consecinţe nu sunt nicăieri mai vizibile decât în domeniul economiei şi al afacerilor. Cu toate acestea, în nici un alt domeniu n-ar putea fi mai uşor de evitat eşecurile, dacă ar fi înţelese în mod clar un număr de concepte esenţiale. Indiferent că avem de-a face cu un produs, o companie sau un angajat, câmpurile de atracţie ale acestora pot fi calibrate cu repeziciune. În cursul cercetării noastre, diferenţa între afacerile de succes şi cele care au eşuat s-a dovedit a fi atât de evidentă, încât ne putem aştepta ca folosirea ulterioară a metodei kinesiologice să garanteze o corectitudine deosebită a predicţiei.

Mult prea adesea, „cumpărătorul” - care poate fi un votant, un investitor sau un căutător al adevărului, după cum, la fel de bine, poate fi un comerciant - cade în capcana strălucirii unui model imitator care, la suprafaţă, pare a fi un model energetic de atracţie superior. Oamenii sunt orbiţi de stilul superficial şi de prezentarea poleită. Putem face o paralelă oportună în acest punct, referindu-ne la situaţia recentă în care mulţi investitori naivi au cumpărat argint numai pentru a descoperi că întreaga piaţă a bunurilor de consum a fost manipulată. Dacă s-ar fi recurs la testarea kinesiologică, prăbuşirile notorii în domeniul economiilor populaţiei şi titlurilor de împrumut ar fi

putut fi evitate cu uşurinţă. Cum? Simplu - prin faptul că atât aceste fenomene nedorite, cât şi autorii lor ar fi fost identificaţi cu mult înainte ca scandalurile să izbucnească. De asemenea, ar fi putut fi evitate multe dezastre asemănătoare prin simpla examinare a faptului dacă o afacere sau întreprindere este asociată unui model de atracţie superior sau inferior. Această identificare poate deveni aproape instinctivă odată ce înţelegem diferenţa între modul în care acţionează forţa în comerţ şi cel în care acţionează puterea în acelaşi domeniu.

Sam Walton, fondatorul Wal-Mart ne oferă un model al felului în care apare puterea din alinierea cu modelele energetice de atracţie superioare. Schema ABC pe care a imaginat-o el a rezultat în A→B→C care constituie, în realitate, gigantul economic Wal-Mart, ce se dezvoltă într-un ritm atât de alert. Principiile fundamentale ale acestui proces sunt explicate în cartea *Sam Walton,* scrisă de Vance Trimble.

În multe supermarketuri din ziua de azi par a nu exista angajaţi; indiferenţa grosolană faţă de interesele clienţilor e şocantă. Prin contrast, angajaţii Wal-Mart, sunt pregătiţi să fie amabili şi primitori, calzi şi energici şi totodată să reflecte un câmp de energie umană la locul lor de muncă. Slujbele lor au sens şi valoare, pentru că ei sunt aliniaţi cu Servirea, un deziderat ce aduce prinos vieţii şi valorilor universal umane. Toate magazinele Wal-Mart ies în evidenţă prin faptul că au amenajată o zonă în care puteţi sta jos confortabil pentru a vă odihni picioarele şi a vă decide asupra cumpărăturilor dumneavoastră. O asemenea alocare a spaţiului, ce vine în întâmpinarea nevoilor umane simple, n-ar reuşi să treacă de proba calculelor manageriale (formulate în termenii valorii totale a

vânzărilor raportate la metru pătrat). Dar acest tip de expertiză a eficienţei economice ignoră, pe lângă compasiunea umană, şi fidelitatea de piaţă a milioane de clienţi. Computerele nu pot simţi. Dacă s-ar fi înţeles faptul că *sentimentele determină volumul vânzărilor*, ar fi fost acordată o atenţie mai mare acestor lucruri.

Deşi mult prea adesea scăpat din vedere, sentimentul „de familie” al angajaţilor şi loialitatea lor faţă de organizaţie e un factor comercial de maximă importanţă. În companiile de succes această calitate e foarte evidentă. Angajaţii care se simt apăraţi şi sprijiniţi de compania la care lucrează sunt cei care zâmbesc neprefăcut clienţilor. O altă caracteristică a unui astfel de mediu este nivelul scăzut al fluctuaţiei mâinii de lucru (în vreme ce companiile impersonale şi reci se confruntă cu un ritm foarte rapid al fluctuaţiei angajaţilor). Existenţa unei crize a mâinii de lucru constituie întotdeauna expresia unui model energetic de atracţie inferior. Astfel, analiza kinesiologică a arătat fără dubiu că economisirea câtorva dolari în managementul resurselor umane costă de fapt mii de dolari în cifra vânzărilor.

Pentru a avea succes e obligatoriu să cuprindeţi şi lucrarea intrinsecă din principiile ce produc succes, nu numai să imitaţi acţiunile oamenilor de succes. Pentru a reuşi cu adevărat să faceţi ceea ce fac ei, e obligatoriu să fiţi asemenea lor. Companiile care au imitat unele trăsături ale Wal-Mart în speranţa de a recâştiga anumite segmente de piaţă n-au avut succes, pentru că ele au imitat mai mult schemele A→B→C în loc să se alinieze la schema ABC din care au provenit aceste trăsături şi, implicit, succesul.

Cercetarea noastră cu privire la modelele de atracţie e strâns corelată cu concluziile la care au ajuns Peters şi Waterman în lucrarea lor *„În Search of Excellence - În căutarea Excelenţei*”- o analiză detaliată a câtorva mari companii. Ei au conchis că acele companii care au avut succes au fost acelea care aveau „inimă“, spre deosebire de companiile conduse strict după metode ştiinţifice, axate pe emisfera cerebrală stângă. Citind acest studiu, nu ne putem opri să nu fim frapaţi de inadecvarea de care dau dovadă multe dintre procedurile marketingului; adesea, statisticienii pur şi simplu nu ştiu ce întrebări să pună.

Pe lângă faptul că ţin evidenţa milioanelor pe care le câştigă companiile, analiştii ar putea să ia la fel de bine în calcul şi multele milioane pe care acestea *nu* le câştigă. Un exemplu al celor de mai sus este recentul declin al industriei de automobile din Statele Unite. Privind la succesul obţinut de Rolls Royce sau Volkswagen Beetle s-ar putea trage concluzia că opţiunea pentru o filosofie a demodării planificate şi nu pentru o calitate durabilă constituie o majoră eroare de calcul. Încă de acum câţiva ani, cercetarea noastră a indicat că prin urmărirea modelelor energetice de atracţie superioare, Detroitul poate recâştiga piaţa industriei auto. Având în vedere că preţul unei maşini noi se apropie de douăzeci de mii de dolari, recaptarea imaginaţiei publicului reclamă atât recursul la o inovaţie cu adevărat creativă, cât şi renunţarea la filosofia demodării planificate în favoarea calităţii durabile.

Această chestiune implică şi un factor destul de delicat, acela că nu mulţi americani ar fi dispuşi să plătească o asemenea sumă pentru un autoturism, fiind în acelaşi timp în deplină cunoştinţă de cauză că

investiţia lor se va pierde în scurt timp pentru că maşina lor se va demoda. În mod evident, ceea ce se pierde în cazul unei maşini demodate nu este o valoare reală şi intrinsecă. Preţul umflat al strălucirii, modei şi noutăţii nu reflectă vreo valoare reală. Oamenii ar plăti bucuroşi cincizeci de mii de dolari sau chiar mai mult pentru o maşină Rolls Royce chiar folosită, pentru că ştiu că şi peste 20 de ani maşina lor va fi atât clasică, cât şi funcţională din punct de vedere mecanic, având prin aceasta o valoare mare de revânzare.

Cercetarea noastră indică faptul că americanii ar fi dispuşi să plătească preţuri ridicate pentru maşinile lor dacă valoarea intrinsecă a acestora ar fi echivalentă cu preţul lor de cumpărare (asigurându-şi în felul acesta investiţia) şi dacă maşinile în cauză s-ar păstra fiabile pentru mult timp, în mod ideal, chiar pentru o viaţă întreagă. (De exemplu, ar fi preferat cu siguranţă un model de automobil garantat pe viaţă, la care motorul, cutia de viteză şi alte piese esenţiale ar fi uşor de înlocuit). Aceeaşi cercetare ne arată că, de regulă, consumatorii sunt dispuşi să plătească pentru calitate şi că produsele de calitate se vor vinde chiar şi în lipsa unei campanii promoţionale. Integritatea şi excelenţa vorbesc de la sine, pentru că ele sunt aliniate la putere.

Una din aplicaţiile cele mai simple şi mai profitabile ale analizei factorului critic se găseşte în domeniul publicităţii. Folosirea tehnicii kinesiologice pe care am descris-o în lucrarea de faţă poate proba imediat dacă o campanie promoţională sau o anumită reclamă este puternică sau slabă.

Companiile plătesc sume enorme pentru a obţine spaţii publicitare în cadrul emisiunilor de maximă

audienţă, dar această strategie poate avea şi un efect de bumerang - de exemplu, în cazul în care se difuzează îndelung o reclamă care-i slăbeşte pe privitori; urmarea directă a acestei situaţii fiind afectarea imaginii companiei. Un spot care-i întăreşte pe oameni va produce întotdeauna un sentiment pozitiv faţă de respectivul produs şi nu aversiune pentru acesta. În mod similar, promoterii care cumpără spaţii de emisie în timpul programelor TV care induc telespectatorilor un sentiment de slăbiciune vor observa că produsul promovat de ei este asociat inconştient cu aceste sentimente negative. Dacă analizăm o reclamă în detaliu, vom observa că există o serie întreagă de elemente ce pot avea un efect negativ, inducând sentimente de slăbiciune - vocea celui ce anunţă produsul, afectarea unui actor sau folosirea anumitor cuvinte, concepte sau simboluri. Faptul că unele companii produc în mod repetat reclame insipide şi chiar stingheritoare reflectă prevalenţa unui câmp de atracţie inferior în cadrul departamentului lor de marketing şi publicitate.

* * *

Dincolo de suprafaţa lumii comerciale, societatea oferă numeroase alte domenii unde îndeplinirea dorinţelor umane e căutată, comercializată, furată, constrânsă ori negată. E un simplu fapt de viaţă că satisfacerea nevoilor induce mulţumire; frustarea alimentează violenţa, crima şi dezechilibrul emoţional. Dacă misiunea instituţiilor guvernamentale ar fi redesenată şi realiniată în sensul de a veni în sprijinul împlinirii nevoilor umane şi nu de a duce campanii moralizatoare de exhibare a „problemelor sociale”, atunci aceste instituţii ar putea deveni forţe puternice în slujba îmbunătăţirii condiţiei umane.

Câmpurile percepţiei sunt limitate de modelele de atracţie cu care sunt asociate. Acest lucru înseamnă că abilitatea de a recunoaşte factorii importanţi ai unei situaţii date e limitată de contextul determinat de nivelul conştiinţei observatorului. Motivaţia celui care priveşte determină în mod automat ceea ce este văzut. Conceptul de „etică situaţională” ne vorbeşte despre faptul că - în lipsa unor referiri la context - nu putem determina dacă un comportament este rău sau bun. Dacă acceptăm că fiecare factor îşi aduce contribuţia la imaginea de ansamblu, atunci nuanţele introduse de context au darul de a schimba semnificaţia întregului scenariu.

Lupta contrariilor constituie un indicativ al existenţei unui câmp energetic de atracţie inferior. Astfel, în vreme ce puterea conduce întotdeauna la soluţii în care toate părţile implicate au de câştigat, forţa conduce la situaţii în care, dacă unii au de câştigat, în mod sigur vor exista şi unii care vor pierde. Prin urmare, dată fiind simpla existenţă a acestei lupte, soluţia corectă nu a fost găsită în cazul din urmă (cum nu se poate afirma că ar fi fost găsită nici atunci când interesele unui grup le lezează pe ale celuilalt grup). Calea spre un câmp energetic de atracţie superior constă în căutarea unui răspuns sau soluţii care, pe de o parte, va mulţumi toate părţile implicate şi, pe de alta, va rămâne totuşi o alternativă funcţională. Asemenea soluţii implică deopotrivă utilizarea a emisferei cerebrale drepte şi stângi.

Există un principiu de bază ce are puterea să rezolve problemele de natură economico-socială. El poate fi enunţat astfel: veniţi în sprijinul soluţiilor în loc să atacaţi cauzele presupuse. În sine, atacul este un model de atracţie foarte slab (situat abia la nivelul

150) ce conduce - trecând prin teamă - la intimidare, coerciţie şi, în cele din urmă, la corupţie morală. Şi, ceea ce face ca străzile oraşelor să devină nişte jungle ale crimei, este tocmai „Alaiul viciilor”.

La o examinare obiectivă se va observa că unele „probleme sociale” par a fi insolvabile din cauza persistenţei unor atitudini moralizatoare copilăreşti sau sentimentale. Niciuna dintre aceste poziţii nu se bazează pe adevăr şi, prin urmare, toate abordările ce pornesc de aici sunt slabe. Falsitatea ne face mai slabi; acţionând de pe poziţia falsităţii vom sfârşi inevitabil prin a folosi forţa. Forţa e înlocuitorul universal al adevărului. Armele constituie probele fizice ale slăbiciunii; nevoia de a-i controla pe ceilalţi izvorăşte întotdeauna din lipsa puterii, aşa cum vanitatea provine din lipsa stimei de sine. Pedeapsa este o formă de violenţă, un ineficient înlocuitor al puterii. Când, aşa cum se întâmplă în societatea noastră, pedeapsa se potriveşte numai rareori în vreun fel cu infracţiunea, ea nu poate fi eficientă. Pedeapsa se bazează pe răzbunare, fiind situată la nivelul energetic inferior de 150.

Pe de altă parte, sprijinirea soluţionării nevoilor umane creează o rezolvare în urma căreia nu există părţi lezate. Acest tip de rezolvare conduce la linişte, în vreme ce atacarea falselor „probleme”, pe lângă faptul că nu face decât să crească incidenţa infracţională a societăţii, este întotdeauna şi foarte costisitoare. Abordările care pleacă de la premisa că acţiunile şi comportamentul uman pot fi explicate în nuanţe de alb şi negru sunt în cel mai bun caz naive. Negarea nevoilor biologice elementare şi a pornirilor instinctuale este zadarnică. Blocarea eliberărilor sexuale normale nu generează altceva decât crearea

unora anormale. Soluţiile ce se bucură de putere sunt acelea ce se bazează, într-un mod realist, pe acceptare (situată la nivelul 350) şi nu pe condamnare (situată la nivelul 150). În Amsterdam, o porţiune a oraşului este destinată în mod tradiţional „felinarelor roşii”. Străzile acestui cartier sunt sigure, întreaga zonă respirând de altfel aerul unei atmosfere pastorale şi fiind neverosimil de liniştită. În Buneos Aires o parte a parcurilor sunt rezervate îndrăgostiţilor. Poliţia patrulează prin aceste zone nu pentru a hărţui, ci pentru a oferi protecţie. Şi în acest caz, totul este paşnic.

Un alt exemplu constă în deja amintita incapacitate a guvernelor de a soluţiona problema consumului de droguri. Încă o dată, greşeala constă în abordarea moralistă a problemei şi în faptul că se acţionează în mod punitiv. Eroarea fundamentală este că nu se face diferenţa între drogurile tari şi drogurile soft. Drogurile tari (narcoticele) creează dependenţă, au consecinţe severe şi sunt în mod tradiţional asociate cu crima. Drogurile soft (recreaţionale) nu creează dependenţă şi de obicei sunt comercializate, cel puţin la început, de amatori. Transferând drogurile soft în sfera infracţiunii, guvernul a creeat un nou şi prosper cartel al crimei, de anvergură internaţională. Atunci când interdicţia a fost pusă efectiv în aplicare, în locul substanţelor soft şi a drogurilor recreaţionale, au apărut pe străzi comercianţii drogurilor tari. Astfel, cultura paşnică şi (în cea mai mare parte) inofensivă a drogurilor a devenit domeniul criminalităţii şi al viciului.

Soluţiile de succes se bazează pe principiul puternic conform căruia soluţionarea unei probleme nu se produce prin atacarea a ceea ce este negativ, ci

prin stimularea a ceea ce este pozitiv. Recuperarea din alcoolism nu poate fi realizată luptând contra beţiei ci, mai curând, prin alegerea voluntară a cumpătării. „Războiul menit sfarşirii tuturor războaielor” nu şi-a realizat intenţia şi nici nu putea s-o facă. Războaiele, inclusiv cele purtate împotriva „viciilor”, „drogurilor” sau oricăreia dintre nevoile umane ce sunt în mod regulat comercializate pe marea piaţă economico-socială din spatele comerţului convenţional) pot fi câştigate numai dacă se optează pentru calea paşnică.

Capitolul XII - Puterea şi sportul

Înţelegerea teoretică la care am ajuns în studiul nostru asupra conştiinţei ne oferă un context ce poate fi aplicat oricărui domeniu al activităţii umane. Acest fapt poate fi ilustrat de o examinare a sporturilor, un bun exemplu de altfel, dat fiind că astăzi sportul este atât de prezent în vieţile noastre. Legendele sportului au fost întotdeauna mediatizate şi sărbătorite cel puţin cât marile nume ale ştiinţei, artei sau oricărui alt domeniu legat de sfera culturii şi cunoaşterii. Pentru fiecare dintre noi, sportivii simbolizează posibilitatea de a ne depăşi pe noi înşine şi, atunci când e vorba de marii campioni, de a realiza excelenţa.

Dar oare ce anume electrizează tribunele unui stadion, făcând ca suporterii unei competiţii sportive să fie animaţi deopotrivă de sentimente de entuziasm şi loialitate? La o primă vedere, putem crede că e vorba de mândrie şi de fascinaţia competiţiei şi a triumfului. Dar, dacă aceste motive pot genera plăcere şi excitare, nu le putem considera şi declanşatoarele emoţiilor superioare, cum sunt respectul şi veneraţia (stimulate, la rândul lor, de aceeaşi excelenţă atletică). Factorul esenţial care însufleţeşte mulţimea este recunoaşterea intuitivă a strădaniei eroice pe care o reclamă depăşirea limitelor umane şi atingerea unor noi nivele de performanţă.

De asemenea, sportivii experimentează frecvent şi stările superioare ale conştiinţei. Spre exemplu, există suficiente dovezi în sprijinul faptului că participanţii la probele de atletism ce presupun distanţe lungi de alergare (spre exemplu maratonul) ating în mod frecvent stări sublime de pace şi bucurie. De altfel, în multe cazuri, cea care inspiră de fapt îndelungatele suferinţe şi eforturi pe care le reclamă marea performanţă e tocmai această elevare extremă a conştiinţei. Acest fenomen este descris de obicei drept depăşirea pragului de efort într-o asemenea măsură, încât trupul începe să se mişte cu eleganţă şi uşurinţă, ca şi cum ar fi animat de o forţă invizibilă. Această stare de bucurie este diferită de emoţia proprie succesului; este o bucurie ce izvorăşte din sentimentul de pace şi unitate cu tot ceea ce înseamnă viaţă.

Este notabil că această transcendenţă a sinelui şi această abandonare în faţa esenţei sau spiritului vieţii se petrece adesea într- un punct foarte apropiat de cel al limitei de extenuare fizică a sportivului. Bariera aparentă este exprimată prin paradigma realizărilor

din trecut sau prin ceea ce a fost recunoscut ca fiind posibil din punct de vedere teoretic, aşa cum au stat lucrurile şi în cazul istoric al celor „patru mile pe minut”. Până ce Roger Bannister n-a doborât recordul celor patru mile pe minut, era universal acceptat că nu era omeneşte posibil să se alerge atât de repede; măreţia lui Bannister nu constă doar în faptul că a doborât recordul, ci şi în acela că a împins paradigma către un nou model al posibilităţilor umane. Această accedere spre noi nivele de potenţial are corespondenţe în fiecare domeniu al strădaniei umane.

Am efectuat calibrări asupra diferitelor înregistrări referitore la sport, inclusiv asupra filmelor. Dintre toate filmele referitoare la sport pe care le-am studiat, pelicula *Marele Albastru* s-a dovedit a produce cea mai înaltă calibrare.[1] în film este vorba de povestea lui Jacques Mayol, campionul mondial la scufundări, francezul care a deţinut recordul mondial în domeniu mulţi ani la rând. Filmul calibrează la extraordinarul nivel energetic de 700 (corespunzător adevărului universal). În sine, filmul are capacitatea de a transpune spectatorii într-o stare superioară a conştiinţei. Astfel, managerul unui cinematograf care a difuzat acest film povestea că spectatorii ieşeau din sală fie în tăcere, fie dimpotrivă, ţipând cu o bucurie imposibil de redat în cuvinte.

Prin folosirea filmării cu încetinitorul, filmul redă o descriere exactă a experienţei celui mai mare scafandru din lume în stări înălţate ale conştiinţei. În stările superioare este frecvent întâlnită o senzaţie subiectivă de încetinire, frumuseţe şi graţie; timpul pare să se oprească în loc şi - în ciuda zgomotului lumii - este prezentă o deplină linişte interioară.

Avem ocazia de a vedea în acest film că Jacques Mayol păstrează intensitatea concentrării sale, fapt care-l ţine într-o stare de meditaţie continuă. În acest fel, el depăşeşte limitele umane obişnuite şi dobândeşte capacitatea de a realiza lucruri incredibile prin schimbarea stării fiziologice; cu cât mai adânc se scufundă, cu atât mai lent îi este ritmul bătăilor inimii, fluxul sangvin concentrându-se preponderent în creierul său (cum se întâmplă şi în cazul delfinilor). Cel mai bun prieten al său, el însuşi un sportiv, moare încercând să atingă performanţele la care ajunsese Mayol, din cauză că nu atinsese în prealabil şi acel nivel al conştiinţei ce e necesar pentru depăşirea limitelor obişnuite ale corpului omenesc.

Această experienţă subiectivă a beatitudinii lipsite de efort poate avea loc şi în alte tipuri de performanţe fizice excepţionale, cum este cazul faimoşilor dansatori sufi (cunoscuţi şi ca dervişii rotitori) care, prin disciplină şi practică îndelungată, ajung în stare să se mişte cu o precizie uluitoare mult timp, aproape fără efort.

Cele mai elaborate arte marţiale demonstrează cu claritate că motivaţia şi principiile au o importanţă esenţială în atingerea unor performanţe sportive deosebite. Sfatul cel mai folosit de maeştrii în pregătirea discipolilor lor este următorul: „încetează să încerci să foloseşti forţa”. Şcolile dedicate artelor marţiale produc maeştri a căror preocupare de căpetenie este victoria sinelui superior asupra sinelui inferior graţie controlului, pregătirii şi angajării depline în obiectivele aliniate la adevărata putere. Alinierea la aceste modele de atracţie superioare nu se limitează doar la exerciţiul disciplinei, ci devine un adevărat stil de viaţă. Astfel, atunci când puterea principiului este

transferată practicantului, rezultatele încep să se manifeste în orice domeniu al vieţii acestuia.

Întotdeauna, emblema adevăratei măreţii atletice este modestia, după cum a dovedit-o Pablo Morales după ce a câştigat medaliile sale de aur la Jocurile Olimpice de vară din 1992. Asemenea atleţi exprimă gratitudine şi veneraţie interioară. Ei sunt conştienţi de faptul că performanţele lor nu sunt numai rezultatul efortului lor personal, ci că acest efort maxim i-a adus la punctul de depăşire a propriilor limite, de unde au fost transportaţi de o putere superioară aceleia a sinelui individual. Acest lucru este exprimat de regulă ca descoperirea unor aspecte ale sinelui necunoscute până atunci, sau neexperimentate în forma lor pură.

Prin intermediul kinesiologiei putem demonstra că oricine este motivat de un câmp energetic situat la un nivel inferior celui al curajului va cunoaşte sentimente de slăbiciune. Mândria este eternul călcâi al lui Ahile, care influenţează negativ nu numai sportivii, ci şi actorii oricărui alt domeniu al activităţilor umane. Mândria (calibrată la nivelul 175), nu numai că face ca performanţele să scadă, dar nu poate oferi puterea de motivare a iubirii, onoarei sau dăruirii unui principiu superior (sau chiar excelenţei). Dacă vom cere unui atlet puternic să se gândească la speranţa de a-şi înfrânge adversarul sau la dorinţa de a ajunge celebru sau de a câştiga mulţi bani, vom vedea că devine slab şi că vom putea pune jos braţul său musculos şi antrenat cu un minimum de efort. Acelaşi atlet, dacă se gândeşte la onoarea pe care o poate aduce ţării sale sau sportului pe care-l reprezintă, sau la faptul că-şi dedică performanţele cuiva drag, sau chiar la bucuria de a depune maximum de efort fie şi numai de dragul performanţei în sine, devine puternic şi noi nu

vom reuşi să-i doborâm braţul indiferent de efortul pe care-l depunem pentru acest lucru.

Astfel, competitorul motivat de mândrie sau lăcomie (sau interesat în primul rând de înfrângerea adversarului său), va slăbi încă din momentul startului şi nu va fi capabil să atingă nivelul de efort maxim necesar marilor rezultate. Vedem uneori câte un atlet care porneşte prost din aceste motive dar, pe măsură ce competiţia avansează şi scopurile egoiste se fac uitate, performanţele sale se îmbunătăţesc. Vedem, de asemenea, că se întâmplă deseori şi contrariul, un sportiv începând bine, pentru că are în minte onoarea ţării sale, echipei sau a sportului în general, dar apoi eşuând pentru că apropierea de ţelul său şi anticiparea gloriei personale sau a triumfului asupra unui rival îl fac să-şi piardă puterea şi forma.

O succesiune nefericită a conştiinţei se petrece atunci când un atlet stabileşte un nou record în timpul calificărilor, dar în finală face un rezultat derizoriu, spre stupoarea asistenţei. Dacă sportivii de top sunt impregnaţi cu credinţa că excelenţa în proba lor nu constituie o realizare personală, ci un dar ce aparţine întregii omeniri ca o demonstraţie a potenţialului uman, ei vor primi putere şi vor reuşi să câştige.

Dintr-un anumit punct de vedere, scala conştiinţei poate fi privită ca o scală a eului, nivelul 200 fiind pragul de unde egoismul începe să se transforme în altruism. În planurile rarefiate ale competiţiei olimpice, consecinţele dezastruoase - deopotrivă în planul vieţii private şi publice - ale motivaţiilor emanate din nivelele inferioare amintitului prag de 200 sunt prea evident demonstrate de recenta prăbuşire a patinatoarei Tonya Harding. Zelul excesiv al acestei atlete de a obţine o medalie olimpică şi de a-şi

înfrânge prin orice mijloace oponenta (pe Nancy Kerrigan) a făcut-o să abandoneze puterea principiilor etice şi să coboare la nivelul forţei. Cu greu am putea găsi un exemplu mai grăitor al modului în care abandonarea în marjele unui câmp negativ de atracţie poate produce colapsul rapid al unui sportiv a cărui carieră părea promiţătoare.

Dacă motivaţiile superioare ale excelenţei ne facilitează accesul spre domeniul graţiei şi puterii, cele egoiste şi îndreptate spre beneficii personale ne atrag aproape magnetic în domeniul forţei. Primirea recunoaşterii - fie şi prin forma simbolică a unei medalii, lăsând deoparte recompensa financiară care poate exista - n-are prea mult de-a face cu adevărata măreţie sportivă, care provine în realitate din atingerea unei staturi a spiritului; ceea ce aplaudăm la un campion e tocmai acest lucru. Chiar dacă un competitor nu se abandonează tentaţiei bogăţiei şi faimei într-un mod atât de evident ca în cazurile citate mai sus, dorinţa de a domina un sport, spre deosebire de aceea de a da pur şi simplu măsura propriei excelenţe, are propriul său efect de corupere spre egoism, care se asociază cu nivelul Mândriei.

În sine, nu există nimic rău în unele manifestări ale mândriei. Cu toţii avem dreptul să fim mândri atunci când câştigăm o întrecere olimpică, dar acesta este un fel diferit al mândriei. E vorba de un mod de a cinsti realizările umane care depăşeşte mândria personală. Noi cinstim strădania sportivului, nu realizările personale ale acestuia, care nu sunt decât ocaziile şi expresiile a ceva mai înalt, universal şi înnăscut în inima omului. Olimpiadele, unele dintre cele mai mari desfăşurări ale strădaniei umane, care pun stăpânire pe imaginaţia tuturor, oferă un context care ar trebui

să contracareze mândria personală. Toată ambianţa olimpică inspiră competitorul să treacă de la mândria personală la o consideraţie care constituie o expresie a iubirii necondiţionate şi care-i onorează şi pe ceilalţi competitori, prin aceea că şi aceştia sunt dedicaţi aceloraşi principii înalte.

Mass-media înclină să evoce părţile mai puţin luminoase ale sportului, afectând astfel nivelul de determinare al sportivilor, deoarece celebritatea - fie conştient, fie inconştient - stimulează egotismul. Marii sportivi trebuie să se apere de această sursă de contaminare. Modestia şi gratitudinea par a fi singurele scuturi eficiente împotriva atacurilor din mass-media. Practicanţii artelor marţiale tradiţionale execută anumite exerciţii menite depăşirii oricărei tendinţe de a aluneca spre egotism. Singura protecţie absolută în faţa unor asemenea ameninţări este dedicarea carierei, performanţei sau talentului nostru unui principiu superior.

Adevărata putere sportivă e caracterizată de graţie, sensibilitate, linişte interioară şi paradoxal, blândeţe în viaţa extrasportivă - chiar şi în ceea ce-i priveşte pe cei mai „fioroşi” competitori. Sărbătorim campionii pentru că recunoaştem că ei şi-au depăşit ambiţiile personale prin sacrificiu şi dedicare pentru principii superioare. Cei mari intră în legendă atunci când ne servesc drept pildă prin puterea propriului exemplu. Nu e vorba despre ceea ce au aceştia, nici despre ceea ce fac ei, ci de ceea ce au devenit şi ceea ce inspiră întreaga omenire - acest lucru e cel pe care-l cinstim la ei. Ar trebui să căutăm să protejăm modestia lor de forţele care exploatează şi însoţesc succesul în lumea contemporană. Trebuie să educăm publicul în ideea că abilităţile acestor atleţi şi marile lor

performanţe sunt daruri ale omenirii ce trebuie respectate şi apărate de abuzurile mass-media şi lumii comerciale.

Spiritul olimpic se găseşte în inima oricărui om, fie el bărbat sau femeie. Prin puterea propriului exemplu, marii sportivi pot trezi în toţi oamenii conştienţa acestui principiu. Aceşti eroi şi purtătorii lor de cuvânt pot avea o influenţă foarte puternică asupra întregii omeniri. Educarea excelenţei şi recunoaşterea valorii acesteia constituie o responsabilitate a tuturor oamenilor, pentru că lupta pentru excelenţă, în orice domeniu al strădaniei umane, ne inspiră pe toţi spre atingerea fiecărei forme a măreţiei omului nerealizate până acum.

Capitolul XIII - Puterea Socială şi Spiritul Uman

Atunci când ovaţionăm spiritul unui adevărat sportiv, ceea ce aplaudăm este demonstraţia tuturor semnificaţiilor pe care termenul „spirit” le reuneşte pentru noi: curaj, tenacitate, angajament, aliniere cu principiul, demonstraţia excelenţei, onoarea, respectul şi smerenia. A inspira presupune a umple cu spirit; lipsa spiritului, descurajarea, înseamnă deprimare, lipsă de speranţă, înfrângere. Dar oare ce înseamnă exact termenul „spirit”? în formulări de genul „spirit de echipă” sau când îndemnăm oamenii să „intre în spiritul” unei acţiuni sau alta, prin termenul *spirit* poate fi înţeleasă totalitatea colectivă a experienţei umane. Că spiritul e un factor deosebit de pragmatic, ce poate face diferenţa între victorie şi înfrângere, e un

fapt binecunoscut comandanţilor militari, antrenorilor şi directorilor generali. Un angajat sau un membru al unui grup ce nu intră în spiritul grupului din care face parte se va trezi în scurtă vreme fără serviciu sau în afara respectivului grup.

Din cele de mai sus rezultă clar că termenul „spirit” se referă la o esenţă nevăzută şi că, deşi expresia sa variază de la o situaţie la alta, esenţa sa nu se schimbă niciodată.[2] Această esenţă e vitală; atunci când ne pierdem spiritul, murim.

Vorbind din punct de vedere clinic, putem spune că spiritul echivalează cu Viaţa; energia vieţii înseşi poate fi numită spirit. Spiritul este vieţuirea ce acompaniază şi constituie expresia alinierii cu energia vieţii. Puterea modelelor energetice de atracţie superioare este anabolică, favorabilă vieţii; opusul acestora sunt modelele catabolice care, în final, conduc la moarte. Adevărata putere echivalează cu spiritul, deci cu viaţa, în vreme ce forţa este echivalentul slăbiciunii, deci al morţii. Dacă unui individ îi lipsesc sau posedă într-o măsură insuficientă acele calităţi pe care le numim spirituale, el devine lipsit de umanitate, iubire şi respect de sine, putând fi chiar egoist şi violent. Atunci când o naţiune se abate de la alinierea cu spiritul omului, ea poate deveni un criminal internaţional.

O eroare frecventă constă în identificarea spiritualităţii cu religia. Am observat într-un capitol anterior (capitolul X) cum Constituţia SUA, Declaraţia Drepturilor *(Bill of Rights)* şi Declaraţia de Independenţă fac limpede diferenţa între spiritual şi religios. Guvernului îi este interzis să impună o religie naţională, cu atât mai puţin să diminueze libertatea poporului; totuşi, aceleaşi documente amintite pleacă

de la premiza că autoritatea guvernului derivă din principii spirituale.

În fapt, fondatorii marilor religii ale lumii ar fi şocaţi de actele profund nespirituale săvârşite în cursul istoriei sub legitimarea şi în numele lor. Forţa distorsionează întotdeauna adevărul în folosul propriilor scopuri egoiste. De-a lungul timpului, principiile spirituale ce stau la baza religiilor au fost distorsionate pentru finalităţi de genul puterii, banilor şi altor lucruri lumeşti. În timp ce spiritualitatea implică toleranţa, religiozitatea este în mod obişnuit intolerantă. Prima conduce la pace, ultima la conflicte şi vărsare de sânge. În cadrul oricărei religii rămâne totuşi fundamentul spiritual din care a provenit aceasta.[4] Dar nu numai religiile sunt slăbite atunci când principiile lor fundamentale sunt puse în umbră sau contaminate prin interpretări false, ci şi culturile în general.

Pentru a înţelege mai complet natura spirituală a puterii şi cum anume ia naştere şi acţionează ea ca mişcare socială, am face bine să studiem o organizaţie spirituală contemporană ce are o putere şi o influenţă enormă; una aliniată în mod deschis cu spiritul omului dar care, cu toate acestea, afirmă categoric că nu este religioasă. E vorba de organizaţia Alcoolicilor Anonimi, ce există şi activează de 55 de ani.

Cu toţii ştim câte ceva despre organizaţia Alcoolicilor Anonimi, pentru că a devenit o parte integrantă a societăţii modeme şi printre aderenţii săi se numără milioane de oameni. S-a estimat că această organizaţie şi organizaţiile sale adiacente influenţează în acest moment, într-un fel sau altul, vieţile a aproximativ 50% din cetăţenii Statelor Unite. Chiar şi acolo unde grupurile de autoajutorare bazate pe cele

12 etape nu intervin direct în vieţile oamenilor, ele afectează indirect pe toată lumea prin faptul că, prin puterea propriului exemplu, consolidează anumite valori. Îngăduiţi-ne să studiem principiile de putere ce stau la baza organizaţiei Alcoolicilor Anonimi şi modul în care această fundaţie a luat fiinţă din punct de vedere istoric; să examinăm impactul pe care principiile sale îl au asupra populaţiei în general, ca şi asupra membrilor acesteia. Putem să înţelegem astfel ce anume este - dar şi ce nu este – organizaţia Alcoolicilor Anonimi şi să tragem din această dublă perspectivă învăţămintele de rigoare.

Organizaţia Alcoolicilor Anonimi este, conform motto-ului său, „Nealiniată nici unei secte, confesiuni, orientări politice sau organizaţii”. Mai mult, nu are nici o opinie în „chestiuni exterioare” domeniului său de activitate. Nu se situează nici pro, nici contra, abordărilor vehiculate în problema alcoolismului. Nu are cotizaţii sau taxe, nici ceremonii, nici oficiali, nici legi. Nu posedă nici o proprietate şi nu are vreun sediu. Nu numai că toţi membri săi sunt egali, dar grupurile Alcoolicilor Anonimi sunt autonome şi se auto- finanţează.[5] Chiar şi cele 12 trepte de bază care constituie etapele recuperării sunt indicate doar ca „sugestii”. Este evitată folosirea oricărei coerciţii, acest lucru fiind subliniat prin slogane de genul: „Poţi s-o faci uşor”, „Mai întâi priorităţile” şi, cel mai important, Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască”.

Organizaţia Alcoolicilor Anonimi respectă libertatea într-o asemenea măsură, încât lasă la latitudinea individului alegerea de a abandona sau nu alcoolul. Modelele sale identificate de putere sunt cele ale onestităţii, responsabilităţii, smereniei, slujirii; ale practicilor toleranţei, bunăvoinţei şi fraternităţii.

Organizaţia Alcoolicilor Anonimi nu subscrie la nici un sistem etic, nu are nici un cod în baza căruia să facă judecăţi de valoare şi evită să facă judecăţi morale. Ea nu încearcă să controleze pe nimeni, nici măcar pe membrii săi. Ceea ce face este să ofere o alternativă. Ea le spune pur şi simplu membrilor săi: „Dacă vei aplica aceste principii în toate acţiunile tale, te vei vindeca de această boală gravă, ce poate deveni fatală, recâştigându-ţi sănătatea, respectul de sine şi capacitatea de a trăi o viaţă fructuoasă şi plină de împliniri pentru tine şi ceilalţi”.

Organizaţia Alcoolicilor Anonimi constituie un exemplu al puterii acestor principii de a vindeca o boală incurabilă şi de a schimba modelele destructive ale personalităţii membrilor săi. Din această paradigmă iniţială - şi graţie descoperirii faptului că grupurile de oameni ce se reunesc în scopul comunicării problemelor lor au o putere enormă - provin toate formele şi organizaţiile subsidiare ale terapiei de grup: *Al-Anon* (organizaţia soţiilor membrilor Alcoolicilor Anonimi), *Al-Ateen* (cea a copiilor acestora) apoi *Organizaţia Jucătorilor Anonimi, Organizaţia Narcomanilor Anonimi, Organizaţia Părinţilor Anonimi, Organizaţia Bulimicilor Anonimi* şi aşa mai departe. Există în jur de 300 de organizaţii bazate pe cele 12 trepte, ce se confruntă cu toate formele suferinţei umane. Ca rezultat al acestui lucru, americanii şi-au schimbat comportamentul, trecând de la unul puternic îndreptat spre condamnare spre unul care recunoaşte că aceste neajunsuri şi slăbiciuni sunt cu adevărat reversibile.

Din punct de vedere practic, impactul cuantificabil al organizaţiilor de auto-ajutorare asupra societăţii poate fi exprimat nu numai în termenii alinării

suferinţei umane şi a reconstruirii familiilor, ci şi în cei ai unor economii de milioane de dolari. Răspândirea în rândul societăţii a schimbărilor comportamentale produse de această mişcare poate diminua semnificativ cuantumul sumelor cheltuite pe asigurări auto, asistenţă medicală şi funcţionarea sistemului penal. În acelaşi timp, sumele scutite de stat prin faptul că n-ar mai fi cheltuite pe terapii de grup şi consiliere pentru milioane de indivizi cu probleme, pot fi folosite pentru alte priorităţi.

Membrii acestor organizaţii (ce numără milioane de oameni) sunt unanim de acord că tocmai faptul că au acceptat să-şi limiteze eul le-a permis să experimenteze adevărata putere; că tocmai această putere a fost cea care a generat însănătoşirea lor - pe care, până atunci, nimic de pe Pământ (nici medicina, nici psihiatria şi nici oricare alt domeniu al ştiinţei modeme) nu s-a dovedit în măsură s-o realizeze.

Putem face câteva observaţii importante dacă reflectăm puţin la povestea naşterii organizaţiei Alcoolicilor Anonimi. În 1930 alcoolismul era acceptat, aşa cum fusese de-a lungul secolelor, ca o boală incurabilă şi progresivă, care reuşise să deruteze atât ştiinţa medicală, cât şi religia (de fapt, prevalenţa alcoolismului chiar în rândurile clerului era alarmant de ridicată). Toate formele de dependenţă de droguri erau considerate a fi incurabile şi, atunci când atingeau un anumit nivel, victimele erau abandonate.

La începutul anilor ‘30, un important om de afaceri american, cunoscut ca Rowland H., care încercase în zadar să-şi trateze alcoolismul apelând la toate tratamentele disponibile în epocă, a mers în Elveţia pentru a fi consultat de faimosul psihanalist Cari Jung. Jung l-a tratat pe Rowland H. pentru aproximativ 1 an,

timp în care acesta a atins un oarecare nivel de abstinenţă. Rowland s-a întors în Statele Unite plin de speranţă, dar odată ajuns acolo n-a făcut decât să recadă în vechea sa patimă a alcoolismului.

Rowland s-a întors în Elveţia pentru a-l vedea din nou pe Jung şi pentru a continua tratamentul. Jung i-a spus deschis că nici medicina tradiţională, nici arta medicală n-ar mai putea să-l ajute, dar că, de-a lungul istoriei umane - rar, dar din când în când - unii oameni, ce s-au abandonat complet pe ei înşişi unor organizaţii spirituale, cerând ajutoml lui Dumnezeu în problemele lor, şi-au revenit.

Rowland a revenit în Statele Unite deprimat, dar a urmat sfatul lui Jung şi a căutat o organizaţie ce se numea pe atunci *„The Oxford Groups - Grupurile Oxford”.* Acestea erau grupuri de indivizi ce se întâlneau cu regularitate pentru a discuta despre trăirea vieţii în conformitate cu anumite principii spirituale, foarte asemănătoare cu cele ce aveau să fie adoptate mai târziu de organizaţia Alcoolicilor Anonimi. Prin acest mijloc, Rowland şi-a revenit în cele din urmă, iar recuperarea sa a constituit sursa perplexităţii unei alte părţi implicate, un individ pe nume Edwin T. sau „Ebby”, tot un alcoolic ce depăşise de mult limita oricărei speranţe. Atunci când Rowland i-a spus lui Ebby cum şi-a revenit el, Ebby i-a urmat pilda şi s-a lăsat şi el de băutură. Modelul prin care o persoană îi este de ajutor alteia ce are aceeaşi problemă s-a extins apoi de la Ebby la prietenul acestuia, Bill W., ce fusese frecvent spitalizat pentru alcoolism cronic şi a cărui stare clinică de sănătate era gravă. Ebby i-a spus lui Bill că recuperarea sa s-a bazat pe servirea celorlalţi, curăţire morală, anonimat, smerenie şi supunere faţă de o putere superioară.

Bill W. era ateu şi a găsit ideea supunerii faţă de o putere superioară cel puţin neatractivă. Această idee a supunerii era în opoziţie cu mândria lui Bill, el scufundându-se într-o disperare şi pesimism absolut. Suferea de o obsesie mentală combinată cu o alergie fizică la alcool, diagnostic ce-l condamnase la boală, demenţă şi moarte. Această prognoză sumbră îi fusese comunicată atât lui, cât şi soţiei sale, Lois. Într-un final, Bill renunţase complet, punct în care a avut experienţa profundă a unei Prezenţe şi Lumini infinite, simţind un sentiment de mare Pace. În acea noapte a putut, în fine, să adoarmă şi atunci când s-a trezit, în dimineaţa următoare, se simţea ca şi cum ar fi fost transformat într-un mod indescriptibil.

Eficacitatea experienţei sale a fost confirmată de Dr. William D. Silkworth, medicul său curant de la spitatlul ce se numea pe atunci Town’s Hospital *(Spitalul Orăşenesc),* situat în partea de Vest a New York-ului. Silkworth tratase zece mii de alcoolici şi căpătase în acest timp suficientă înţelepciune şi experienţă pentru a recunoaşte importanţa profundă a experienţei lui Bill. El a fost cel care, mai târziu, avea să-l prezinte pe Bill marelui psiholog William James, pentru a face parte dintre cazurile acestuia din lucrarea *„The Varieties of Religious Experience - Varietatea Experienţei Religioase”.*

Bill vroia să ofere şi altora darul pe care-l primise el. Spunea: „Petreceţi următoarele câteva luni încercând să vă lăsaţi de băut, dar fără succes”. În cele din urmă, el a descoperit că era obligatoriu ca subiectul să fie convins de întreaga lipsă de speranţă a condiţiei sale - în termenii psihologiei modeme fiind vorba de necesitatea de a convinge subiectul să depăşească negarea. Primul succes al lui Bill a fost un

chirurg din Akron, Ohio, anume dr. Bob, care s-a dovedit a avea o mare înclinaţie pentru domeniul spiritual, devenind co- fondator al organizaţiei Alcoolicilor Anonimi. Acesta n-a mai băut niciodată, până la moartea sa, survenită în 1956 (ca de altfel şi Billy W, care nu a mai băut până în 1980, anul morţii sale). Puterea enormă ce fusese realizată prin experienţa interioară a lui Bill W. s-a manifestat în exterior prin milioanele de vieţi transformate de aceasta. În catalogul celor mai importanţi 100 de americani din toate timpurile, editat de revista *Life,* Bill W. este creditat ca fiind fondatorul întregii mişcări de autoajutorare.[12]

Povestea lui Bill W. este tipică pentru indivizii care sunt canale de transmitere a unei mari puteri; principiile pe care le transmit ei în cursul unei cariere scurte reordonează vieţile a milioane de oameni şi-şi manifestă influenţa pentru perioade lungi de timp. De exemplu, Iisus Cristos a predicat numai trei ani şi totuşi învăţăturile Sale au transformat întreaga societate occidentală pentru multe generaţii de atunci încolo; întâlnirea omului cu aceste învăţături se află în centrul ultimilor 2000 de ani ai istoriei Occidentului. Cele mai înalte calibrări ale câmpurilor de putere atractoare pe care le-am descoperit au fost invariabil asociate cu învăţăturile marilor maeştri spirituali ai istoriei.

Învăţăturile originale ale marilor maeştri cunosc întodeauna o diminuare a puterii calibrate a câmpului lor energetic atunci când iau forma religiei organizate (vezi capitolul 23). Totuşi, principiile originale în sine îşi păstrează modelul iniţial de putere atractoare; cea care slăbeşte este expresia acestora. Învăţăturile au

aceeaşi putere profundă pe care au avut-o întotdeauna.

Puterea unui principiu rămâne neschimbată de-a lungul curgerii timpului. Fie că le înţelegem sau nu pe deplin, aceste principii constituie idealurile pentru care se străduieşte umanitatea. Din propriile noastre lupte de a ne face pe noi înşine mai buni, învăţăm ce înseamnă compasiunea pentru cei ce sunt stăpâniţi încă de un conflict interior; din aceasta creşte apoi o înţelepciune ce conţine compasiunea pentru întreaga condiţie umană.

Dacă facem referire la principiile fizicii teoretice avansate şi la rezultatele propriei noastre cercetări cu privire la atractori, ne va fi evident că, într-un Univers în care totul e interconectat, există o putere nevăzută ce realizează pentru noi lucruri pe care noi înşine nu le-am putea face niciodată. Aşa cum am spus mai devreme, noi nu putem vedea electricitatea, undele radio sau razele X, dar suntem conştienţi de puterea lor prin efectele pe care le au. În mod similar, observăm constant efectele puterii în lumea gândurilor şi sentimentelor, deşi până acum măsurarea unui gând nu a fost considerată posibilă.

Atunci când discutăm despre câmpurile de atracţie de mare putere, ne putem referi la ele doar prin intermediul simbolurilor. Analizate din punct de vedere fizic, drapelele naţionale nu sunt decât nişte modele vopsite pe stofa dar, cu toate acestea, oamenii sunt gata să moară pentru ceea ce simbolizează ele. Aşa cum am spus, atingerea puterii provine din semnificaţie. Lucrurile care au cea mai mare semnificaţie pentru noi provin din lumea spirituală şi nu din cea materială.

Astfel, am văzut că alinierea cu principiile asociate cu câmpurile energetice de atracţie puternice poate rezulta în performanţe olimpice, succes în afaceri, victorii politice la nivel internaţional şi recuperare din boli considerate incurabile. Aceleaşi modele de atracţie sunt responsabile şi pentru existenţa muzicii adevărate. Ele sunt fundamentul învăţăturilor religioase esenţiale şi al marilor opere de artă şi arhitectură. Tot ele constituie şi sursa creativităţii şi a geniului.

Capitolul XIV - Puterea în artă

Marile opere ale picturii, muzicii şi arhitecturii care ne-au provenit peste secole constituie reprezentări durabile ale efectului modelelor puternice de atracţie. Vedem în ele o reflexie a angajamentului maeştrilor şi artiştilor civilizaţiei noastre spre perfecţiune şi graţie şi, prin aceasta, spre înnobilarea umanităţii. Artele frumoase au constituit întotdeauna locul de întâlnire al celor mai înalte aspiraţii spirituale ale omului în domeniul secular. Încă din antichitatea greacă a sculptorului Fidias, rolul artei era de a realiza în plan material idealul a ceea ce poate şi ceea ce ar trebui să fie omul, de a pune într-o formă tangibilă, accesibilă tuturor, o expresie distilată a spiritului uman.

Marile opere de artă nu revelează numai esenţa ordonată a experienţei umane ci şi, de asemenea, pe

aceea a lumii în care trăim. Numim acest lucru frumuseţe. Asemeni fizicianului, artistul descoperă ordine în haosul aparent. Acolo unde se afla iniţial un simplu bloc de marmură, Michelangelo l-a văzut pe *David* sau pe a sa *Pieta.* Cu dalta sa, a înlăturat piatra nesemnificativă pentru a scoate la lumină acea imagine perfectă. Contemplând modelele aleatorii dintr-un perete obişnuit din Capela Sixtină, el şi-a imaginat întâi, prin inspiraţia artei, un minunat ABC pentru ca apoi, prin tehnica artei, să-l transpună în lumea formei, realizând A→B→C-ul pe care-l cunoaştem ca *Judecata de Apoi.*

Moştenirea lăsată omului de artă este una interioară; atunci când privim frumuseţile realizate ni se inculcă o sensibilitate a frumosului care ne permite să descoperim - şi să creăm - propriile noastre recompense estetice în aparentul talmeş balmeş dezordonat al existenţei. Arta şi iubirea sunt cele mai mari daruri ale omului către el însuşi.

Fără iubire nu există artă. Arta este întotdeauna o realizare a sufletului, o îndemânare supremă a atingerii umane, fie că această atingere este una materială sau una a minţii şi spiritului; aşa a fost încă din Neanderthal şi aşa va fi mereu. Vom observa astfel că arta generată pe computer sau chiar şi lucrările marilor fotografi nu calibrează niciodată la un nivel atât de înalt ca picturile originale. Un experiment kinesiologic foarte interesant, pe care oricine poate să-l efectueze, este acela de a testa puterea unei persoane ce priveşte o pictură originală, respectiv o reproducere mecanică a acelei picturi. Atunci când cineva priveşte o lucrare realizată manual, cunoaşte o senzaţie de putere; când, dimpotrivă, priveşte o reproducere a originalului, cunoaşte o senzaţie de

slăbiciune, fapt ce se dovedeşte adevărat indiferent de conţinutul respectivelor picturi. O pictură originală, ce înfăţişează un subiect tulburător, va induce un sentiment de putere mai intens decât o copie cu un subiect plăcut. Artiştii dedicaţi pun iubire în operele lor. Există o mare putere deopotrivă în atingerea şi în originalitatea umană. Prin urmare, kinesiologia oferă un detector fără greş al falsurilor în artă.

Marele psihanalist elveţian Cari Jung a subliniat mereu şi mereu relaţia existentă între artă şi demnitatea omului, ca şi importanţa spiritului uman pentru artă. Jung însuşi şi opera sa calibrează la cel mai înalt nivel dintre toţi psihanaliştii celebri ai istoriei. (Mulţi dintre aceştia, aliniaţi la modele de atracţie de genul determinismului material, produc scoruri mult inferioare.)

Într-un fel - prin faptul că este cel mai puţin tangibilă - muzica este cea mai subtilă formă de artă. Totuşi, lăsând în urmă raţionalitatea emisferei cerebrale stângi pentru a face apel direct la subconştientul nostru din emisfera cerebrală dreaptă, ea este totodată şi cea mai emoţională. De asemenea, muzica oferă cel mai bun exemplu al modului în care modelele ordonează realitatea: dacă doriţi să înţelegeţi diferenţa dintre haos şi sens, atingând prin aceasta o definiţie adecvată a artei, reflectaţi, pur şi simplu, la diferenţa dintre zgomot şi muzică.

Compozitorul estonian contemporan Arvo Part, a cărui operă este descrisă adesea ca transcendentală sau mistică, rezumă - în descrierea pe care o face procesului de creaţie - multe din cele observate de noi în legătură cu rolul crucial al geniului artistic în dezvăluirea modelelor de atracţie:

Pentru a scrie, trebuie să mă pregătesc o lungă perioadă de timp.

Uneori, aceasta îmi ia chiar şi cinci ani în viaţa, muzica, munca mea, în ceasurile sumbre ale existenţei mele am sentimentul sigur că orice altceva exterior acestui unic lucru este lipsit de semnificaţie. Complexitatea şi multilateralitatea nu fac decât să-mi dea o stare de confuzie, pentru că eu trebuie să caut unitatea. Ce este oare acest lucru unic şi cum de reuşesc să mă pun de acord cu el? Indiciile acestui lucru apar în multe forme şi tot ceea ce este neimportant păleşte...aici sunt singur cu liniştea. Am descoperit că este suficient ca o singură notă să fie cântată frumos Acesta este ţelul meu.

Timpul şi atemporalitatea sunt legate. Clipa şi eternitatea se luptă în noi.

Muzica este forma de artă care ne umezeşte ochii cel mai uşor, inspirându-ne să atingem culmi de iubire şi creativitate. Am observat deja că longevitatea pare să fie un corolar al asocierii cu câmpurile de atracţie ale muzicii clasice, indiferent dacă această asociere este în calitate de interpret, dirijor sau compozitor. Adesea, muzica clasică demonstrează modele de putere inerente extrem de înalte.

Dar, dintre toate artele, cea mai tangibilă şi mai influentă în vieţile oamenilor de pretutindeni este arhitectura. Noi mergem la cumpărături, la serviciu şi căutăm să ne distrăm în clădiri; astfel - pentru că influenţa sa constituie fundalul atâtor activităţi umane - până şi forma structurii merită cea mai mare atenţie.

Dintre toate operele arhitectonice ale lumii, marile catedrale suscită un sentiment special de veneraţie. Între toate celelalte forme arhitecturale, modelele lor energetice calibrează la un nivel maxim. Acest lucru

pare a fi rezultatul câtorva factori. Experienţa pe care o încercăm în faţa unei catedrale poate combina simultan o serie de arte: muzica, sculptura, pictura, proiectarea în spaţiu. Mai mult, aceste edificii sunt dedicate Divinului; ceea ce este creat în numele Creatorului este aliniat la cele mai înalte modele de atracţie cu putinţă. O catedrală nu numai că inspiră, dar şi unifică, învaţă, simbolizează şi serveşte tot ceea ce este nobil în om.

Totuşi, o arhitectură frumoasă nu trebuie să fie în mod necesar costisitoare şi nici nu presupune neapărat realizări la o scală mare. Există puţine alte aşezări arhitecturale mai încântătoare decât micile căsuţe irlandeze de la ţară, una mai amuzantă şi mai pitorească decât alta. În multe locuinţe tradiţionale, un simţ înnăscut pentru estetic permite existenţa unor forme elegante de frumuseţe şi simplitate.

Edificiile publice bine realizate vorbesc cu o autenticitate istorică ce provine atât din frumuseţea liniilor cât şi din utilitatea lor. Funcţionalitatea şi frumuseţea sunt impresionant alăturate în marile staţii ale metroului din Rusia şi în designul multor clădiri din peisajul arhitectonic modem al Canadei. Culturile vechi par să fi cunoscut întotdeauna latura practică a frumosului, ca şi faptul că pericolul principal se ascunde în aceea că tot ceea ce este proiectat fără gust şi frumuseţe este destinat unei deteriorări rapide. O vecinătate urâtă din punct de vedere arhitectural devine parte a unui feedback de distrugeri şi violenţă; proiectele urbanistice neglijente şi dezumanizante ale ghetourilor modeme îşi manifestă modelele lor slabe de putere ca pe o matrice a distrugerii, violenţei şi crimei - deşi trebuie reamintit că, în funcţie de modelul de atracţie la care ne aliniem, pauperitatea ghetoului

poate fi o scuză pentru depravare şi corupţie sau, dimpotrivă, poate sta la baza inspiraţiei de a ne ridica deasupra acestora. (Nu e vorba atât de mediul în care trăim, ci de atitudinea noastră faţă de acesta, atitudine care este, de altfel, factorul determinant al înfrângerii sau victoriei noastre).

Graţia este expresia puterii sensibilităţii estetice; întotdeauna manifestarea puterii implică graţie, indiferent că aceasta din urmă se manifestă în frumuseţea liniei sau a stilului de expresie. Noi asociem graţia cu eleganţa, rafinamentul şi economia de efort. Ne minunăm în faţa graţiei atletului olimpic, după cum, la fel de bine, contemplarea unei arcade gotice ne înalţă. Modelele de putere caracterizate de graţie recunosc şi sprijină viaţa, respectă şi susţin demnitatea celorlalţi; graţia este un aspect al iubirii necondiţionate. De asemenea, graţia implică generozitate - nu neapărat o generozitate materială, ci generozitate a spiritului, ca de exemplu disponibilitatea de a aduce mulţumiri sau de a recunoaşte importanţa celorlalţi în vieţile noastre. Graţia este asociată cu modestia şi cu smerenia. Puterea nu are nevoie să se împăuneze, în timp ce forţa trebuie întotdeauna să facă acest lucru, deoarece ea generează îndoială de sine. Marii artişti sunt îndatoritori pentru puterea lor, oricare ar fi expresia acesteia, pentru că ei ştiu că această putere este un dar primit întru binele omenirii, care aduce cu sine şi responsabilitate pentru ceilalţi.

Frumuseţea s-a exprimat - de-a lungul timpului şi în diferitele culturi - în atât de multe forme, încât avem motive suficiente şi temeinice pentru a afirma că esteticul constituie una dintre cele mai subiective facultăţi umane; frumuseţea depinde de ochiul celui

care o contemplă. Ar trebui să notăm, totuşi, că singurul aspect supus diferitelor modificări e vehiculul frumuseţii, forma în care e percepută frumuseţea, esenţa acesteia rămânând mereu aceeaşi, neschimbătoare. Este interesant că oamenii dotaţi cu o conştiinţă avansată sunt capabili să vadă frumuseţe în toate formele. Pentru ei, nu numai că tot ce înseamnă viaţă este sacru, dar toate formele acesteia exprimă frumuseţea.

Capitolul XV - Geniul şi puterea Creativităţii

Creativitatea şi geniul constituie locul geometric al atractorilor energetici puternici. Nu există nici un alt talent uman mai adecvat pentru crearea de noi câmpuri M sau pentru dezvăluirea universului învăluit; de fapt, acestea constituie domeniul explicit al creativităţii şi geniului. Deşi aceste procese strâns legate rămân învăluite în mister, există o serie de informaţii (destul de puţine totuşi) referitoare la natura esenţială atât a creativităţii, cât şi a geniului.

Istoria umană este înregistrarea luptei omului de a înţelege acele adevăruri pe care geniul le percepe ca evidenţe în sine. Prin definiţie, geniul este un stil al conştiinţei caracterizat de abilitatea de a accesa modele energice superioare. Nu e ceva pe care omul „îl are”; nici ceva „ce este” omul. De regulă, aceia în care recunoaştem amprenta geniului nu vor să afirme acest lucru. O caracteristică universală a geniului este modestia. Întotdeauna, geniile au atribuit înţelegerea şi perspicacitatea lor unei influenţe superioare.

De obicei, procesul prin care „apare” geniul implică mai întâi formularea unei întrebări şi apoi aşteptarea unui interval nedefinit de timp necesar conştiinţei pentru a lucra asupra respectivei probleme; apoi, deodată, răspunsul apare ca într-o străfulgere şi într-o formă în mod caracteristic non-verbală. De-a lungul istoriei, marii muzicieni au afirmat că ei nu şi-au planificat muzica ci, mai degrabă, au notat ceea ce au auzit în interiorul minţii lor. Părintele chimiei organice, Kukule, a văzut modelul nucleului de carbon în vis. Einstein a avut revelaţia sa revoluţionară într-un moment de iluminare, dar i-au trebuit ani pentru a o traduce în formule matematice demonstrabile. Într-adevăr, una din problemele principale pe care le ridică genialitatea este următoarea: cum anume să fie transferat ceva perceput de înţelegerea cuiva într-o expresie vizibilă şi comprehensibilă pentru ceilalţi. De obicei, revelaţia este completă şi auto-lămuritoare pentru cel ce o primeşte, dar a o face astfel şi pentru ceilalţi constituie o sarcină ce poate dura o viaţă întreagă.

Astfel, geniul pare a proveni mai curând dintr-o revelaţie neaşteptată decât din conceptualizare, dar în acest punct e implicat un proces nevăzut. Deşi mintea

geniului poate părea blocată sau frustrată de respectiva problemă, ceea ce se petrece de fapt nu este altceva decât pregătirea terenului. Are loc o luptă cu raţiunea care, în cele din urmă, conduce la un impas raţional din care singura cale de avansare este saltul de la modelul energetic de atracţie iniţial la unul superior.

Modelele energetice de atracţie au consonanţe armonice, asemeni tonurilor muzicale. Cu cât frecvenţa armonică e mai înaltă, cu atât puterea, la rândul ei, e mai mare. Însă geniul atinge un nou nivel armonic. Fiecare pas înainte în ceea ce priveşte conştiinţa umană a survenit printr-un salt de la un model de atracţie iniţial la unul superior. Punerea întrebării originale activează un atractor; răspunsul se află în cadrul frecvenţei armonice a acestuia. Din acest motiv se spune că întrebarea şi răspunsul sunt cele două faţete ale aceleaşi monede şi că nu poate fi pusă o întrebare dacă nu există deja un răspuns la ea - altminteri n-ar fi existat modelul din care să fie formulată întrebarea.

Geniile recunoscute ca atare pot fi rare, dar Geniul există în fiecare dintre noi. În univers nu există lucruri de genul norocului sau accidentului. Şi nu numai că totul este legat cu absolut tot ce există, dar nimeni nu e exclus din univers. Cu toţii suntem membri ai acestuia. Conştiinţa este o calitate universală, cum este şi cea a materialităţii. Deoarece geniul este o caracteristică a conştiinţei, rezultă cu necesitate că e universal, iar ceea ce e universal, e aplicabil oricărei fiinţe umane.

Procesele creativităţii şi geniului aparţin conştiinţei umane. Dat fiind că fiecare fiinţă umană are aceeaşi esenţă a conştiinţei, geniul e un potenţial care se află

în cadrul fiecărei fiinţe umane. El aşteaptă numai circumstanţele potrivite pentru a se exprima. Fiecare dintre noi avem momente de genialitate în vieţile noastre, cunoscute probabil numai de noi sau de apropiaţii noştri. Uneori facem o mişcare sau luăm o decizie excelentă, sclipitoare, ori spunem exact ceea ce trebuie şi când trebuie, fără să ştim însă exact de ce. Am vrea uneori să ne felicităm pentru aceste evenimente neprevăzute, dar nu ştim exact de unde provin.

Geniul este exprimat adesea printr-o schimbare de percepţie - o schimbare a contextului sau a paradigmei. Mintea se luptă cu o problemă insolubilă, pune o întrebare şi e deschisă spre a primi un răspuns. Sursa din care provine acest răspuns a fost denumită în multe feluri, variind de la cultură la cultură şi de la perioadă istorică la perioadă istorică. În arta civilizaţiei occidentale, ea a fost în mod tradiţional identificată cu muzele, zeiţele inspiraţiei din mitologia greacă. Aceia care sunt modeşti şi recunoscători pentru iluminarea primită îşi păstrează capacitatea de a avea acces la geniu. Pe de altă parte, cei care atribuie inspiraţia propriului ego îşi pierd curând această capacitate sau sfârşesc prin a fi distruşi de propriul lor succes. Puterea superioară, ca o tensiune înaltă, trebuie mânuită cu respect.

Apoi, geniul şi creativitatea sunt experimentate subiectiv, ca o mărturie. Acesta este un fenomen ce depăşeşte şinele individual, sau eul. Capacitatea de a intui geniul poate fi învăţată, deşi adesea numai prin renunţare dureroasă, atunci când phoenixul geniului se ridică din cenuşa disperării după o luptă zadarnică cu insolvabilul. Din înfrângere se înalţă victoria, din eşec, succesul şi din modestie adevărata stimă de sine.

Una din problemele pe care le ridică încercarea de a înţelege geniul e aceea că pentru a-l recunoaşte, e necesar să ne situăm la un nivel apropiat de al său. De cele mai multe ori, lumea eşuază cu desăvârşire să identifice geniul; adesea, societatea aplaudă munca geniului fără a observa genialitatea creaţiei acestuia. Până să recunoaştem prezenţa geniului în noi înşine, vom avea dificultăţi serioase în a recunoaşte prezenţa sa în ceilalţi. De exemplu, în perioada recentă, Mihail Gorbaciov a stat în atenţia întregii lumi, dar lumea nu a recunoscut cu adevărat geniul său. De unul singur şi, în numai câţiva ani, el a revoluţionat complet unul dintre cele mai mari imperii ale lumii, singurele surse ale puterii sale fiind propria sa inspiraţie şi viziune. (Dacă regimul comunist ar fi fost durat pe putere, nimic n-ar fi putut să-l clintească, dat fiind însă că era bazat pe forţă, a fost destinat să ajungă la finalul său sub conducerea unui lider carismatic şi aliniat la adevărata putere.)

Geniul constituie una din cele mai mari resurse neexploatate ale societăţii noastre. Oamenii dăruiţi cu talente mari se bucură totodată de talente în multiple domenii. O persoană poate arăta genialitate în diferite domenii şi poate avea răspuns la o diversitate de probleme. Societatea suferă o mare pierdere din cauza faptului că nu ştie cum să-şi educe geniile. Aceşti oameni nu sunt foarte costisitori, pentru că sursa geniului e impersonală şi adevăratul geniu e rareori interesat de bani sau de faimă. Cu toate acestea, societatea este adesea indiferentă sau chiar ostilă faţă de genii.

Stilul de viaţă al oamenilor de geniu e simplu. Oamenii de geniu sunt caracterizaţi de o apreciere a resurselor şi de un stil ingenios de a face economie

pentru că ei pun preţ pe viaţă şi înţeleg valoarea intrinsecă a tuturor expresiilor acesteia. De vreme ce timpul şi resursele sunt preţioase, a face mai mult decât e necesar e considerat a fi o risipă. Prin urmare, oamenii de geniu duc adesea vieţi foarte liniştite şi se implică numai atunci când există o cauză ce are nevoie de sprijinul lor. Nu ai nici o nevoie de „a primi” atunci când deja „ai”. Şi, pentru că se află în contact cu o sursă de energie infinită, geniul experimentează numai un minimum de nevoi. (O asemenea simplitate pare a fi în general o caracteristică a adevăratului succes,). Elementul fundamental al acestei nonmaterialităţi, al acestei naivităţi evidente constă în înţelegerea profundă a naturii universului însuşi: ceea ce sprijină viaţa este sprijinit de către viaţă. Prin urmare, supravieţuirea este lipsită de efort, iar a da, respectiv a primi sunt unul şi acelaşi lucru.

Oamenii de geniu sunt în mod notoriu percepuţi ca fiind neconvenţionali sau excentrici. Ceea ce este adevărat e că oamenii de geniu, datorită alinierii lor la atractori energetici superiori, au o perspectivă diferită asupra vieţii; prin urmare, lucrurile au o semnificaţie diferită pentru ei. Adesea, geniul este inspirat spre o activitate intensă prin intuiţii ce transced înţelegerea noastră.

Geniul nu e un star. Oamenii de geniu ce realizează un statut social deosebit constituie o minoritate foarte restrânsă. Cea mai mare parte a geniilor nu ating însă un asemenea statut, mulţi trăiesc cu totul neobservaţi şi e posibil chiar să nu fi absolvit vreodată o facultate din punct de vedere formal. Ceea ce caracterizează acest tip al oamenilor de geniu este capacitatea de a-şi utiliza exhaustiv experienţa şi de a o capitaliza apoi prin dedicarea necesară, pentru a

atinge un nivel ridicat de măiestrie. Multe genii practice rămân nerecunoscute încă mulţi ani după moartea lor. De fapt, talentul - sau blestemul - geniului implică adesea consecinţe nefericite în cursul vieţii unui individ.

O altă caracteristică a geniului este capacitatea sa pentru o mare intensitate, exprimată adesea într-o formă ciclică. Aflată sub resortul insipiraţiei, persoana de geniu poate lucra 20 de ore pe zi pentru a ajunge la o soluţie şi în tot acest timp prospeţimea gândirii sale să nu fie afectată câtuşi de puţin. Aceste perioade de activitate intensă sunt alternate cu perioade de aparentă stază, care constituie de fapt intervale de fermentaţie, o parte necesară a procesului de creaţie. Prin urmare, personalitatea geniului pare uneori să incorporeze extreme. Geniile înţeleg nevoia de a creea un spaţiu pentru ca ideile lor să se cristalizeze. Adesea, această etapă se remarcă printr-o totală zăpăceală. Creativitatea are loc în circumstanţele interioare potrivite, nu exterioare. În acest sens, cu toţii cunoaştem relatările unor oameni care au primit răspuns la probleme complexe pe când aşteptau la semafor.

Unul din motivele principale pentru care atât de mulţi oameni eşuază să-şi recunoască şi, prin urmare, să-şi consolideze propriul geniu este acela că în imaginarul popular, geniul este confundat cu un coeficient de inteligenţă foarte ridicat. Aceasta este o mare neînţelegere. Ar fi mult mai util să considerăm geniul, pur şi simplu, ca pe un grad extraordinar de ridicat de pricepere şi înţelegere într-un domeniu dat al activităţii umane. Amintita neînţelegere legată de nivelul coeficientului de inteligenţă a provenit din faptul că multe genii din domeniul matematicii sau

fizicii aveau într-adevăr un IQ foarte ridicat. Însă nu trebuie să uităm că, în respectivele domenii, un coeficient de inteligenţă ridicat constituie una dintre condiţiile prealabile necesare pentru înţelegerea proceselor complexe ale matematicii, respectiv fizicii. Există genii artistice necerebrale, genii muzicale, designeri şi inventatori, genii în multe domenii, al căror talent este acela al creativităţii inovative din cadrul unui anumit domeniu bine determinat.

Permiteţi-ne să amintim că acest coeficient de inteligenţă nu este decât un instrument de măsură a capacităţii ştiinţifice pentru înţelegerea logică a simbolurilor şi cuvintelor. Valorile pe care le îmbrăţişăm sunt mai hotărâtoare pentru prezenţa geniului decât coeficientul de inteligenţă. Din studiile noastre, se pare că alinierea obiectivă a valorilor cuiva cu atractorii energetici superiori e mai strâns legată de geniu decât de orice altceva. Geniul poate fi definit mai clar prin perseverenţă, curaj, concentrare, motivaţie enormă şi integritate absolută. Talentul singur nu e suficient. De asemenea, este necesară existenţa unei dedicări neobişnuite pentru atingerea excelenţei şi, încercând o definiţie cât mai simplă, am putea spune că geniul e capacitatea deţinută într-un grad extraordinar în chemarea cuiva. O formulă urmată de toate geniile, fie ele celebre sau nu, e următoarea: alege ce cale vrei pentru a face cel mai bine ceea ce faci, şi realizează excelenţa în abilităţile tale.

Capitolul XVI - A supravieţui succesului

Faptul că există atât oameni de geniu descoperiţi şi adulaţi de public cât şi genii care, deşi se bucură de

aceleaşi date native de excepţie, au parte de destine şi cariere dintre cele mai tragice nu e decât o ilustrare a faptului că există succes şi Succes. Nu de puţine ori, succesul (scris cu minusculă) pune în pericol viaţa, în vreme ce Succesul (scris cu majusculă) o înalţă. Adevăratul Succes animă şi sprijină spiritul; el nu are de-a face cu realizări izolate, ci cu prezenţa succesului în toate domeniile vieţii, cu atingerea unui stil de viaţă de succes care nu este doar în beneficiul nostru personal, ci şi în folosul tuturor celor care ne înconjoară. Vieţile oamenilor de succes sunt calificate prin contextul realizărilor lor.

Prin contrast, ceea ce lumea tabloidelor numeşte succes erodează adesea sănătatea şi relaţiile persoanei de „succes”, colapsul spiritual fiind un loc comun în vieţile celor bogaţi şi celebri. Dar ceea ce lumea numeşte succes este mai curând celebritate, iar capacitatea de distrugere pe care o posedă celebritatea este probată zilnic. Oamenii celebri ajung adesea la mariaje eşuate, la dependenţă, alcoolism, chiar la sinucidere sau la alte forme de moarte prematură. Dacă am fi enumerat numele tuturor celebrităţilor ale căror cariere au fost distruse prin asemenea tragedii am fi umplut prea multe pagini - starurile de cinema (Judy Garland, Marilyn Monroe, James Dean); starurile pop (Elvis Presley, Janis Joplin, Jimmy Hendrix); scriitorii (Poe, London, Hemingway, Scott Fitzgerald) - şi lista poate continua. Pe lângă aceste exemple notorii de oameni care au plătit atât de scump preţul celebrităţii, trebuie să mai amintim şi miile de oameni „de succes” care, deşi mai puţin faimoşi, şi-au ruinat vieţile din cauza drogurilor şi a deformărilor personalităţii, care au făcut ca din nişte

oameni obişnuiţi şi cumsecade să devină vanitoşi, cruzi, egoişti şi prea indulgenţi faţă de ei înşişi.

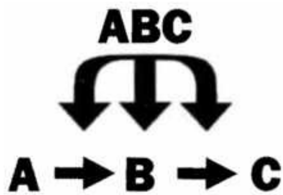
Nu e vorba numai de faptul că aceşti oameni au dobândit prea multă bogăţie şi faimă sau că s-au aflat prea mult în centrul atenţiei, ci şi de acela că toate aceste influenţe le-au deformat eul, impulsionând ceea ce ar putea fi numit micul sine în locul marelui Sine. Şinele mic este partea din noi vulnerabilă la flatare; Şinele (cu majusculă) este un aspect a naturii noastre mai evoluate, modestă şi recunoscătoare pentru succes, şinele (scris cu minusculă) se aliniază cu modelele slabe de atracţie, Şinele (scris cu majusculă) este aliniat la câmpurile energetice puternice.

Înălţarea sau distrugerea noastră nu depinde de succesul în sine, ci de cum anume se integrează acesta în personalitatea noastră. Dacă suntem mândri ori modeşti, egoişti ori recunoscători, dacă ne considerăm pe noi înşine mai buni decât pe ceilalţi în baza talentelor noastre sau, dimpotrivă, considerăm aceste talente un dar pentru care suntem recunoscători - iată care sunt factorii determinanţi. Cu toţii cunoaştem oameni pe care îi corupe fie şi numai un succes minor, care - atunci când le este dată o oarecare autoritate - devin aroganţi şi plini de dorinţa de a-i controla pe ceilalţi. Şi, la fel de bine, cunoaştem cu toţii oameni investiţi cu o reală autoritate, dar care rămân totuşi cordiali, sensibili şi implicaţi.

Dacă ajungem să-i cunoaştem pe adevăraţii puternici ai lumii, pe marii industriaşi, pe preşedinţii marilor bănci şi companii, pe laureaţii premiului Nobel sau pe membrii legendarelor familii americane vom observa cu stupoare cât de calzi, deschişi şi sinceri sunt aceşti oameni şi cum înţeleg ei că succesul constituie în primul rând o mare responsabilitate,

noblesse oblige. Aceşti oameni de real succes sunt curtenitori şi politicoşi faţă de oricine, indiferent dacă au de-a face cu potentaţi sau cu servitori, *tratând pe oricine ca pe un egal.* Cei ce au cu adevărat succes nu au nici o înclinaţie spre a se purta arogant, pentru că nu se consideră pe ei înşişi mai buni, ci doar mai norocoşi decât ceilalţi. Ei îşi percep propria poziţie ca pe un serviciu, ca pe o responsabilitate de a-şi exercita influenţa în beneficiul tuturor.

Ceea ce permite acestor oameni de real succes să fie atât de amabili, deschişi şi generoşi poate fi explicat prin următoarea formulă cauzală:

Cei ce au cu adevărat succes se identifică cu modelul ABC. Ei înţeleg că sunt un canal menit transmiterii şi creării succesului în lumea exterioară. Dat fiind că se identifică cu sursa succesului, ei nu sunt încercaţi de nici o temere de a pierde acest succes. Pe de altă parte, o persoană care îşi percepe propriul succes după matricea A→B→C va fi întotdeauna nesigură, pentru că sursa succesului său se găseşte „în afara sa”. Încrederea vine tocmai din convingerea că sursa succesului provine „din interiorul nostru”. Cel care are convingerea că sursa puterii este în afara sa devine slab şi vulnerabil şi, prin urmare, defensiv şi posesiv. Adevăratul succes provine întotdeauna din interior, fiind independent de circumstanţele exterioare.

Scara succesului pare a avea trei trepte principale. Iniţial, ceea ce contează este ce „avem”; statutul nostru depinde de semnele vizibile ale bogăţiei

materiale. Pe măsură ce progresăm, acelaşi statut este produs mai curând de ceea ce „facem” decât de ceea ce avem. La acest nivel, poziţia şi activitatea noastră ne aduc o recunoaştere socială semnificativă. Dar - pe măsură ce atingem măiestria şi maturitatea - atracţia exercitată de rolul social îşi pierde strălucirea, în prim plan venind ceea ce am realizat. În cele din urmă, vom ajunge să fim interesaţi numai de ceea ce am devenit în urma experienţelor vieţii. Oamenii care au atins acest stadiu au o „prezenţă” carismatică, reprezentând manifestarea exterioară a *graţiei* puterii lor interioare. Când suntem în compania lor simţim efectul modelelor energetice de atracţie puternice cu care sunt aliniaţi şi pe care le reflectă. Succesul vine ca o consecinţă automată a alinierii vieţii la modelele energetice puternice.

De ce oare adevăratul succes apare într-un mod atât de lipsit de efort? Pentru a încerca să răspundem la această întrebare, putem face o paralelă cu un câmp magnetic creat de un curent electric ce trece printr-un cablu. Cu cât este mai mare puterea curentului, cu atât mai mare este şi câmpul magnetic pe care-l generează. Apoi, câmpul magnetic însuşi influenţează tot ceea ce se află în prezenţa sa. Există foarte puţini oameni în vârf. Lumea mediocrilor este o lume a competiţiei intense, baza piramidei este foarte aglomerată, învingătorii carismatici sunt aleşi; rateurii trebuie să se străduiască din greu pentru a fi acceptaţi. Oameni iubitori, amabili şi preocupaţi de soarta aproapelui lor au mai mulţi prieteni decât pot ţine socoteala; succesul în orice domeniu al vieţii fiind un act reflex al alinierii cu modelele de succes. Şi, de acum înainte ne stă tuturor la îndemână tocmai această capacitate de a discerne între modelele

puternice ale succesului şi cele slabe, care conduc la eşec.

Capitolul XVII - Sănătatea fizică şi puterea

Devenim sănătoşi în măsura în care devenim înţelepţi. Dar ce este oare înţelepciunea? Conform cercetării noastre, ea este rezultatul alinierii la modelele de atracţie puternice. Deşi în viaţa obişnuită întâlnim un amestec de câmpuri energetice, modelul dominant este cel înzestrat cu puterea cea mai mare. Am trecut deja în revistă suficiente materiale pentru a putea aborda prezentarea unei teoreme fundamentale a dinamicii nonlineare şi a cercetării atractorilor: *atractorii crează contextul.* În esenţă, acest lucru înseamnă că motivaţia, care provine din principiile la care suntem aliniaţi, determină capacitatea noastră de a înţelege şi, prin urmare, de a da semnificaţie acţiunilor.

Efectul alinierii cu principiile nu e nicăieri mai vizibil ca în consecinţele sale fiziologice. Rezultatul alinierii cu modelele energetice superioare de atracţie este sănătatea; boala e cauzată de alinierea la modelele slabe. Acest sindrom este unul specific şi

predictibil. Cititorul este deja familiarizat cu faptul că modelele energetice superioare întăresc, iar cele inferioare slăbesc. De asemenea, el a aflat că acest lucru poate fi dovedit printr-o demonstraţie ce întruneşte toate standardele ştiinţifice presupuse de o certitudine de 100%.

În mod clar, sistemul nervos central uman are o capacitate extraordinar de sensibilă de a diferenţia între modelele ce sunt favorabile vieţii, respectiv cele cu un efect destructiv asupra acesteia. Modelele energetice de atracţie superioare, care fac trupul să se întărească, eliberează endorfină în creier şi au un efect tonic aupra tuturor organelor, în vreme ce stimulii adverşi, ce eliberează andrenalină, suprimă răspunsul sistemului imunitar, cauzând instantaneu - în funcţie de natura stimulilor - atât slăbirea, cât şi iritarea anumitor organe.

Acest fenomen clinic stă la baza tratamentelor chiropratice, celor prin acupunctura şi reflexoterapie, ca şi a multor altora. Totuşi, toate aceste tratamente sunt destinate numai ameliorării rezultatelor unui dezechilibru energetic şi până nu este corectată atitudinea primară care cauzează pomenitul dezechilibru energetic, boala poate reveni. Însănătoşirea şi recuperarea dintr-o întreagă gamă de disfuncţii şi probleme comportamentale vine ca o consecinţă a adoptării unor atitudini corelate cu modelele energetice de atracţie superioare - pentru acest fapt stau mărturie milioanele de oameni ce se întrunesc în grupurile de auto-ajutor.

În general vorbind, sănătatea fizică şi mentală e însoţită de o atitudine pozitivă, în vreme ce boala, fie ea fizică sau mentală, este asociată cu atitudini negative de genul resentimentului, geloziei, ostilităţii,

autocompătimirii, fricii, anxietăţii, etc. În domeniul investigaţiei psihologice, atitudinile pozitive sunt numite emoţii de bunăstare, iar cele negative emoţii de urgenţă. Imersiunea cronică în emoţiile **emergency** are ca rezultat boli fizice sau mentale, ca şi o slăbire dramatică a puterii personale.

Cum reuşim să depăşim însă atitudinile negative, în aşa fel încât să evităm atrofierea puterii şi sănătăţii noastre? Observaţia clinică indică faptul că pacientul trebuie să ajungă la un punct al deciziei. O dorinţă sinceră de schimbare permite căutarea modelelor energetice superioare de atracţie, în diferitele expresii ale acestora.

Prin faptul că ne asociem cu oameni cinici, nu vom reuşi să depăşim pesimismul; ideea că suntem asemenea celor din anturajul nostru are într-o oarecare măsură un fundament clinic. Modelele de atracţie înclină să domine orice câmp în care sunt percepute. Astfel, tot ceea ce este cu adevărat necesar este să ne expunem unui câmp energetic superior, pentru că prin aceasta atitudinea noastră interioară va începe spontan să se schimbe. Acesta este un fenomen binecunoscut în rândul grupurilor de autoajutorare. Pur şi simplu, dacă vă expuneţi influenţei modelelor superioare, ele încep să se lipească de voi, după cum se şi spune de altfel: „primeşti prin osmoză”.

Medicina tradiţională susţine că stresul constituie cauza multor disfuncţii şi boli umane. Problema legată de diagnosticarea acestuia constă în faptul că nu se indică exact care anume este sursa stresului. Sunt blamate împrejurările exterioare, fără a se înţelege că *orice stres este generat în interior*, *prin însăşi atitudinile noastre.* Simptomele stresului nu sunt

activate de evenimentele vieţii, ci de reacţia noastră la acestea. Un divorţ, după cum am mai spus, poate aduce agonie sau izbăvire. Provocările profesionale pot avea ca rezultat stimularea sau anxietatea, în funcţie de cum anume îl percepem pe şeful nostru - ca pe un îndrumător sau ca pe un căpcăun.

Atitudinile noastre izvorăsc din poziţiile pe care le adoptăm, iar acestea au de-a face cu motivaţia şi, prin urmare, cu contextul. În funcţie de cum interpretăm semnificaţia evenimentelor, aceeaşi situaţie poate fi una tragică sau comică. Vorbind din punct de vedere psihologic, alegerea atitudinii depinde de opţiunea pentru endorfina anabolică, respectiv pentru andrenalina catabolică.

Ar fi copilăresc să afirmăm că singurele impacte asupra sănătăţii noastre ar fi cele ce provin din interior. Elementele impersonale ale lumii fizice pot, de asemenea, să crească sau să diminueze puterea noastră. Şi în acest punct, testarea kinesiologică se dovedeşte a fi o alternativă viabilă. Ea va arăta cu claritate că substanţele sintetice, masele plastice, coloritul artificial, prezervativele, insecticidele şi îndulcitorii artificiali - pentru a menţiona numai câteva - slăbesc trupul, în timp ce substanţele pure, organice sau obiectele create manual înclină să ne fortifice. De exemplu, dacă facem un test referitor la vitamine, vom observa că vitamina C organică, naturală e mult superioară celei produse chimic; prima ne fortifică, cea de-a doua nu. Ouăle provenite de la păsările lăsate libere şi hrănite cu furaje naturale au o putere intrinsecă mult mai mare decât cele provenite de la păsări ţinute în captivitate şi hrănite cu furaje chimice. Mişcarea pentru o hrană sănătoasă pare să fi avut întru totul dreptate.

Din nefericire însă, nici Asociaţia Medicală Americană, nici Consiliul Naţional pentru Alimente şi Nutriţie nu au o istorie prea luminată în acest domeniu. Comunitatea ştiinţifică recunoaşte acum, în cele din urmă, că nutriţia este legată de comportament şi sănătate, dar acestă simplă observaţie a generat o controversă atunci când Linus Pauling şi cu mine am afirmat, cu douăzeci de ani în urmă, în revista *Psihiatria Ortomoleculară,* că nutriţia afectează mediul chimic al creierului şi fluxul sanguin, influenţând totodată diferite comportamente, emoţii şi dezordini mentale.[1]

Mai recent, acest autor a publicat o serie de articole - ultimul în 1991 - referitoare la un studiu desfăşurat pe durata a 20 de ani, arătând că administrarea anumitor vitamine a prevenit dezvoltarea unei disfuncţii neurologice numite *dyskinesie tardivă* (o dereglare adesea ireversibilă, ce survine într-un procent ridicat în cazul pacienţilor cărora li se administrează tratamente de lungă durată cu tranchilizante puternice.)[2] într-un studiu efectuat asupra a 61 000 de pacienţi trataţi de o sută de medici diferiţi, de-a lungul unei perioade de 20 de ani, introducerea vitaminelor B3, C, E şi B6 a scăzut rata estimată a acestei teribile deficienţe neurologice de la un procent de 25% la unul de numai 0,4%.[3] (Dintre cei 61 000 de pacienţi cărora li s-au administrat doze mari din vitaminele menţionate, numai 37 au dezvoltat respectiva disfuncţie, faţă de un număr prognozat de 20000).

Însă articolele au fost ignorate în Statele Unite pentru că nu exista paradigma care să le dea credibilitate. Pur şi simplu, lumea medicală nu era interesată de subiectul nutriţiei, iar medicina

organizată a fost întotdeauna şi în mod tradiţional destul de puţin prietenoasă cu inovatorii. Este bine să reamintim faptul că tendinţa de a apăra din răsputeri o poziţie încetăţenită în ciuda evidenţei zdrobitoare împotriva acesteia constituie o tară frecventă a naturii umane. Singurul mod sănătos de a aborda o asemenea lipsă de recunoaştere este acceptarea. Odată ce înţelegem cu adevărat condiţia umană, vom simţi compasiune acolo unde înainte aveam tendinţa să condamnăm. Compasiunea este unul dintre cele mai înalte modele energetice de atracţie din toate câte există. Aşa cum vom vedea, capacitatea noastră de înţelegere, iertare şi acceptare este legată în mod direct de propria noastră sănătate.

Capitolul XVIII - Sănătatea şi procesul îmbolnăvirii

De-a lungul veacurilor s-a observat adesea că anumite boli sunt asociate cu unele emoţii şi atitudini. De exemplu, conceptul medieval de „melancolie” lega depresia de o suferinţă a ficatului. În timpurile noastre,

multe disfuncţii ale corpului au fost în mod clar legate de emoţiile cauzate de stres.

Este bine documentat faptul că emoţiile au consecinţe fiziologice. În zilele de început ale psihanalizei, cercetarea îndreptată spre identificarea legăturilor dintre unele boli şi anumite conflicte psihologice a dat naştere întregului domeniu al investigaţiei psihosomatice. Am auzit cu toţii despre legătura existentă între bolile cardiovasculare şi personalitatea de tip A, respectiv B şi de felul în care furia suprimată cauzează hipertensiune şi infarcturi. Prezumpţia era că emoţiile afectează schimbările hormonale prin variaţiile neurotransmisiei în diferite zone cerebrale asociate cu controlarea anumitor organe prin intermediul sistemului nervos autonom.

Într-o perioadă mai recentă, îngrijorarea referitoare la răspândirea SIDA a dat un mare elan cercetării sistemului imunitar. În linii mari, se pare că stresul cauzează inhibarea glandei timus şi, prin aceasta, slăbeşte sistemul imunitar al corpului. Însă diferitele cercetări şi abordări ştiinţifice asupra acestui subiect au eşuat în ceea ce priveşte examinarea relaţiilor existente între sistemele de credinţă şi atitudinea şi contextul rezultat al percepţiei (care determină natura experienţei individuale). Etiologia stresului este legată întotdeauna de înclinaţia organismului de a răspunde la stimuli în cadrul unor modele specifice şi caracteristice. Folosind ceea ce ştim deja din matematică, din dinamicile nonlineare şi din cercetarea atractorilor (după cum acest lucru este confirmat şi din punct de vedere clinic de către kinesiologie şi acupunctura), putem deduce o formulare a naturii primare a procesului îmbolnăvirii însuşi.

O idee sau un gând se prezintă în conştiinţă ca o atitudine ce înclină să persiste în timp. Această atitudine este asociată cu un câmp energetic de atracţie ce corespunde puterii, respectiv slăbiciunii.

Rezultatul este o percepţie asupra lumii ce crează evenimentele potrivite pentru a declanşa anumite emoţii. De asemenea, toate atitudinile, gândurile şi credinţele sunt legate prin diferite căi (numite şi „meridiane”) de energie de toate organele corpului.[1] Prin intermediul testării kinesiologice se poate demonstra că anumite puncte de acupunctura sunt legate de anumite atitudini şi că, la rândul lor, meridianele servesc drept canale energetice pentru anumiţi muşchi şi organe ale corpului. Aceste meridiane specifice au fost denumite în mod tradiţional în funcţie de organele pe care le energizează - de exemplu, meridianul inimii, meridianul vezicii biliare, etc.

Nu există nimic misterios cu privire la aceste comunicaţii interioare vitale, ele putând fi demonstrate în doar câteva secunde - după cum ştiţi, dacă vă gândiţi la ceva negativ, un muşchi specific va slăbi, dacă însă în loc să vă gândiţi la ceva negativ veţi avea în minte o idee pozitivă, acelaşi muşchi se va întări.[3] Legătura dintre corp şi minte e imediată, astfel că răspunsul corpului se schimbă de la clipă la clipă, ca răspuns la succesiunea gândurilor şi la emoţiile asociate cu acest lucru.

Ne-am referit mai devreme la legea dependenţei sensibile de condiţiile iniţiale provenită din ştiinţa dinamicii non-lineare şi matematica acesteia.[4] Ne vom reaminti că acest fapt descrie maniera în care o variaţie minusculă într-un model iniţial poate rezulta într-o schimbare foarte semnificativă a rezultatelor.

Acest lucru se petrece deoarece repetiţia în timp a unei variaţii foarte uşoare va rezulta în schimbarea progresivă a modelului sau - atunci când creşterea este logaritmică - chiar într-un salt către o nouă armonică. Efectul acestei variaţii minuscule devine amplificat până când, în cele din urmă, afectează întregul sistem şi astfel evoluează un model energetic cu totul nou care, la rândul său şi prin intermediul aceluiaşi proces, poate genera o variaţie ulterioară, şi aşa mai departe.

În lumea fizicii acest proces se numeşte „turbulenţă” şi constituie subiectul unui volum imens de cercetări (mai ales în domeniul aerodinamicii), reunind eforturile fizicii şi matematicii. O atare turbulenţă, când are loc în câmpurile de atracţie ale conştiinţei, creează o tulburare emoţională care continuă până când se stabileşte un nou nivel al homeostazei.

Atunci când mintea e dominată de o viziune negativă asupra lumii, rezultatul direct este repetiţia schimbărilor minuscule în fluxurile energetice ce duc către diferite organe ale corpului. Câmpul subtil al fiziologiei este afectat în toate funcţiile sale complexe, mediate prin transferul electronilor, echilibrul hormonal, statutul nutriţional etc. În cele din urmă, acumularea unei schimbări infinitezimale devine perceptibilă prin intermediul tehnologiilor medicale avansate cum sunt, de exemplu, microscopul electronic, rezonanţa magnetică, razele X sau analiza biochimică. Dar atunci când aceste schimbări ajung să fie detectabile, procesul îmbolnăvirii e deja mult prea avansat.

Am putea spune că universul invizibil al gândirii şi atitudinii devine vizibil ca o consecinţă a răspunsului

habitual al corpului. Dacă luăm în considerare milioanele de gânduri care circulă continuu prin minte, nu este surprinzător că întreaga condiţie a corpului se poate schimba radical pentru a reflecta modelele de gândire prevalente, după cum sunt modificate de factorii genetici şi de mediu. Persistenţa şi repetiţia stimulului e cea care, prin legea dependenţei sensibile de condiţiile iniţiale, rezultă în procesul observabil al îmbolnăvirii. Stimulul care declanşează procesul poate fi atât de minuscul, încât rămâne nedetectat.

Dacă această schemă a procesului îmbolnăvirii este corectă, atunci toate bolile ar trebui să fie reversibile prin schimbarea modelelor de gândire şi a răspunsurilor habituale. De fapt, istoria umanităţii a înregistrat reveniri spontane după fiecare boală cunoscută. (Acest fenomen a făcut obiectul unei emisiuni televizate la postul ABC, în 8 aprilie 1994). Medicina tradiţională a înregistrat numeroase cazuri de „vindecări” spontane, dar n-a avut niciodată instrumentele conceptuale cu care să investigheze fenomenul. Dar chiar şi chirurgii moderni sunt cel puţin reţinuţi faţă de a opera un bolnav care e convins că va muri în timpul operaţiei pentru că, destul de des, acest lucru se şi întâmplă acestui tip de pacienţi.

Cei de la Alcoolicii Anonimi spun că nu există recuperare până când subiectul nu experimentează o schimbare esenţială a personalităţii.[6] Aceasta este prima schimbare pe care a manifestat-o fondatorul Organizaţiei Alcoolicilor Anonimi, Bill W., o transformare profundă a întregului sistem de credinţă, însoţită de un salt brusc al conştiinţei.[7] O astfel de metamorfoză majoră a atitudinii a fost studiată pentru prima dată formal de către psihiatrul Harry Thiebout din Greenwich, Connecticut, tratând o femeie pe nume

Marty Mann, ce suferea de alcoolism cronic (prima femeie din asociaţia Alcoolicilor Anonimi). Ea a suferit o schimbare neaşteptată a personalităţii, într-un grad imposibil de atins prin orice altă metodă terapeutică cunoscută. Thiebout a notat că ea s-a transformat dintr-o persoană mânioasă, auto-compătimitoare, intolerantă şi egocentrică într-una amabilă, tandră, iertătoare şi iubitoare. Exemplul ei este important pentru că demonstrează atât de clar acest element cheie în recuperarea din orice boală progresivă ori lipsită de speranţă. Thiebout a fost primul care a scris o serie de articole referitoare la această observaţie sub titlul „Puterea renunţării”.

În fiecare caz de revenire din boli incurabile sau lipsite de speranţă pe care l-am studiat, a existat această schimbare majoră a conştiinţei, astfel încât modelul de atracţie care rezultase din procesul patologic n-a mai fost cel dominant. Treptele necesare pentru recuperarea din astfel de boli grave au fost sintetizate de către primii 100 de alcoolici care şi-au revenit; acestea au devenit bine-cunoscutele 12 etape sugerate de asociaţia Alcoolicii Anonimi şi de toate grupurile de autoajutorare bazate pe aceste 12 etape. Faptul că urmarea acestor trepte a rezultat în recuperarea a milioane de oameni sugerează că această experienţă poate avea o aplicabilitate universală, pentru toate procesele de îmbolnăvire. Sfatul pe care Cari Jung l-a dat lui Rowland: „Aruncă-te din tot sufletul în orice grup spiritual, indiferent dacă crezi sau nu în cele afirmate acolo şi speră că în cazul tău să se petreacă un miracol” se poate dovedi adevărat şi valabil pentru oricine îşi doreşte să-şi revină dintr-o boală progresivă.

În cazurile de recuperare spontană există frecvent o creştere notabilă a capacităţii de a iubi şi a conştientizării importanţei iubirii ca factor tămăduitor. Multe cărţi din lista best-sellerurilor ne-au spus că a iubi înseamnă a trăi sănătos. Dar mintea rezistă schimbărilor din mândrie. Putem să ne iubim aproapele numai atunci când încetăm să-l condamnăm, să ne temem de el şi să-l urâm. Atare schimbări radicale pot crea dezorientare; curajul de a îndura disconfortul vremelnic al dezvoltării este şi el, de asemenea, necesar şi de dorit. Recuperarea din orice proces al bolii depinde de disponibilitatea noastră de a explora noi căi de a ne privi viaţa şi şinele. Acest lucru include şi capacitatea de a îndura temerile interioare atunci când sistemele de credinţă se clatină. Oameni par a fi ataşaţi de urile şi nedreptăţile lor; poate că pentru vindecarea umanităţii e necesar ca populaţii întregi să se smulgă din acest mod de viaţă al răutăţii, agresivităţii şi răzbunării.

O primă dificultate implicată de gândurile şi comportamentele asociate cu câmpurile energetice calibrate sub nivelul 200 este aceea că ele cauzează contra-reacţii. O lege familiară a universului observabil este aceea că forţa generează contra-forţe egale şi opuse. Prin urmare, toate atacurile - fie ele mentale sau fizice - generează contraatacuri. Invidia şi răutatea ne îmbolnăvesc de-a dreptul; întotdeauna suntem victimele propriei noastre răutăţi. Chiar şi gândurile ostile secrete vor rezulta în agresiuni fiziologice asupra propriului nostru corp.

Pe de altă parte, precum iubirea, zâmbetul vindecă pentru că presupune întrezărirea şi înţelegerea unui context mai larg, fapt care ne îndepărtează de postura de victime. Fiecare glumă ne reaminteşte că realitatea

noastră e transcendentă, dincolo de specificitatea evenimentelor. Umorul se bazează pe juxtapunerea contrariilor unui paradox; anxietatea primară sfârşeşte într-un hohot de râs. Un accesoriu frecvent al realizărilor şi iluminărilor neaşteptate este râsul. Gluma cosmică constă în comparaţia şi confuzia iluziei cu realitatea.

Lipsa simţului umorului este nocivă pentru sănătate şi fericire. La orice nivel al lor, sistemele totalitare sunt remarcabil de lipsite de umor. Râsul care aduce acceptare şi libertate constituie o ameninţare la adresa guvernării prin forţă şi intimidare, proprie dictaturilor. E greu să oprimi nişte oameni care au simţul umorului. Feriţi-vă de cei lipsiţi de umor, fie că e vorba de o persoană, o instituţie sau un sistem de credinţă. Lipsa umorului este întotdeauna acompaniată de un impuls de a controla şi domina, chiar dacă obiectivele declarate sunt pacea sau prosperitatea.

Pacea nu poate fi creată ca atare. Pacea este o stare naturală care apare atunci când este înlăturat ceea ce o împiedică. Relativ puţini oameni sunt în mod sincer şi realist angajaţi în slujba păcii. În vieţile lor private, oamenii preferă să fie „drepţi”, oricare ar fi costul acestei atitudini pentru relaţiile lor sau chiar pentru ei înşişi. Adevăratul duşman al păcii este luarea unei poziţii auto-justificate. Atunci când soluţiile sunt căutate la nivelul coerciţiei, nu sunt posibile rezolvări paşnice.

Domeniul medical demonstrează faptul că orice încercări de a controla sunt destinate să ajungă în hăţişurile birocraţiei. Complexitatea e costisitoare, iar sistemele sunt slabe şi ineficiente, aşa cum sunt şi atitudinile care stau la baza lor. Sistemele asociate cu

câmpuri de atracţie foarte slabe sunt ineficiente din cauza lipsei lor inerente de onestitate. Ele devin risipitoare şi greoaie. Industria medicală este atât de copleşită de temeri şi reglementări, încât numai cu greu poate să funcţioneze. Vindecarea dintr-o suferinţă individuală sau ameliorarea industriei medicale înseşi poate surveni numai prin urmarea unor trepte progresive de elevare a motivaţiei şi de abandonare a auto-decepţionării, pentru a atinge o nouă claritate a viziunii. Nu există păcătoşi incurabili; greşelile constau în alinierea greşită a sistemului însuşi.

Dacă spunem că sănătatea, eficienţa şi prosperitatea sunt stările naturale de a fi în armonie cu realitatea, atunci nimic nu reclamă mai mult o cercetare interioară ca proiecţia vinei asupra lucrurilor exterioare sistemului implicat. Modelele de atracţie se supun legilor propriei lor fizici, chiar dacă nu e vorba de fizică newtoniană; a ierta înseamnă a fi iertat. După cum am observat de atâtea ori, într-un univers unde totul este interconectat nu există lucruri de genul „accidentului” - nimic nu este în afara universului. Deoarece puterea cauzelor e nevăzută şi numai manifestarea efectelor e observabilă, există iluzia unor evenimente „accidentale”. Un eveniment brusc şi neaşteptat poate părea aleatoriu, neimplicat de cauze observabile, dar originea sa reală poate fi identificată prin intermediul cercetării. O boală neaşteptată are întotdeauna antecedente perceptibile; chiar şi tendinţa spre accidente presupune numeroşi mici paşi pregătitori înainte ca „accidentul” ca atare să aibă loc.

Un proces de îmbolnăvire constituie dovada faptului că în funcţionarea minţii ceva e tulburat. Aici se află puterea de a face o schimbare. Tratarea unei boli exclusiv ca pe un proces fizic, în cadrul lumii

efectelor A→B→C nu corectează originea disfuncţiei şi este mai curând paleativă decât curativă. E posibil ca o afecţiune de o viaţă să se vindece repede pur şi simplu printr-o schimbare de atitudine; dar, deşi această schimbare poate părea că se petrece într-o clipită, ea poate lua ani întregi de pregătire interioară.

Ne amintim că punctul critic al oricărui sistem complex este locul în care e necesară o cantitate minimă de putere pentru a schimba întregul sistem. Mutarea unui simplu pion de pe tabla de şah schimbă complet perspectiva şi posibilităţile jocului. Fiecare detaliu al sistemului de credinţă la care am aderat are consecinţe în bine sau în rău. Acest lucru se petrece pentru că nu există nici o maladie incurabilă sau situaţie lipsită total de speranţă; undeva, cândva, cineva a reuşit s-o depăşească prin intermediul procesului pe care 1- am descris.

Dar nu numai pentru a ne vindeca dintr-o boală, ci şi pentru orice avans major din punct de vedere al conştiinţei este recomandabil să fim însoţiţi, pe drumul anevoios al evoluţiei, de compasiune pentru aproapele nostru şi pentru toată omenirea. Numai astfel devenim vindecători, dar şi vindecaţi. Şi numai astfel putem spera să ne vindecăm de orice maladie, fie ea spirituală sau fizică.

Să însemne oare toate acestea că dacă învăţăm să operăm la nivelul iubirii necondiţionate vom deveni nemuritori? Din nefericire, protoplasma corpului fizic e vulnerabilă în faţa propriei sale programări genetice, ca şi în faţa mediului exterior. Dar din perspectiva nivelului 500 al conştiinţei şi a celor superioare acestuia, moartea însăşi pare a fi numai o iluzie şi viaţa merge înainte nestingherită de limitele percepţiei (rezultate în urma localizării în corpul fizic). Conştiinţa

este energia vitală, ce deopotrivă dă viaţă corpului şi supravieţuieşte dincolo de acesta într-un domeniu diferit al existenţei.

Partea a III-a - Înţelesul

Capitolul XIX - Baza de date a Conştiinţei

Marele psiholog eleveţian Carl Jung, observând larga răspândire a modelelor şi simbolurilor arhetipale, a dedus existenţa unui „inconştient colectiv”, o bază infinită a subconştientului pentru toate experienţele împărtăşite ale rasei. Putem să ne imaginăm acest

lucru ca pe o vastă şi ascunsă bază de date a conştienţei umane, caracterizată prin existenţa unor puternice modele de organizare universale. O astfel de bază de date, ce reuneşte toate informaţiile care au stat dintotdeauna la dispoziţia conştiinţei umane, implică abilităţi inerente uluitoare; ea este mult mai mult decât un colector uriaş de informaţii care aşteaptă să fie redescoperite. Implicând orice lucru experimentat vreodată, oriunde în timp, cea mai mare promisiune a acestei baze de date este capacitatea sa de a „cunoaşte” orice în mod virtual exact în clipa în care este „întrebată”.

Aceasta este originea tuturor informaţiilor obţinute sub - sau supra - raţional, prin intuiţie şi premoniţie, prin divinaţie sau vis sau, pur şi simplu, prin intermediul unei „potriviri norocoase”. În plus, ea reprezintă sursa geniului, izvorul inspiraţiei, o sursă de cunoaştere „supraomenească", inclusiv „puterea de a presimţi”. Desigur, acesta este inventarul schiţat cu ajutorul testării kinesiologice. Gânditorii care se simt puţin încurcaţi când aud noţiunea de „paranormal” sau de cunoaştere ne-raţională se agaţă de obicei de inconsistenţele logice - sau ilogice - ale conceptelor newtoniene de simultaneitate, cauzalitate, timp sau spaţiu.

Universul nu se limitează numai la fizica newtoniană, el este mai mare decât atât. Aceeaşi gânditori pot privi seara cerul, găsind o plăcere imensă atunci când identifică o constelaţie favorită. Dar nici nu există de fapt constelaţii. Acele modele familiare ale „stelelor” sunt construite din puncte de lumină care provin din surse total diferite, unele aflate la milioane de ani lumină mai aproape sau mai departe, unele din galaxii diferite, unele fiind ele însele alte galaxii care,

cu multe milenii de ani în urmă au ars şi au încetat să mai „existe”. Acele lumini nu au nici un fel de legături spaţiale sau temporale. Noi nu vedem, de fapt, forma unui car, a unui urs sau a unui om, ci însuşi modelul, „constelaţia” însăşi, care este proiectată pe cer prin ochiul observatorului. Zodiacul este „real” tocmai pentru că noi îl *concepem*, în sensul literal al termenului. Astrologia există încă, iar pentru majoritatea oamenilor ea reprezintă un instrument euristic destul de util pentru a-şi explica personalitatea şi relaţiile cu alţi oameni. Şi de ce nu? Baza de date a conştiinţei umane reprezintă o resursă infinită.

Această bază de date se comportă mai degrabă ca un condensator cu un câmp electrostatic decât ca o baterie cu un încărcător. Nu poate fi pusă nici o întrebare decât dacă există deja posibilitatea unui răspuns. Motivul acestui lucru rezidă în faptul că atât întrebarea cât şi răspunsul provin din aceeaşi paradigmă şi, de aceea, sunt perfect concordante. Nu există un „mai sus” fără prezenţa unui „mai jos”. Cauzalitatea se petrece mai curând ca o simultaneitate decât ca o secvenţialitate. Pentru a explica acest fenomen al experienţei umane, Jung foloseşte termenul de sincronicitate.[2] Aşa cum înţelegem din examinarea fizicii avansate, faptul că „aici” se petrece un eveniment nu „cauzează” un alt eveniment „acolo”. Dimpotrivă, amândouă apar simultan.

Care este atunci legătura dintre aceste evenimente, dacă nu există secvenţialitatea newtoniană lineară dintre cauză şi efect? în mod evident, cele două evenimente sunt legate sau raportate unul la altul într-o manieră invizibilă, dar nu prin intermediul gravitaţiei, magnetismului, vântului cosmic sau eterului; ele sunt înconjurate de un câmp

de atracţie de o asemenea magnitudine, încât include ambele evenimente. Putem şti că lucrurile se petrec astfel pentru că altminteri evenimentele nu ar fi putut fi observabile deloc ca evenimente, cu atât mai puţin în mod simultan, sau prin raportarea unuia la altul în timp.

„Legătura” dintre cele două evenimente are loc *numai* în conştiinţa observatorului - acesta „vede” o legătură şi descrie un „cuplu” de evenimente, presupunând existenţa unei relaţii între ele. Această relaţie este un concept al minţii observatorului; nu este deloc obligatoriu ca în univers să existe un eveniment extern corolar. Nimic nu poate fi experimentat dacă nu există un model atractor fundamental. În consecinţă, întregul univers manifestat reprezintă simultan propria sa expresie şi experienţă.

Omniscienţa este omnipotentă şi omniprezentă. Nu există nici o distanţă între cunoscut şi necunoscut. Cunoscutul se manifestă din necunoscut numai prin acţiunea de a întreba. Empire State Building a fost creat mai întâi în mintea arhitectului său. Conştiinţa umană este agentul prin care un concept nevăzut este transformat în experienţa sa manifestată, *„acea clădire*” şi, prin aceasta, devine fixat în timp. Putem vedea limpede ceea ce „s-a petrecut” pe strada 32 în New- Yorkul anilor ’33. Dar şi ceea ce „s-a întâmplat” în conştiinţa arhitectului este înregistrat, de asemenea, în baza de date a conştiinţei. Amândouă aspectele există, dar în domenii senzoriale diferite. Prin transformarea conceptului în cărămidă şi oţel, arhitectul n-a făcut decât să ne dea ocazia să-i experimentăm viziunea.

Noi, oamenii „normali”, suntem cu totul absorbiţi de funcţia noastră de transformatori ai conceptelor de la nivelul invizibil, ABC, la cel perceptibil senzorial A→B→C. Persoanele extraordinare (pe care noi le numim mistice), trăiesc în mod fundamental în lumea modelului invizibil ABC, adică în domeniul complet lipsit de formă al conştiinţei pure. Acestor persoane le este evidentă originea tuturor lucrurilor; ele nu sunt deloc interesate de procesul de a face lucrurile vizibile şi manifestate. În viaţa de zi cu zi, aceştia sunt oamenii creativi care încep noi activităţi şi lasă apoi pe seama altora execuţia şi coordonarea. Cei şi mai avansaţi - misticii -concluzionează că singurul lucru ‚real’ este nivelul lor de conştiinţă ABC, iar lumea perceptibilă este vis sau iluzie. Totuşi, trebuie subliniat faptul că acesta nu este decât un alt punct de vedere la fel de limitat. Nici realul, nici irealul nu există, există numai ceea ce *este.* Ceea ce există este aşa cum este, din toate punctele de vedere sau din nici unul.

Existenţa este de neimaginat în lipsa formei, dar ea reprezintă totuşi realitatea ultimă, care include deopotrivă yin şi yang, nemanifestatul şi manifestatul, cele cu formă sau cele fără formă, văzutul şi nevăzutul, temporalul şi atemporalul. Astfel, lumea reală este în mod simultan cea Reală, pentru că ceea ce reprezintă Toată Posibilitatea trebuie să includă tot ceea ce este. Prin urmare, creaţia este ori una continuă, ori n-ar putea exista deloc. A căuta „începutul” creaţiei înseamnă a pomi de la noţiunea artificială a timpului, „începutul” unui lucru aflat dincolo de timp nu poate fi localizat în timp. Big-bang-ul poate avea loc numai în mintea observatorului.

Universul este foarte cooperant. Dar dat fiind că universul nu este diferit de conştiinţa însăşi, el este

gata să creeze orice dorim să găsim „dincolo de noi”. Problema este la conceptul de cauză, care presupune existenţa unei curgeri a timpului, o secvenţialitate, un şir de evenimente. Dacă ieşim din timp nu mai există nici un fel de cauze. Am putea spune că lumea manifestată îşi are originea în cea nemanifestată, dar acest fapt va implica din nou nişte serii cauzale secvenţiale în timp, ca de exemplu nemanifestat—>manifestat. Odată ce depăşim această perspectivă temporală, împreună cu restricţia sa implicită de înţelegere a unei singure secvenţe, nu mai există înainte sau înapoi. Apoi, este la fel de just să afirmăm că şi reciproca e valabilă - deci că universul manifestat îl determină pe cel nemanifestat, fapt care, la un anumit nivel al înţelegerii, se poate demonstra ca adevărat. Dacă, de exemplu, privim electronii înşiraţi pe o parte a spaţiului dielectric şi protonii aşezaţi la o distanţă egală pe partea cealaltă, cum oare ne putem da seama cine îl determină pe celălalt să se alinieze? în mod similar, deşi vindecarea este o consecinţă a compasiunii, compasiunea nu constituie „cauza” acesteia. În cadrul câmpului energetic de la nivelul 600 sau ia cele superioare acestuia, aproape orice va avea puterea de a vindeca.

Deşi sursa întregii vieţi şi a tuturor formelor este, prin necesitate, mai mare decât manifestările sale, ea nu este diferită şi nici separată în vreun fel de acestea. Nu există nici un artefact conceptual al separaţiei dintre creator şi creaţia sa. După cum se spune şi în Scriptură, ceea ce a fost, este şi va fi întotdeauna.

Timpul este locul geometric al tuturor percepţiilor unei holograme care, de fapt, este completă. El nu este decât un efect senzorial subiectiv al unui punct de vedere care se schimbă progresiv. Într-o hologramă nu

există nici un început şi nici un sfârşit. Ea este deja completă din toate punctele de vedere; de fapt, chiar şi aparenţa de a fi „neterminată” constituie o parte a completitudinii ei. Chiar şi fenomenul de „dezvăluire” în sine reflectă un punct de vedere limitat. Nu există un univers „dezvăluit” sau „învăluit”; există numai o stare de conştienţă progresivă. Percepţia noastră conform căreia evenimentele se petrec în timp se aseamănă cu aceea a unui pasager dintr-un tren care priveşte peisajul ce se lasă dezvăluit în faţa lui. Dar afirmaţia că peisajul se dezvăluie în faţa călătorului reprezintă la urma urmei o simplă figură de stil; de fapt nimic nu se dezvăluie şi nimic nu se manifestă. Singurul lucru care există este evoluţia conştienţei.

Aceste paradoxuri se dizolvă în paradigma mai largă care include ambele contrarii, în care opoziţiile înseşi nu reprezintă altceva decât punctele de reper ale observatorului. De la nivelul 600 al conştiinţei, această depăşire a contrariilor se petrece spontan. Noţiunea conform căreia există un „cunoscător” şi un „cunoscut” este în sine dualistă, pentru că implică de fapt o separare între subiect şi obiect. Creatorul tuturor celor din cer şi de pe Pământ, tuturor celor vizibile şi invizibile, stă deasupra tuturor contrariilor, include toate contrariile şi este una cu toate contrariile. Prin urmare, existenţa este numai afirmarea următorului fapt: conştienţă e conştientă de conştienţă sa şi de expresia conştiinţei sale.

Ontologia nu trebuie să fie speculativă. De fapt, ea nu este altceva decât teologia existenţei; oricine este conştient de propria sa existenţă are deja acces la cele mai înalte formulări ale ontologiei şi chiar dincolo de acestea. Există un singur adevăr absolut; toate celelalte sunt semi-facte extrase din artefacturile

perspectivei limitate a poziţionalităţii. „A fi sau a nu fi” nu reprezintă o alegere; omul se poate decide să fie una sau alta, dar să *fie,* pur şi simplu, este singurul fapt care există.

Toate aceste lucruri au fost exprimate în diverse momente din istoria intelectuală a omului de către înţelepţii care au depăşit dualitatea. Dar chiar şi atunci, a pretinde că înţelegerea non-dualităţii existenţei este superioară considerării existenţei ca pe o dualitate nu înseamnă decât să cădem într-o altă iluzie. De fapt, nu există nici dualitate, nici non-dualitate; există numai conştienţa. Numai conştienţa poate afirma că se află dincolo de conceptele de „a exista” sau „a nu exista”. Acest lucru este astfel deoarece conştienţa e singura care poate cuprinde ideea de „a exista”.

Conştienţa este chiar dincolo de conştiinţă. Prin urmare, se poate spune că Absolutul nu poate fi cunoscut exact tocmai pentru faptul că se situează dincolo de cunoaştere - sau mai exact spus, peste atingerea conştiinţei. Cei care au ajuns la această stare de conştientă spun că nu poate fi descrisă şi că nici nu poate avea un sens în lipsa experimentării contextului ei. Fără îndoială, aceasta este adevărata stare a Realităţii, modul său universal şi etern, numai că noi nu reuşim să o recunoaştem. Acest tip de recunoaştere constituie esenţa iluminării şi încununarea supremă a evoluţiei conştiinţei în punctul transcendenţei sinelui.

Capitolul XX - Evoluţia Conştiinţei

Miile de calcule şi nenumăratele calibrări reieşite din testarea kinesiologică a indivizilor şi din analiza istoriei au indicat faptul că, în medie, evoluţia pe scara conştiinţei pentru ansamblul populaţiei este de aproximativ cinci puncte pe parcursul unei vieţi întregi. Se pare că reţinem în mod obişnuit doar câteva lecţii din milioanele de experienţe individuale de pe parcursul vieţii noastre. Atingerea înţelepciunii presupune o cale lentă şi dureroasă, şi puţini sunt cei dispuşi să-şi abandoneze opiniile încetăţenite, chiar dacă sunt neadevărate. Rezistenţa la schimbare sau la creştere este considerabilă. Se pare că majoritatea oamenilor sunt mai degrabă dispuşi să moară decât să-şi schimbe sistemele de credinţă care îi reţin la nivelele inferioare ale conştiinţei.

Dacă acest fapt este adevărat, atunci ce previziuni se pot face cu privire la destinul condiţiei umane? Ne putem aştepta numai la cinci puncte de evoluţie pe generaţie? Această întrebare tulburătoare merită toată atenţia noastră.

În primul rând, după cum putem observa din distribuţia nivelelor conştiinţei în rândul populaţiei lumii, un număr uriaş de reprezentanţi ai speciei noastre se găsesc în partea inferioară a scalei evoluţiei pentru că se bazează încă pe forţă pentru a-şi compensa lipsa de putere. Unele civilizaţii mai avansate din punct de vedere cultural prezintă mai multe diferenţe. Japonezii şi-au însuşit lecţiile din cel de-al doilea război mondial şi au realizat un mare salt colectiv în evoluţia lor. Pe de altă parte, nivelul de conştiinţă al Americii s-a prăbuşit de-a dreptul în urma războiului din Vietnam; ce s-a învăţat din această experienţă rămâne de văzut.

Din nefericire, modul nostru de divertisment se îndreaptă în general spre senzaţionalismul emoţional, şi de aceea duce la violenţă. La televizor crima reprezintă meniul nocturn al familiei; copiii noştri cresc cu un regim mental în care crima e prezentată constant. Americanii au învăţat să iubească violenţa: cu cât e mai groaznic, cu atât mai bine. Cruzimea şi dezastrul au devenit un status-quo. În oraşul Phoenix, unde tocmai fusese respinsă o iniţiativă care punea problema ca permisele de port-armă pentru copii să fie eliberate numai după consimţământul prealabil al părinţilor, ABC News din 1 ianuarie 1993 a relatat ca un copil de doi ani şi jumătate a fost omorât de unul de trei ani. Se pare că societatea instituţionalizează anumite nivele ale conştiinţei, care au devenit o caracteristică predominantă pentru numeroase categorii sociale.

Mai există totuşi şi liberul arbitru, un potenţial considerabil pentru mobilitatea individuală şi varietatea experienţei umane, creând posibilitatea opţiunilor alternative. Din studiul nostru asupra fizicii teoretice avansate, dinamicilor nonlineare şi naturii ecuaţiilor nonlineare a reieşit clar că, măcar în teorie, alegerea este nu numai posibilă, ci şi inevitabilă. Neregularitatea apare din regularitate; toate modele de atracţie sunt legate unul de celălalt, chiar dacă această legătură constă într-un singur „fir de păr”, după cum se spune. Dar oare care este mecanismul exact al alegerilor transformative? Ce anume le determină? Ce elemente le produc şi în ce mod? Acesta e un subiect crucial, referitor la care au fost definite foarte puţine principii.

Creşterea şi dezvoltarea sunt neregulate şi nonlineare. Practic, nu se ştie nimic despre natura

esenţială a creşterii sau a oricărui „proces” de acest tip din natură. Nimeni nu a studiat niciodată natura vieţii înseşi, ci doar imaginile şi consecinţele ei. Pur şi simplu, nu a existat nici un tip de matematică adecvată pentru a o înţelege; ecuaţiile diferenţiale lineare ne-au condus numai la aproximări, nu şi la esenţă. O simplă sămânţă care încolţeşte produce minuni incredibile, graţie unei magii intrinseci pe care nu o putem înţelege sub nici o formă.

După cum s-a observat, creşterea - atât cea individuală cât şi cea colectivă - se poate produce fie lent, fie brusc. Ea nu este limitată de constrângeri, ci de tendinţe. Există întotdeauna nenumărate opţiuni la dispoziţia noastră, dar sunt alese foarte rar deoarece au nevoie de un context care să le facă atrăgătoare. Orizontul de alegere al fiecăruia dintre noi este limitat de viziune.

Contextul, valoarea şi semnificaţia constituie numai nişte termeni diferiţi pentru a exprima o ţesătură subtilă de modele energetice din cadrul unui câmp de atracţie organizator - care este el însuşi doar o parte dintr-unul şi mai mare, şi aşa mai departe, într-un continuum infinit prin univers, incluzând în cele din urmă câmpul total al conştiinţei înseşi. Deşi simpla magnitudine a unor asemenea modele energetice complexe pare a fi dincolo de puterea de cunoaştere a omenirii, totalitatea sa este totuşi înţeleasă de indivizii a căror conştiinţă trece de nivelele 600-700. Acest fapt ne dă o idee despre enorma capacitate de înţelegere deţinută de cei cu o conştiinţă avansată.

Cel mai important element al facilitării evoluţiei conştiinţei este o atitudine de disponibilitate, care deschide mintea spre o posibilă validare a unor ipoteze noi. Deşi motivele schimbării sunt la fel de multe ca

nenumăratele faţete ale condiţiei umane, s-a observat adesea că ele apar spontan atunci când mintea este pusă în faţa unui puzzle sau a unui paradox. În cadrul anumitor discipline (cum ar fi Zen), crearea deliberată a unui asemenea impas constituie o metodă obişnuită, menită rafinării unui salt al conştientei.

Pe scala conştiinţei pe care am prezentat-o există două praguri critice care permit o evoluţie majoră. Primul se găseşte la 200, nivelul de unde începe puterea. Aici se iveşte disponibilitatea de a înceta să ne mai învinovăţim şi de a accepta responsabilitatea faptelor, sentimentelor şi opiniilor noastre. Atâta timp cât proiectăm în afara noastră cauzele şi responsabilitatea, vom rămâne în limitele modelului lipsit de putere al victimizării. Al doilea prag se găseşte la nivelul 500. El poate fi atins printr-un stil de viaţă pus sub semnul iubirii şi iertării, prin exersarea bunătăţii necondiţionate faţă de toate persoanele, lucrurile sau evenimentele - fără excepţie. (în cadrul grupurilor de recuperare bazate pe cele 12 trepte, se spune că nu există resentimente justificate. Chiar dacă cineva „ţi-a făcut rău”, eşti încă liber să-ţi alegi răspunsul şi să poţi scăpa de resentiment.) Odată ce luăm această decizie - şi pe măsură ce percepţia noastră evoluează la rândul ei - vom începe să experimentăm o lume diferită, mai benefică.

Iniţial este foarte antrenant să înţelegem că atitudinile pot schimba lumea pe care o experimentăm şi că există numeroase căi valide de a o experimenta. Dar - ca şi în cazul în care privim o hologramă - ceea ce vedem depinde total de poziţia din care privim. Dar oare care poziţie reprezintă de fapt „realitatea”?

În realitate, avem de-a face cu *un univers holografic.* Fiecare punct de vedere reflectă o poziţie

definită prin nivelul unic de conştiinţă al privitorului. Dacă eşti de această parte a hologramei, percepţia ta nu va fi deloc asemănătoare cu a aceluia care stă pe partea cealaltă. „E nebun!” - iată o reacţie obişnuită în faţa unei discrepanţe atât de mari. Lumea este de fapt un şir de holograme cu dimensiuni nelimitate, şi nu aşa cum se spune deseori, un şir de oglinzi - care sunt fixate în timp şi spaţiu şi oferă numai o singură reflectare. Experienţa auditivă este şi ea o parte a seriilor holografice ale câmpurilor de atracţie ce aparţin tuturor sunetelor care au existat vreodată. Lumea fizică este şi o lume tactilă. Are textură, culoare, dimensiune şi legături spaţiale, cum sunt poziţia şi forma. Fiecare dintre acestea face parte dintr-o secvenţă principală care, laolaltă cu toate celelalte calităţi, merge spre „negura timpului”, spre sursa originară a existenţei sale, care este *acum.*

Putem spune că o hologramă se află într-un proces continuu; ea este în sine un proces. Într-o hologramă tridimensională nimic nu este fixat. Dar într-o hologramă cu patru dimensiuni? Va include simultan toate modalităţile posibile ale sinelui. A schimba se pare că înseamnă a mişca prin timp, dar dacă timpul însuşi este depăşit, atunci nu mai există nici noţiunea de succesiune temporală. Dacă totul se petrece acum, nu există nimic care să se scurgă de aici dincolo. Fiecare hologramă este în sine o proiecţie evolutivă de la o matrice de evenimente nonlineară şi infinită, evenimente care nu sunt legate în mod cauzal, ci sunt sincronice. Apoi, de la nivelele perceptuale 600 şi 700, ceea ce a fost, ceea ce este şi ceea ce va fi sunt înţelese fără ajutorul cuvintelor printr-o posibilitate holografică completă şi simultană.[1] Abia în acest context începe să capete sens termenul „inefabil”.

Permiteţi-ne să încercăm să clarificăm toate acestea printr-un exemplu. Imaginaţi-vă un ‘vagabond’ la un colţ de stradă:

Într-un cartier modem dintr-o metropolă se află un bătrân îmbrăcat în haine zdrenţăroase, singur, care se sprijină de zidul unei clădiri elegante. Să-l observăm din perspectiva diferitelor nivele ale conştiinţei, punctând diferenţele modului în care este perceput.

De la nivelul 20 (punctul cel mai de jos al scalei, nivelul Ruşinii), vagabondul este murdar, dezgustător, dizgraţios. La nivelul 30 (al Vinovăţiei) el va fi învinuit pentru condiţia sa. Este ceea ce merită, probabil nu este decât un escroc leneş. La nivelul 50 (definit de lipsa speranţei), condiţia lui pare disperată, o mărturie zdrobitoare a faptului că societatea nu poate face nimic pentru cei care nu au un adăpost. La nivelul 75 (Durerea) bătrânul apare tragic, fără prieteni şi foarte singur.

La nivelul 100 al conştiinţei (Frica), îl putem vedea ca pe o ameninţare socială. Poate că ar trebui să chemăm poliţia înainte să facă o infracţiune. La nivelul 125 (Dorinţa), el ar putea reprezenta o problemă frustrantă - de ce nu face nimeni nimic? La nivelul 150 (Mânia), bătrânul poate părea violent sau, pe de altă parte, o persoană poate fi furioasă pentru faptul că asemenea probleme există. La nivelul 175 (Mândria), bătrânul nostru poate fi văzut ca o ruşine pentru societate, ca o persoană căreia îi lipseşte respectul de sine pentru a-şi îmbunătăţi propria condiţie. La 200 (nivelul Curajului), vom fi poate motivaţi să ne întrebăm dacă nu există cumva vreun adăpost în apropriere pentru persoanele de tipul acesta; de fapt, el nu are nevoie decât de un serviciu şi un loc al său.

La nivelul 250 (Neutralitatea) vagabondul apare bine, poate chiar interesant. „Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască”, am putea spune; de fapt, bătrânul nu face pe nimeni să sufere. La nivelul 310 (Disponibilitatea) am putea decide să coborâm şi să vedem dacă îl putem încuraja cumva pe bătrânul din colţ, sau să ne angajăm ca voluntari pentru un timp la un adăpost din apropriere. La 350 (nivelul Acceptării), bătrânul ne intrigă. Probabil că are de spus o poveste interesantă; se află aici din motive pe care poate nu le vom înţelege niciodată. La nivelul 400 (Raţiunea), bătrânul reprezintă un simptom al bolii economice şi sociale actuale, sau poate doar un bun subiect pentru un studiu psihologic aprofundat.

La nivelele superioare, bătrânul începe să pară nu numai interesant, dar şi prietenos, chiar plăcut. Poate că vom avea curiozitatea să vedem cine a fost, poate chiar este un om care a depăşit barierele sociale şi s-a eliberat, un bătrânel vesel, plin de înţelepciunea vârstei care apare pe faţa lui şi de calmul care provine din indiferenţa faţă de lucrurile materiale. La nivelul 600 (Pacea), el apare ca o expresie temporară a propriului nostru sine.

Atunci când îl vom contacta, vom observa că răspunsurile bătrânului vor varia în funcţie de aceste nivele diferite ale conştiinţei. Alături de unii oameni se va simţi în siguranţă, în vreme ce alături de alţii va fi deprimat sau înfricoşat. Unii îl vor înfuria, alţii îl vor bucura. În consecinţă, pe unii îi va evita, iar pe alţii îi va primi cu bunăvoinţă. (De aceea se spune că întâlnim în viaţă ceea ce oglindim).

Cam atât despre modul în care propriul nostru nivel de conştiinţă decide ceea ce noi vedem, lumea pe care noi o întâlnim ca observatori pasivi. Este la fel

de adevărat că dacă am aplica această idee la realitatea din faţa noastră, vom reacţiona în funcţie de nivelul percepţiei noastre. Evenimentele externe pot defini condiţiile, dar nu pot determina nivelul conştienţei răspunsului uman. Putem lua în considerare, ca pe un exemplu sugestiv, şi situaţia sistemului penal actual.

Repartizaţi într-un mediu identic şi extrem de stresant, diferiţii locatari ai penitenciarelor reacţionează în moduri extraordinar de variate, în funcţie de „locul de unde provin”. Deţinuţii a căror conştiinţă se află la punctul cel mai jos al scalei încearcă uneori să se sinucidă în închisoare. Alţii devin psihotici şi deziluzionaţi de sentimente de vinovăţie. Alţii, în aceleaşi condiţii, se descurajează, asmuţesc şi nu mai mănâncă. Unii stau cu capul sprijinit în mâini, încercând să-şi ascundă lacrimile incipiente ale durerii. O stare foarte frecventă este frica, manifestată fie prin defensivă paranoică, fie prin parazitism ostentativ. În aceeaşi închisoare putem observa şi prizonieri cu un nivel energetic mai ridicat, violenţi şi ofensivi. Mândria este pretutindeni, chiar şi sub forma atitudinilor de tip „macho” sau a dominaţiei.

Prin contrast, unii deţinuţi găsesc curajul de a înfrunta adevăratul motiv pentru care sunt acolo şi încep să-şi privească în mod sincer viaţa. Dar vor exista mereu şi cei care ştiu să rezolve totul cu pumnul. La nivelul Acceptării, observăm prizonieri care caută sprijin din exterior şi se alătură unor grupuri de ajutor. Nu este neobişnuit nici faptul ca un deţinut temporar să înceapă să fie interesat de lectură, de studiu în biblioteca închisorii, sau să devină avocat (unele dintre cele mai bune cărţi ale istoriei au fost scrise în închisoare). Un număr redus de prizonieri trec

printr-o transformare a conştiinţei şi devin iubitori şi generoşi faţă de semenii lor. În plus, nu este nou nici faptul ca un prizonier aliniat la câmpurile energetice superioare să evolueze profund din punct de vedere spiritual, sau chiar să caute activ iluminarea.

Felul în care reacţionăm depinde foarte mult de lumea în faţa căreia reacţionăm. Ceea ce devenim, la fel ca lucrurile pe care le vedem, sunt amândouă determinate de percepţie. Este interesant de observat că, pe măsură ce coborâm spre limita inferioară a scalei, ne e tot mai greu să menţinem contactul cu privirea celuilalt. La limita de jos, contactul vizual este evitat în întregime. Prin contrast, cu cât urcăm mai mult pe scala conştiinţei, cu atât mai caracteristică devine capacitatea de a menţine o privire fixă şi chiar profundă în ochii celuilalt. Cu toţii cunoaştem privirea ferită specifică sentimentului de vinovăţie, sclipirea ostilităţii şi privirea largă şi neclintită a inocenţei. *Puterea şi percepţia merg mână-n mână.*

Dar oare cum funcţionează percepţia; care este mecanismul ei? Faptul că percepţia este prin excelenţă subiectivă este demonstrat printr-o observaţie banală: suntem cu toţii familiari cu exemplul unui proces simulat într-o şcoală de drept, în care diverşi martori relatează perspective divergente ale aceluiaşi eveniment. Mecanismul percepţiei se aseamănă cu o sală de cinema unde proiectorul este însăşi conştiinţa. Formele de pe banda filmului sunt modelele energetice de atracţie, iar imaginile care se succed pe ecran reprezintă lumea aşa cum este percepută de noi şi pe care o denumim „realitate”. Se poate spune că primele sunt câmpurile de atracţie ABC din minte, iar scenele care se succed pe ecran reprezintă A→B→C-ul observat ca lume fenomenologică.

Această schemă generează un model pentru o mai bună înţelegere a naturii cauzalităţii, cauzalitate care intervine la nivelul filmului, nu la nivelul ecranului. Din cauza faptului că de regulă, lumea îşi canalizează eforturile asupra ecranului vieţii (la nivelul A→B→C), aceste strădanii devin ineficiente şi costisitoare. Cauzalitatea provine de ia modelele de atracţie ale nivelelor energetice, ABC-ul configurărilor imprimate pe filmul minţii, iluminate de conştiinţă.

Natura curentului conştiinţei, modelul său de gândire, percepţie, simţire şi memorie, este consecinţa antrenării câmpului energetic de atracţie de care este la rândul lui dominat. Este util să observăm că *această dominaţie este voluntară.* Nu este impusă, ci este urmarea alegerilor, credinţelor şi scopurilor fiecăruia dintre noi.

Prin consens, noi ne sincronizăm cu modelul unui câmp energetic care implică anumite stiluri de procesare şi ne influenţează toate deciziile în concordanţă cu respectivele seturi de valori şi semnificaţii. Ceea ce din perspectiva unui nivel pare să fie o informaţie importantă şi interesantă poate părea plictisitoare şi chiar respingătoare la alt nivel; adevărul este subiectiv. Această idee poate fi înfricoşătoare. Evoluţia actuală a ştiinţei la stadiul de oracol infailibil este o expresie a nesiguranţei şi a dorinţei noastre de a simţi că există ceva măsurabil, o lume obiectivă şi universal previzibilă „dincolo de noi”, pe care să ne putem baza.

Dar, depăşind distorsiunile emoţionale ale percepţiei, ştiinţa însăşi creează, la rândul ei, o altă distorsiune conceptuală - cea provocată de limitarea parametrilor săi. Ştiinţa trebuie să înlăture datele din context pentru a le putea studia dar, cu toate acestea,

contextul este singurul care poate da datelor întreaga lor semnificaţie şi valoare. Descoperirile realizate prin intermediul fizicii teoretice avansate pot fi atinse de la orice câmp organizat al cunoaşterii umane. Cu cât analizăm mai detaliat structura lumii „de dincolo”, cu atât mai mult vom descoperi că nu examinăm altceva decât natura proceselor complexe ale conştiinţei. Singurul lucru care este „dincolo de noi” e conştiinţa însăşi. Tendinţa obişnuită de a crede altfel constituie iluzia noastră fundamentală, o vanitate a minţii umane care tinde întotdeauna să-şi perceapă subiectul său vremelnic ca fiind „eu”.

Din punct de vedere obiectiv se poate observa că gândurile aparţin în realitate conştiinţei lumii; mintea individuală nu face decât să le proceseze în forma unor combinaţii şi permutări noi. Ceea ce par a fi gânduri originale provin numai prin intermediul geniului şi sunt simţite în mod invariabil de către autorii lor ca fiind găsite sau primite de undeva, nu create. Fiecare dintre noi este unic în felul său, aşa cum doi fulgi de zăpadă nu pot fi la fel; dar, cu toate acestea, nu suntem altceva decât nişte fulgi de zăpadă.

Moştenim cu toţii condiţia minţii umane printr-o naştere pe care nu noi am cerut-o. Pentru a trece peste limitele minţii, este necesar să o detronăm de tirania ei în care se percepe ca fiind arbitrul unic al realităţii. Mintea conferă o amprentă de autenticitate pe filmul vieţii pe care îl vede întâmplător; natura sa este să ne convingă de faptul că perspectiva sa unică a experienţei este cea originală. Fiecare individ încearcă sentimentul secret că numai propria experienţă asupra lumii este corectă.

În discuţia noastră despre nivelele conştiinţei am observat că una din părţile inferioare ale Mândriei este

negarea. Fiecare minte se angajează în negare pentru a-şi putea proteja „corectitudinea”. Acest fapt dă naştere la fixaţii şi la rezistenţă în faţa schimbării, lucruri care împiedică conştiinţa medie să avanseze mai mult de cinci puncte pe parcursul unei vieţi. Întotdeauna, salturile mari în nivelul conştiinţei sunt precedate de înlăturarea iluziilor de tipul „Eu ştiu”. Adeseori, singurul mod în care o persoană poate ajunge la această deschidere spre schimbare este să se lovească de „pragul de jos” prin intermediul unor întâmplări care duc la un sistem de credinţe inutile. Lumina nu poate intra într-o cutie închisă ermetic; partea pozitivă a unei catastrofe poate reprezenta o deschidere spre un nivel mai înalt de conştienţă. Dacă viaţa este privită ca un mentor atunci ea va deveni exact acest lucru. Dacă lecţiile dureroase ale vieţii nu sunt transformate - prin smerenie - în porţi spre evoluţie şi creştere, vor fi irosite.

Suntem martori, observăm, înregistrăm procesări aparente ale experienţei. Dar în conştienţă însăşi nimic nu se întâmplă de fapt. Conştienţă înregistrează doar ceea ce experimentăm; experimentarea nu are nici un efect asupra ei. Conştienţă constituie câmpul de atracţie atotcuprinzător al puterii nelimitate care se identifică însăşi cu viaţa. *Şi nu există nimic din ceea ce crede mintea care să nu fie eronat la un nivel mai înalt al conştienţei.*

Mintea se identifică cu propriul său conţinut. Este creditată şi blamată deopotrivă pentru ceea ce primeşte, deoarece ar fi umilitor pentru vanitatea minţii să admită că singurul lucru pe care îl face este să experimenteze sau, mai exact spus, *să experimenteze experimentarea.* Mintea nu experimentează nici măcar lumea, ci doar rapoarte

senzoriale despre aceasta. Chiar şi gândurile cele mai strălucitoare şi sentimentele cele mai profunde reprezintă numai experienţă; avem doar o funcţie: să experimentăm experienţa.

Cea mai importantă limitare a conştiinţei este inocenţa sa. Conştiinţa este credulă, crede tot ce aude. Conştiinţa este precum hardul unui computer, care permite rularea oricărui program instalat în el. Niciodată nu ne pierdem inocenţa propriei conştiinţe; ea va persista, naivă şi credulă, exact ca un copil impresionabil. Singurul ei scut de apărare este o conştienţă care discerne şi care examinează programul cu care intră în contact.

De-a lungul veacurilor s-a observat că simpla cercetare a minţii tinde să crească nivelul conştiinţei.[3] O minte observată devine mai umilă şi începe să renunţe la pretenţiile sale de omniscienţă. Poate surveni apoi o creştere a conştienţei. Odată cu umilinţa, vine şi capacitatea de a râde de noi înşine şi, urcând pe scară, ajungem la starea de a fi mai puţin victima minţii şi mai mult stăpânul ei.

De la concepţia că noi „suntem” mintea noastră, vom începe să înţelegem faptul că *avem o* minte, şi că tocmai mintea este cea care are gânduri, credinţe, sentimente sau opinii. În cele din urmă, vom ajunge la concluzia că toate gândurile noastre sunt împrumutate din marea bază de date a conştiinţei şi că nici nu au fost vreodată ale noastre. Sistemele de gândire predominante sunt primite, absorbite, ne identificăm cu ele şi, după un interval dat de timp, sunt înlocuite de noi idei, potrivite cu natura noastră. Cu cât acordăm mai puţină valoare unor astfel de noţiuni trecătoare, cu atât îşi vor pierde capacitatea de a ne domina. Astfel, experimentăm o eliberare progresivă,

deopotrivă de minte şi a minţii. La rândul său, aceasta se transformă într-o nouă sursă de plăcere; iar plăcerea existenţei înseşi se maturizează pe măsură ce evoluăm pe scala conştiinţei.

Capitolul XXI - Studiul Conştiinţei Pure

Filosofia tradiţională a reflectat asupra diverselor aspecte ale conştiinţei, iar expresiile acesteia precum mintea sau emoţia au fost studiate de ştiinţele clinice. Ceea ce nu a fost însă niciodată studiat clinic e natura conştiinţei umane înseşi.

În medicină, prezumţia conform căreia conştiinţa nu este decât o funcţiune a creierului se reflectă în afirmaţii de genul: „Pacientul redevenea conştient”. Această perspectivă îngustă a presupus că, de fapt, conştiinţa este un fenomen fizic lumesc, o prioritate auto- evidentă a experienţei despre care nu trebuia spus nimic mai mult.

Speculaţiile privind destinul conştiinţei umane la moartea individului au constituit un punct recurent de interes. Oare puterea vieţii şi a conştienţei provine dintr-o bază fizică? Oare corpul este acela care susţine viaţa conştientă sau invers - puterea vieţii e cea care susţine corpul? Deoarece modul în care e pusă întrebarea este determinat de preconcepţiile referitoare la cauzalitate ale examinatorului, nivelul la

care se găseşte acesta va predetermina natura răspunsului; fiecare examinator va realiza un răspuns direct proporţional cu nivelul său de conştiinţă.

Pentru un om de ştiinţă materialist întrebarea va părea absurdă, un exerciţiu sterp al tautologiei. Pentru cei de la celălalt pol, cei „iluminaţi”, întrebarea va părea comică, iar percepţia limitată pe care o sugerează îi va face să încerce un sentiment de compasiune. Omul obişnuit va aroga de regulă competenţa de a răspunde la respectiva întrebare credinţei sau învăţăturilor religioase convenţionale.

Toate discuţiile despre viaţă, moarte şi soarta finală a conştiinţei trebuie în mod necesar să reflecte diferenţele de context. Reciproca maximei lui Descartes: „Gândesc, deci exist” este „Exist, deci gândesc”. Din cauza faptului că gândirea se produce ca formă, Descartes are dreptate; ceea ce are formă trebuie deja să existe pentru a putea avea formă. „Eu sunt” este o afirmaţie a conştienţei care mărturiseşte faptul că acea capacitate de experimentare este independentă de formă.[1] Descartes pleacă de la premisa unei conştiinţe care devine conştientă de ea însăşi numai prin intermediul formei. Dar persoanele iluminate ale istoriei au contrazis acest punct de vedere, considerând conştiinţa ca fiind dincolo de formă şi afirmând că ea este, într-adevăr, matricea omnipotentă din care apare forma. Fizicienii moderni sunt de aceeaşi părere, spre exemplu David Bohm şi conceptul său despre universul „învăluit” şi „dezvăluit”.

În absenţa conştiinţei nu ar exista nimic care să experimenteze forma. Se poate spune, de asemenea, că forma (ca produs al percepţiei fără o existenţă independentă), este trecătoare şi limitată, în timp ce

conştiinţa este atotcuprinzătoare şi nelimitată. Cum e posibil ca tocmai cele trecătoare, cu un început şi un sfârşit bine determinat, să le creeze pe cele fără formă, atotcuprinzătoare şi omniprezente? Cu toate acestea, dacă înţelegem faptul că însăşi noţiunea de limitare este doar un produs al percepţiei, fără nici o realitate intrinsecă, atunci problema se va rezolva de la sine: forma devine o expresie a celor lipsite de formă. Din punct de vedere ontologic, conştiinţa este un aspect al „Sinelui", al „Fiinţării", fiind implicit cuprinsă în ideea prin care omul se defineşte pe sine. Calitatea umanităţii este numai o expresie a fiinţării.

De fapt, subiectul principal al cercetării noastre este modul în care operează conştiinţa în fiinţele umane. Deşi conştiinţa în sine poate fi intangibilă, ea este intrinsecă în orice comportament uman. Din perspectiva acestei lucrări, problema este cum anume poate fi explicată din punct de vedere clinic (într-un fel corect şi semnificativ, care să fie verificabil ştiinţific) legătura dintre conştiinţă şi comportament. Din fericire, kinesiologia demonstrează categoric expresia fizică a receptivităţii la senzaţii prin reacţia instantanee a corpului la evenimentele experimentate în cadrul conştiinţei. Această tehnică oferă o metodă elegantă cu un punct final bine determinat care poate fi calibrat, înregistrat şi reprodus în mod experimental.

Caracteristicile Conştiinţei Pure

Perspectiva noastră asupra conştiinţei este legată de conceptul de sine. Cu cât este mai limitată semnificaţia sinelui, cu atât mai mic este parametrul de experimentare. Paradigmele restrictive ale realităţii au efecte globale. Spre exemplu, studiile referitoare la „sărăcie” au evidenţiat că aceasta nu este numai o condiţie financiară, ci că există şi o sărăcie evidenţiată printr-o lipsă a prietenilor, abilităţilor de vorbire, educaţiei, abilităţilor sociale, o sărăcie a resurselor, a sănătăţii şi, în fine, o sărăcie a nivelului general de fericire. Rezultă din cele de mai sus cã sărăcia poate fi privită ca un atribut caracteristic unei imagini limitate asupra sinelui, care duce la o pauperitate a resurselor.[2] Nu este doar o problemă financiară, ci un nivel al conştiinţei. Energia acestui nivel al conştiinţei calibrează în jurul valorii de 60.

Identificarea şi, prin urmare, experienţa sinelui pot fi limitate la o identificare a sinelui cu corpul nostru fizic. Desigur, putem întreba apoi cum anume putem şti faptul că avem un corp fizic? Prin intermediul observaţiei, vom concluziona că prezenţa corpului fizic este înregistrată de simţuri. Întrebarea generată astfel va fi următoarea: ce anume posedă conştienţa simţurilor? Cum putem experimenta oare ceea ce transmit simţurile? Aici este vorba de ceva mai mare şi mai cuprinzător, care trebuie în mod necesar să existe pentru ca organismul fizic să poată experimenta ceea ce este mai mic; acel ceva este mintea. Ne identificăm cu corpul nostru deoarece mintea experimentează prezenţa acestuia. Pacienţii care au pierdut cantităţi apreciabile din corpul lor afirmă că percepţia lor faţă

de ei înşişi a rămas aceeaşi; o asemenea persoană va spune „Mă percep la fel ca înainte”.

Apare astfel încă o întrebare: cum putem şti ce anume experimentează mintea? Putem certifica, prin observaţie şi introspecţie, că gândurile nu se pot experimenta pe ele însele, dar că există ceva - deopotrivă anterior şi dincolo de gânduri - care, fără să-şi schimbe identitatea în funcţie de conţinutul tor, le experimentează succesiunea.

Ce anume - sau cine - poate observa şi poate fi conştient de toate fenomenele subiective şi obiective ale vieţii? Conştiinţa însăşi, care rezonează deopotrivă ca experimentare şi conştienţă. Amândouă elementele sunt pur subiective. Conştiinţa nu este determinată de conţinut; gândurile care plutesc în conştiinţa sunt precum peştii care înoată în ocean. Existenţa oceanului este independentă de peşti; conţinutul mării nu defineşte natura apei. Ca o rază incoloră, conştiinţa iluminează obiectul observat - iată de unde provine asocierea sa tradiţională din literatura lumii cu „lumina”.

Identificarea exclusivă cu conţinutul conştiinţei este răspunzătoare de limitarea experienţei sinelui. Prin contrast, a ne identifica cu conştiinţa însăşi, înseamnă a şti că şinele nostru este, de fapt, nelimitat. Devenim „iluminaţi”[4] atunci când depăşim aceste identificări circumscrise ale sinelui, când perceperea noastră de sine se identifică cu conştiinţa însăşi.

O caracteristică a experimentării conştiinţei pure este perceperea atemporalităţii (sau atemporalitatea percepţiei). Conştiinţa este experimentată ca fiind dincolo de orice formă, dincolo de timp şi este văzută peste tot prezentă în mod egal. Este descrisă prin termenii de „Sine” sau „Fiinţare” sau - în literatura

spirituală - de „Conştiinţa sinelui”. Conştiinţa nu recunoaşte separaţia (care reprezintă, în realitate, o limitare a percepţiei). Starea de iluminare este o „întregire” în care nu există nici o diviziune între părţi. Acest tip de diviziune este propriu unei percepţii localizate precis, fiind numai un accident al unui punct de vedere.

Descrierile similare de pe tot parcursul istoriei gândirii sunt în acord cu cercetările lui William James, relatate în faimoasele conferinţe Gifford. Experienţa conştiinţei înseşi este descrisă de acesta ca fiind rară, unică, inefabilă şi „dincolo de minte”; o stare a Cunoaşterii eliberată de gânduri, completă, atotinclusivă, lipsită de orice nevoie sau dorinţă, situată dincolo de limitele experienţei unui sine personal individualizat.[6]

Un alt atribut al conştiinţei pure este încetarea curgerii obişnuite a gândurilor şi a sentimentelor, o stare a puterii, compasiunii, tandreţii şi iubirii infinite. În această stare, *şinele devine Sine cu majusculă.* Este însoţită de o recunoaştere a înseşi originii puterii de experimentare a sinelui ca Sine. Această conştienţă a sinelui ca Sine reprezintă vârful procesului de eliminare a identificărilor limitate ale sinelui.

Etapele necesare facilitării conştienţei Sinelui drept conştiinţă au fost bine detaliate istoric. Întru înlăturarea obstacolelor din faţa conştienţei au fost recomandate numeroase tehnici şi comportamente ce pot fi găsite în practica diverselor discipline spirituale. Procesul comun pe care-l regăsim în toate aceste învăţături este eliminarea progresivă a identificării cu un sine finit.

Se spune că iluminarea este un fenomen relativ rar, nu atât datorită dificultăţii de a urma etapele care

o preced, cât din cauza faptului că este o condiţie de care sunt interesaţi foarte puţini indivizi (mai ales în societatea modernă). Dacă ar fi să oprim 1.000 de oameni pe stradă şi să-i întrebăm: „Care este cea mai mare ambiţie a vieţii tale?” oare câţi vor răspunde „Să fiu iluminat?”

Recunoaşterea contemporană a conştiinţei superioare

Nivelul crescut de interes în ceea ce priveşte abordarea ştiinţifică a conştiinţei s-a evidenţiat recent şi prin organizarea primei conferinţe internaţionale axate pe acest subiect, denumită *„Spre o bază ştiinţifică a Conştiinţei”,* care a avut loc la Centrul de Ştiinţe Medicale din Tucson, Universitatea din Arizona, în perioada 12-l7 aprilie 1994. La aceasta au participat savanţi din mai multe ţări şi domenii ştiinţifice aplecaţi asupra problematicii ridicate de subiectul conştiinţei. Cu toate acestea însă, în ciuda numeroşilor conferenţiari eminenţi şi a şirului lung de subiecte foarte specializate puse în discuţie, au existat puţine abordări dincolo de explicaţiile raţional materialiste ale conştiinţei ca fenomen pur fizic.

De fapt, abordările subiectului conştiinţei sunt la fel de variate ca experienţa umană însăşi. Am citat până aici - în linii generale - multe titluri cunoscute ale cercetării modeme cu privire la acest subiect. Pentru argumentarea mai clară a concluziilor noastre, ne va fi utilă o rememorare a evoluţiei gândirii contemporane referitor la tema în discuţie.

În general, prezenţa unei anumite varietăţi a conştiinţei este considerată a fi o caracteristică distinctivă a celor însufleţite faţă de cele neînsufleţite.

Viaţa constituie expresia conştiinţei în lumea observabilă sau experimentală a formei. Dar totalitatea experienţei umane confirmă şi următorul fapt: conştiinţa este deopotrivă manifestată cât şi nemanifestată. Conştienţa conştiinţei în cadrul formei este ceva obişnuit; însă conştienţa conştiinţei pure (aflată dincolo de formă) este un fapt excepţional.

Această „experienţă” a conştiinţei pure, lipsită de orice conţinut, a fost raportată constant pe tot parcursul istoriei omenirii - şi întotdeauna relatările sale au afirmat acelaşi lucru. Mulţi dintre cei care au atins această stare au devenit Mari învăţători ai istoriei şi au influenţat profund comportamentul uman. Aceşti oameni, într-un interval foarte scurt de timp, au fost capabili să determine peste milenii o înţelegere a semnificaţiei contextuale a existenţei pentru milioane de oameni. Dat fiind faptul că aceste învăţături nu au implicat lumea materială (ca experimentare prin simţuri), au fost etichetate drept „spirituale”.

Înaintea interesului manifestat recent de oamenii de ştiinţă asupra acestui subiect, studiul conştiinţei a fost exclusiv problema învăţătorilor spirituali şi a studenţilor lor. Dar interesul considerabil manifestat în ultimii douăzeci de ani de numeroşi fizicieni a generat, după cum am subliniat deja, conexiunea dintre fizica teoretică avansată şi universul non-material. Creşterea interesului popular faţă de acest subiect (mai ales din anii ’60 încoace), a generat un public receptiv la transmiterea rezultatelor acestor cercetări. Au apărut aşadar o serie de lucrări dintre care, pentru a le cita doar pe cele devenite clasice, le amintim pe cele ale lui Fritjol Capra *„The Tao of Physics” - Tao al fizicii,* (Shambhala, 1976) şi Robert Omstein *„The Psychology of Consciousness” - Psihologia conştiinţei* (W.H.

Freeman and Company, 1972). Experimentarea unor stări mai înalte ale conştiinţei, percepută în mod tradiţional ca fiind extrem de rară, are loc acum tot mai adesea, graţie răspândirii Câmpurilor M (Câmpurile Morfogenetice) ale noii paradigme: statistici recente indică faptul că 65% dintre persoanele intervievate au afirmat că au avut experienţe spirituale.

Dat fiind că ştiinţa este interesată, prin însăşi natura sa, numai de fenomenele observabile (şi în ciuda faptului că mulţi savanţi străluciţi au traversat personal experienţe subiective ale conştiinţei pure care, nu de puţine ori, au fost determinante pentru munca lor de cercetare), ea nu a fost niciodată atrasă de conceptele spirituale ca de un subiect demn de luat în considerare.” Cu toate acestea, apariţia dinamicilor nonlineare a provocat multă curiozitate cu privire la natura existenţei şi a conştiinţei. Interesul comunităţii ştiinţifice s-a materializat în numeroase lucrări dedicate acestui subiect, precum cea a lui Ian Steward *„Does God Play Dice?: Mathematics of Chaos” (Oare Dumnezeu joacă zaruri: matematica haosului).* În acelaşi timp, noul concept de „ştiinţă a întregului” a devenit subiectul unor lucrări populare precum cele ale lui Briggs şi Peat, *„Looking Glass Universe” (Universul oglinzilor)* şi *„Turbulent Mirror” (Oglinda turbulentă).* Recent, un număr însemnat de astronomi, matematicieni, neurochirurgi, neurologi şi fizicieni au atins un ridicat nivel de entuziasm cu privire la importanţa noilor descoperiri.

Am subliniat frecvent faptul că omul este incapabil să observe şi să recunoască un eveniment până când nu există un context anterior pentru a-l fixa şi un limbaj pentru a-l denumi. Această incapacitate,

denumită paradigma orbirii, este o consecinţă directă a limitării contextului. Astfel, lărgirea orizontului intelectual survenită în fizică a fost cea care a creat - deşi lent - potenţialul unor perspective şi posibilităţi noi în ştiinţele „umaniste”, cum ar fi psihologia.

Deşi Abraham Maslow discutase cu mult timp în urmă tema „experienţelor vârfului”, literatura curentă a psihologiei nu a abordat niciodată subiectul conştiinţei însăşi - dacă facem excepţie de tratatul lui William James *„The Varieties of Religious Experience” (Varietatea experienţei religioase),* care a constituit multă vreme lucrarea ştiinţifică standard asupra psihologiei conştiinţei ca experienţă spirituală. În cele din urmă, psihologia transpersonală a depăşit limitele psihologiei experimentale şi clinice, investigând aspectele pur subiective ale experienţei umane. Experienţele neobişnuite sau capacităţile ce erau odată considerate a fi doar mistificări sau halucinaţii au devenit în final subiectul parapsihologici, legitimându-se necesitatea încercărilor experimentale pentru verificarea experienţelor de genul percepţiei extrasenzoriale.

Iniţial, domeniul psihiatriei a apărut din încercarea de a raporta etiologia tangibilă la evenimentele intangibile ale comportamentului uman şi al bolii. Psihiatria, ca ramură a medicinei, s-a ocupat cu patologia, având de-a face, prin urmare, aproape exclusiv cu nivelele inferioare ale conştiinţei şi cu legăturile lor neurofiziologice. Astfel, conştiinţa a rămas în afara paradigmelor psihiatriei.

În medicină, doctorii care au acceptat o paradigmă mai largă a procesului de vindecare, incluzând modalităţi netradiţionale în propunerile lor terapeutice, au devenit cunoscuţi ca practicanţi „holistici”,

titulatură care a implicat iniţial sugestii foarte transparente de neprofesionalism în mediile instituţiilor medicale. Dar contribuţiile importante aduse de aceşti pionieri, mai ales în domeniul recuperării în cazul atacurilor de inimă sau al utilităţii rugăciunii pentru accelerarea vitezei de recuperare a pacienţilor după operaţie au reclamat o recunoaştere şi abordare foarte serioase.

Elisabeth Kübler-Ross a fost cea care a adus deopotrivă în atenţia profesioniştilor şi a publicului fenomenele morţii şi experienţele de moarte clinică mărturisite de pacienţi. De asemenea, experienţa de decorporalizare a devenit un subiect relativ comun, pe măsură ce pacienţii operaţi au relatat situaţii în care fuseseră martori la întreaga operaţie şi auziseră tot ce se spunea în timpul acesteia.[13] Thelma Moss a devenit foarte cunoscută graţie cercetărilor sale în domeniul fotografierii kirliane a câmpurilor energetice de tipul celor din jurul amprentelor digitale. Sunt foarte cunoscute fotografiile efectuate de ea corpului energetic al unei frunze reasamblate care a fost iniţial tăiată în două. Chiar şi acupunctura şi-a câştigat într-un final respectul lumii medicale americane, mulţi medici însuşindu-şi această tehnică în ciuda faptului că medicina tradiţională nu a recunoscut nici un alt tip de energie, în afară de cea mecanică, electrică şi chimică.

Abordările holistice operează într-un context diferit al naturii conştiinţei umane decât medicina tradiţională, punând accentul mai mult pe vindecare decât pe tratare. Deşi corelaţia acestora cu descoperirile teoretice ale ultimelor decenii poate să nu reiasă explicit, terapiile alternative folosite de vindecători (fie ei medici, practicanţi alternativi sau tămăduitori tactili) au un element în comun: acela că

se bazează pe tehnici menite a influenţa nu atât protoplasma, cât *un câmp energetic* care înconjoară, traversează şi condiţionează corpul uman.

În afara domeniului medical, succesul extraordinar al terapiei bazate pe cei doisprezece paşi (la care ne-am referit frecvent în volumul de faţă), a stabilit că vindecarea se poate produce prin practicarea *principiilor conştiinţei.* Puterea de a vindeca probleme extrem de grave, intuită de Jung în practica sa terapeutică alături de pacientul său Rowland H. (care, după cum am observat, a fost primul caz din lungul şir de vindecări care au devenit, în cele din urmă, mişcarea mondială a Asociaţiei Alcoolicilor Anonimi) se găseşte în sfera conştiinţei superioare. Tocmai această profundă experienţă spirituală pe care Jung i-a oferit-o lui Rowland (foarte apropiată de transformările aduse de iluminare), a constituit esenţa mesajului transmis lui Bill W" fondatorul Asociaţiei Alcoolicilor Anonimi. Este de reţinut faptul că Bill W. a caracterizat Asociaţia Alcoolicilor Anonimi ca pe „limbajul inimii".

Toţi aceşti deschizători de drumuri în sfera înţelepciunii umane - atât teoretice, cât şi aplicate - au un punct de convergenţă sau, mai bine spus, împart acelaşi punct de pornire. Revelaţia lui Bill Wilson din adâncurile disperării nu a provenit din raţionalitate conceptuală sau din orice altă concentrare introspectivă a sinelui, ci dintr-un salt spre o conştiinţă superioară, dintr-o trecere a Sinelui la o Prezenţă a Luminii şi Puterii Infinite. Faptul că această experienţă transformativă a condus la vindecarea a milioane de oameni nu este decât o mărturie a puterii câmpurilor energetice calibrate la nivelul 600 sau peste acesta. Aici se găseşte, de fapt, pragul dintre lumea formei şi cea lipsită de formă.

Această putere lipsită de formă, „Puterea Superioară” a terapiei mondiale bazate pe cei doisprezece paşi şi fundamentul milioanelor de recuperări obţinute prin intermediul acesteia[10] este acelaşi izvor nesecat de putere pe care nu l-au observat sau nu l-au considerat la adevărata sa importanţă nenumăratele domenii ale explorării intelectuale - puterea conştiinţei pure însăşi.

Capitolul XXII - Lupta Spirituală

Pornind de la modul de înţelegere al conştiinţei pe care l-am descris, putem reinterpreta lupta şi strădania spirituală a omului. Conştiinţa pură, cea descrisă ca *Starea de a fi, Fiinţarea, Starea că Eu-exist*, reprezintă potenţialul infinit, puterea infinită şi sursa infinită de

energie a tuturor tipurilor de existenţă, fiind identificată cu Zeitatea, Dumnezeu, Divinitatea. În cadrul acestui potenţial, Nemanifestatul devine Manifestat ca Avatar - Cristos, Buddha, Marele învăţător. Marele Guru - al cărui câmp energetic calibrează la nivelul 1 000 sau chiar peste acesta. Aceşti indivizi stabilesc modele de atracţie de o forţă enormă, al căror subiect devine mintea, graţie capacităţii sale holografice de a reacţiona global la câmpurile de atracţie.

La un nivel inferior acestora, dar încă enorm de puternic, se găsesc învăţătorii iluminaţi „obişnuiţi” care au propovăduit calea spre realizarea „Sinelui”. Sinele a fost întotdeauna descris de către cei iluminaţi ca fiind infinit, lipsit de formă, neschimbător, atotprezent, nemanifestat-şi-manifestat.[1] Este vorba de Unicul, întregul şi Dumnezeul oricărui lucru care există, cel care nu poate fi distins de Creator, a cărui putere în domeniul uman reprezintă de fapt un uriaş câmp de atracţie care permite şi cuprinde liberul arbitru, astfel încât „toate căile să ducă la Mine”. În cursul cercetărilor noastre, învăţăturile şi alte lucrări care tratează asupra acestor probleme au fost calibrate în general la nivelul 700.

În cadrul câmpului energetic 600, gândirea comună încetează să mai existe. Dincolo de curgerea lineară a timpului, existenţa este percepută ca *Stare de Cunoaştere,* omniprezenţă, nondualitate. Dat fiind faptul că existenţa nu are o localizare, dualitatea „eu/tu” şi iluzia logică a separaţiei dispare”. Această stare reprezintă o pace dincolo de orice înţelegere, iubirea infinită, necondinţionată - atotcuprinzătoare, atotştiutoare, atotprezentă, omniprezentă şi simultană cu Şinele, care nu înseamnă altceva decât

conştientizarea faptului că Manifestatul este unul şi acelaşi lucru cu Nemanifestatul.

Se poate spune că stările cu adevărat spirituale încep de la nivelul calibrat 500 (iubirea necondiţionată) şi continuă până la infinit. Deseori, învăţătorii care calibrează în marjele superioare ale nivelelor 500 şi 600 sunt recunoscuţi ca sfinţi; starea conştiinţei lor este descrisă drept sublimă.

Pentru adepţii încă neiluminaţi constituie o experienţă obişnuită ca în prezenţa învăţătorilor lor să intre în această stare sublimă. Conştiinţa acestora calibrează la nivelul 550 sau chiar peste acesta, iar discipolii lor îşi apropie starea sublimă prin intermediul procesului de „antrenare” - adică prin expunerea conştiinţei la un câmp de atracţie foarte puternic. Însă până când adepţii înşişi nu vor atinge o stare mai înaltă a conştienţei, această stare sublimă va dispărea imediat ce ei nu se mai află în preajma câmpului energetic al învăţătorului.[4] Căutătorii spirituali avansaţi fluctuează adesea înlăuntrul şi în afara acestei „prezenţe a mult Iubitului” pe măsură ce se apropie de iluminare. Pierderea acestei stări superioare şi coborârea la un nivel inferior este identificată deopotrivă în literatura orientală şi occidentală ca un „chin/angoasă a sufletului”.

Lucrarea spirituală poate fi dificilă şi presupune adesea atât dezvoltarea unor instrumente specifice, cât şi o concentrare extrem de constantă. Dificultatea lucrării interioare provine din marele efort necesar pentru a ieşi din gravitaţia familiară a câmpurilor energetice inferioare şi de a intra sub influenţa unui nivel superior. Pentru a simplifica această luptă, toate religiile creează interdicţii cu privire la expunerea sinelui la câmpurile energetice inferioare. Această

eroare poate fi descrisă drept „păcat” numai dintr-un punct de vedere autoritar, pentru că există şi puncte de vedere mai liberale, care acceptă stagnarea omului în câmpurile energetice inferioare ca pe o „cădere” scuzabilă.

Trebuie subliniat însă faptul că atitudinile, emoţiile şi comportamentele caracteristice câmpurilor energetice de sub nivelul 200 împiedică experienţa spirituală. Sistemul clasic al *chakrelor,* recunoscut de multe discipline spirituale, se corelează aproape exact cu Harta Conştiinţei rezultată din studiile noastre. Nivelul 600 corespunde Chakrei Coroanei, nivelul 500 inimii, nivelul 200 şi cele de până la el plexului solar, în timp ce atitudinile inferioare şi emoţiile precum ciuda, invidia, resentimentul şi gelozia sunt asociate splinei. Chakra Rădăcină are legătură cu supravieţuirea animală, iar angrenarea exclusivă cu aceasta împiedică evoluţia spirituală; iată de ce toate învăţăturile spirituale propovăduiesc refuzul celor lumeşti şi recomandă evitarea ataşării faţă de sex sau bani.

De asemenea, zonele inferioare constituie un loc predilect al dependenţei; şi oricine se poate bloca la unul dintre aceste nivele inferioare. Aproape toate aceste câmpuri energetice (şi comportamentele care sunt asociate cu ele) au determinat apariţia unor grupuri specifice de autoajutorare. Fiecare dintre aceste grupuri este de acord că în lipsa un context spiritual, recuperarea va fi cel puţin problematică. În cazul programelor menite ridicării nivelului conştiinţei, un dicton universal afirmă că un om nu are putere până când nu începe să spună adevărul. Toate grupurile spirituale de autoajutorare cer trecerea acestui prim pas. Toate sunt de acord că

disponibilitatea şi mintea deschisă sunt absolut necesare pentru progres; cu alte cuvinte, trebuie să fi atins deja nivelul 200 pentru ca dezvoltarea noastră să poată conduce spre vindecare. Rătăcirea în influenţa câmpurilor inferioare pragului critic de 200 presupune un real pericol - acela de a deveni atât de adânc antrenaţi în aceste nivele inferioare, încât să nu mai putem scăpa. Dar nu se întâmplă întotdeauna aşa; istoria a notat multe ocazii în care indivizi cufundaţi în adâncurile nivelelor inferioare au ajuns deodată la un nivel înalt al conştiinţei.

Asemenea accederi bruşte pot fi observate ocazional şi în societatea modernă; de fapt, după cum am văzut anterior, aşa a fost şi experienţa lui Bill Wilson, în urma căreia s-a fondat Asociaţia Alcoolicilor Anonimi. Această experienţă pare a fi caracterizată în mod tipic printr-o transformare totală a conştiinţei ce presupune eliberarea din antrenarea în câmpurile energetice inferioare, dublată de o intrare bruscă într-o stare superioară a conştienţei. (Acest tip de experienţă, obişnuită în primii ani de existenţă a Asociaţiei Alcoolicilor Anonimi, atunci când membrii ei aveau probleme extrem de grave, nu mai este confirmată însă de membrii actuali ai Asociaţiei, care se confruntă cu probleme de o gravitate mult atenuată.)

Aşa cum influenţa câmpurilor energetice superioare are un efect anabolic sau de impulsionare a creşterii, antrenarea în câmpurile energetice inferioare are un efect catabolic sau de distrugere; cel mai răspândit exemplu în cultura actuală este influenţa unor forme violente de muzică pop. Muzica punk, death-metal sau gangsta rap determină slăbirea subiecţilor testaţi, confirmându-se astfel observaţiile

făcute mai devreme de dr. John Diamond[7]. Într-un studiu mai recent, publicat în numărul din 4 iulie 1994 al revistei *The Arizona Republic,* dr. James Johnson de la Universitatea din North Carolina a descoperit că muzica rap creşte nivelul intoleranţei şi predispoziţia la violenţă, promovând materialismul imediat şi reducând interesul pentru studii şi succesul pe termen lung.

O experienţă obişnuită observată atât în grupurile de terapie, cât şi în clinici, este aceea că dependenţii de droguri nu se vor putea vindeca dacă vor continua să asculte heavy metal. Un studiu efectuat la Sedona Villa (o secţie a Spitalului Camelback din Phoenix, Arizona) timp de un an, atât asupra dependenţilor de cocaină internaţi cât şi celor aflaţi în tratament ambulatoriu, certifică faptul că nici un dependent de cocaină care a continuat să asculte acest tip de muzică violentă şi negativă nu s-a vindecat.[8] Grupurile de autoajutorare pentru dependenţii de droguri recomandă invariabil evitarea influenţei (mai exact evitarea câmpurilor energetice) asociate cu fostul stil de viaţă. Aceşti dependenţi şi-au dat seama că nu este suficient să renunţe la drog. Această acţiune însemna doar abordarea A→B→C-ului dependenţei. Cât timp nu au putut face o demonstraţie de voinţă prin a renunţa total la influenţa câmpului de atracţie - în care muzica, ca şi drogul, constituie doar o formă de manifestare - rămâneau antrenaţi în cadrul atractorului energetic inferior, ABC-ul dependenţei.

Este previzibil ca dependenţii vindecaţi, dar care au părăsit câmpul energetic al programelor de autoajutorare, să revină la aceeaşi stare.[9] În afară de faptul că renunţă la puterea combinată a colegilor lor, afirmaţia lor că se pot descurca singuri constituie un simptom notoriu al unei recidive, deoarece indică o

infiltrare de aroganţă şi mândrie (calibrate la nivelul 175, deci cu mult sub nivelul câmpului energetic necesar vindecării).

Desigur că acelaşi principiu este valabil şi în cealaltă direcţie. A căuta iluminarea înseamnă a căuta antrenarea în cele mai puternice modele de atracţie. Cheia este iarăşi voinţa, un act de alegere care se repetă constant. Aici principiul dependenţei sensibile de condiţiile iniţiale din teoria haosului oferă o explicaţie ştiinţifică a căilor tradiţionale de evoluţie spirituală. În toate disciplinele spirituale, deschiderea necesară pentru evoluţia conştienţei este denumită „disponibilitate”. Istoria ne arată exact ceea ce a fost demonstrat clinic: declanşatorul care activează un nou câmp de atracţie şi permite individului să înceapă să renunţe la cel vechi este o disponibilitate constantă. Putem vizualiza un câmp de atracţie mai mic care se apropie de unul mai mare, punct în care introducerea unui al treilea element (şi anume liberul arbitru, consecinţa decisivă a alegerii şi a evoluţiei) creează deodată un prag (un „model de plafon”) producându-se astfel schimbarea.

În disciplinele spirituale orientale este acceptată ideea că numai adeptul singur, fără a fi ajutat de către guru, nu prea poate să evolueze.[10] Experienţa Asociaţiei Alcoolicilor Anonimi demonstrează că un adevărat alcoolic nu poate să se vindece fără ajutorul unui garant. În sport, marii antrenori sunt foarte căutaţi, deoarece influenţa lor inspiră un efort maxim. Adeptul poate să-şi sprijine evoluţia interioară numai prin faptul de a fi concentrat asupra învăţătorului său, aliniindu-se astfel la câmpul energetic al acestuia, în studiile noastre s-a demonstrat în mod repetat că menţinerea în minte a imaginii unui învăţător spiritual

avansat a determinat creşterea tonusului muscular al subiecţilor, independent de credinţele personale ale acestora.

În cadrul luptelor spirituale şi al metamorfozelor personale, agentul schimbării se situează întotdeauna dincolo de puterea căutătorului. Marii sfinţi, cum ar fi Francisc d'Assisi, au afirmat că ei nu reprezentau de fapt decât canalele unei puteri mult mai mari, neimplicând astfel iniţiativa personală în atingerea stării lor (pe care o atribuiau Graţei Divine). Această mărturie este semnificativă în cazul unui discipol nou-venit, aflat la un nivel inferior al conştienţei, care se plasează sub influenţa unei conştienţe superioare pentru a fi transformat „prin osmoză” (adică prin antrenarea în aceasta). Chiar şi observatorii ocazionali notează deseori această evidentă absenţă a intenţiei din partea unei persoane care totuşi este atât de clar transmutată de o forţă invizibilă.

Momentul în care un individ trece deodată de la influenţa unui câmp de atracţie inferior la aceea a unuia superior este deseori considerat un miracol. Verdictul nefericit al experienţei umane este acela că puţini reuşesc să scape de sub influenţa câmpurilor energetice care, treptat, vor ajunge să le domine comportamentul. Un program spiritual ce se bucură în prezent de popularitate şi care este destinat tocmai facilitării acestei reuşite este *„An Course in Miracles” (Un Curs în Miracole).* Scopul acestui curs de psihologie spirituală este de a pregăti baza necesară pentru a dinamiza un salt brusc al conştiinţei prin încurajarea unei schimbări totale a percepţiei. Într-un mod mai tradiţional, rugăciunea şi meditaţia oferă de asemenea puncte de plecare care determină trecerea de sub

influenţa unui câmp energetic inferior spre unul superior.

Medicii care au atins câmpurile energetice ale nivelului 500 au devenit vindecători puternici, realizând succese uluitoare prin intermediul unor tratamente obişnuite. Asemenea variaţii atât de inexplicabile arată intervenţia puterii, necuantificabilă printr-o explicaţie de rutină de genul celor care predomină în medicină. Într-o lume holografică, orice eveniment este rezultatul tuturor evenimentelor din univers; „evenimentele” de acest tip nu au o realitate autonomă. Universul este conştiinţa omului. El reclamă o înţelegere aflată dincolo de capacitatea intelectului.

Realizările raţiunii pure constituie marile repere ale istoriei culturii. Acestea l-au făcut pe om stăpân pe mediul său exterior, iar până la un anumit nivel, pe plan fizic, şi pe mediul său interior. Dar raţiunea îşi are propriile limite în mai multe sensuri. Strălucirea intelectuală a nivelului 400, atât de orbitoare, dorită şi invidiată de cei aflaţi la nivelul la 300, păleşte rapid în faţa celor care au trecut peste acel nivel. De la o perspectivă mai înaltă, apare foarte clar cât de plictisitoare şi de infatuată poate deveni raţiunea. Raţiunea este oglinda vanităţii minţii; la urma urmei, există numai puţine lucruri mai plictisitoare de observat decât autoadmiraţia.

Raţionalitatea, marele salvator care ne-a eliberat din imperiul naturii noastre inferioare, este de asemenea şi un temnicer sever, care împiedică trecerea noastră în etapele superioare intelectului. Pentru cei antrenaţi în nivelul 400, raţiunea însăşi devine un plafon maxim al evoluţiei spirituale. Este uimitor cât de multe nume mari ale istoriei calibrau la nivelul 499 - Descartes, Newton, Einstein şi mulţi alţii.

Este un punct uluitor, o barieră enormă; lupta de a o depăşi este cea mai obişnuită şi deseori cea mai lungă din toate luptele spirituale.

Cu toate acestea, mulţi oameni de ştiinţă avansaţi, deşi antrenaţi complet în influenţele nivelului Raţiunii, au cunoscut momente de accedere bruscă într-o sferă a totalităţii şi unicităţii. După cum am încercat şi noi să demonstrăm, lumea spiritualităţii se suprapune cu lumea ştiinţei non-deterministice a sistemelor nonlineare. De fapt, cercetarea noastră şi această prezentare a sa se adresează în mare măsură persoanelor raţionale, lineare şi obişnuite să gândească „cu partea dreaptă a creierului”. Ea îşi propune să uşureze recunoaşterea raţională a fenomenelor spirituale. Poate că structura hărţii anatomiei conştiinţei pe care am prezentat-o va ilumina într-un fel natura cauzalităţii ultime prin ilustrarea faptului că puterea creaţiei începe de la vârf spre bază şi nu de la bază spre vârf.

Nu am avut intenţia să dogmatizăm ci, mai degrabă, să asistăm cititorul într-un proces de autorevelaţie. Dorinţa noastră nu este să ne adresăm doar acelei născociri desemnate drept şinele raţional al cititorului, ci întregii sale conştiinţe. În cadrul studiului nostru, persoana în întregul ei este cea care reacţionează la stimuli. Deşi mintea subiectului poate să nu fie conştientă de ceea ce se întâmplă, fiinţa sa totală este foarte conştientă. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa,

descoperirile noastre nu ar fi avut consistenţă. Acest fapt ne reaminteşte de observaţia învăţătorilor spirituali avansaţi, care afirmă că adepţii trebuie sa descopere numai... ceea ce deja cunosc.

Capitolul XXIII - În Căutarea Adevărului

Deşi la o primă vedere poate părea chiar cinic, trebuie să acceptăm faptul că pentru scopuri operaţionale zilnice, adevărul este subiectiv şi depinde de nivelul nostru de percepţie. La nivelele inferioare ale conştiinţei unele afirmaţii sunt acceptate ca fiind adevărate, chiar dacă sunt ilogice, neargumentate şi nu exprimă nici o opinie intelectual sau practic demonstrabilă. Acesta nu este un fenomen limitat doar la persoanele din ospicii. Pe plan local, mult mai des decât ne place să acceptăm, persoane nevinovate sunt

condamnate şi închise datorită depoziţiilor unor martori în mod clar iraţionali sau evident părtinitori. Pe plan global, la baza războaielor eterne (cum sunt cele din Balcani sau din Orientul Mijlociu) stă o încredere bolnavă în justiţia răzbunării, fapt care garantează virtual un conflict fără sfârşit.

Cu mici excepţii, chiar religiile care reprezintă aparent învăţăturile „Prinţului Păcii” nu au interzis niciodată războiul sau uciderea altor fiinţe umane, dacă au existat circumstanţe Justificate” - justificate, bineînţeles, pentru cei care ucid; victimele nu vor putea aprecia prea mult justificarea. Acest comportament contradictoriu, diametral opus faţă de principiile fundamentale ale credinţei, va apărea mai puţin surprinzător dacă aplicăm analiza factorului critic pentru a calibra evoluţia - sau involuţia - învăţăturilor spirituale de-a lungul timpului.

Putem sistematiza cele mai importante învăţături religioase ale lumii astfel:

Creştinismul

Nivelul de adevăr generat iniţial de Iisus Cristos calibrează la valoarea 1000, cel mai înalt nivel care a fost vreodată atins în acest plan. Dar în secolul II, nivelul de adevăr din practicarea învăţăturilor sale a scăzut la 930, iar până în secolul VI, la 540. În timpul cruciadelor, la începutul secolului XI, a scăzut până la poziţia actuală de 498. Declinul major survenit în anul 325 e.n. s-a datorat interpretărilor greşite ale învăţăturilor originale răspândite de Conciliul din Niceea. Studenţii de la istoria religiilor vor găsi interesant să calibreze nivelul de adevăr al

Creştinismului practicat înainte şi după Pavel, Constantin, Augustin, etc.

Trebuie observat că traducerea Lamsa a Noului Testament, din aramaică, este calibrată la nivelul 750, iar Versiunea Regelui James, din limba greacă, doar la nivelul 500. Aşa cum există o distanţă mare în ceea ce priveşte nivelul de adevăr al diferitelor traduceri, există şi o mare diferenţă între diversele practici creştine. Majoritatea religiilor majore - Romano-Catolicismul, Anglicanismul (şi multe alte subdiviziuni ale acestora, precum Quakerii) - calibrează în marjele superioare ale nivelului 500. Interpretările specializate cum sunt, pe de o parte, cea din amintitul curs „*O introducere în Miracole*” sau, pe de alta, misticismul lui Meister Eckhart din secolul XIV, calibrează la nivelul 600. Ca şi în cazul Islamismului (vezi mai jos), grupurile extremist-fundamentaliste cu repertorii politice explicit reacţionare pot calibra chiar la un nivel deosebit de jos (de exemplu, nivelul 125).

Budismul

Nivelul de adevăr al învăţăturilor lui Buddha s-a situat iniţial la valoarea 1000. Până în secolul VI e.n., nivelul de adevăr în practică a scăzut la o medie de 900. Aceste învăţături s-au deteriorat mai puţin decât cele ale oricărei alte religii: Budismul Hinyana (calea inferioară) calibrează încă la nivelul 850, Budismul Mahayana (calea superioară) calibrează la nivelul 950. Actualul Budism Zen calibrează la nivelul 600.

Hinduismul

Învăţăturile Domnului Krishna calibrau iniţial la nivelul 1 000 şi s-au deteriorat încet de-a lungul

timpului, dar nivelul de adevăr al practicii actuale calibrează încă la valoarea de 850.

Iudaismul

Învăţăturile lui Abraham calibrau iniţial la nivelul 985; practica obişnuită în timpul lui Moise se situa la nivelul 770 (nivelul adevărului Talmudic). Iudaismul modem calibrează la nivelul 499. Vechiul Testament calibrează la nivelul 475.

Islamismul

Nivelul conştiinţei lui Mohamed se situa la valoarea 540. Coranul calibrează la nivelul 570. Nucleul credinţei islamice este o expresie a acceptării iubitoare şi a păcii interioare, dar evoluţia dogmei în practică a fost de la început intersectată cu politica expansiunii teritoriale sub forma *Jihadului* sau războiul religios. Adevărul învăţăturilor islamice a scăzut sever la sfârşitul perioadei cruciadelor. În timpurile modeme, ascensiunea mişcărilor religioase fanatice şi naţionaliste caracterizate de paranoia şi xenofobie a erodat rapid esenţa spirituală a acestei credinţe. Astăzi, nivelul de adevăr al învăţăturilor Fundamentalismului Islamic militant se situează la valoarea de 130.

Când ne uităm la declinul nivelului de adevăr al celor mai mari religii din lume, observăm că acelea care sunt majoritar „yin” au rămas relativ pure odată cu trecerea anilor, în timp ce religiile care sunt preponderent „yang” (implicate în problemele lumii) s-au degradat vizibil, până când secţiunea extremist-militantă a celei mai agresive dintre religii s-a năruit sub nivelul critic al Integrităţii (nivelul 200). Cu cât credinţa este mai dualistică, cu atât mai mare se pare

că este vulnerabilitatea la interpretările greşite. Pe de o parte, dualismul promovează o segregare între credinţă şi acţiune, iar pe de alta dezorientează nivelul adevărului. Atunci când are loc această situaţie, esenţa spirituală poate fi confundată cu expresia sa fizică. De aceea, Soldatul Creştin conceptual (al spiritului) devine, printr-o transformare „literală” distorsionantă, un ucigaş pe câmpul de luptă.

Hinduşii nu au căzut în eroarea de a confunda nivelele de interpretare; lupta descrisă în introducerea din Bhagavad-Gita nu a fost niciodată interpretată greşit prin a sugera că Domnul Krishna îndeamnă credincioşii să intre într-o luptă reală. Perspectiva lui Buddha - conform căreia cauza suferinţei şi a durerii este doar ignoranţa (care astfel este şi singurul „păcat” posibil) şi că datoria unui individ este să fie milos faţă de ceilalţi şi să se roage pentru ei - este cu greu susceptibilă unei asemenea distorsiuni.

Prăbuşirea tuturor acestor învăţături spirituale a fost cauzată de interpretările eronate realizate de cei mai puţin iluminaţi; fiecare nivel de conştiinţă îşi predefineşte propria capacitate limitată de percepţie şi înţelegere. Până când nu devenim iluminaţi sau cel puţin nu experimentăm stările mai înalte ale conştiinţei, toate învăţăturile spirituale rămân doar nişte zvonuri şi, de aceea, sunt expuse distorsiunilor şi înţelegerii greşite. Scriptura poate fi citată pentru a justifica orice poziţie. Justiţiarii sunt întotdeauna periculoşi din cauza percepţiei lor dezechilibrate şi a indiferenţei faţă de violenţa morală, în toate religiile, sectele fundamentaliste calibrează întotdeauna la cel mai jos nivel, operând adesea la acelaşi nivel al conştiinţei ca şi criminalitatea; emblema lor este extremismul egocentric şi iraţionalitatea. Dar, dat fiind

că 85% din populaţia lumii se situează sub nivelul critic de 200, eroarea este răspândită uşor şi acceptată rapid de toată lumea.

Sectele proliferează deoarece publicul nu are un criteriu obiectiv cu care să distingă adevărul de falsitate. Prin folosirea instrumentelor studiului de faţă, putem identifica o sectă ca fiind orice mişcare spirituală care calibrează mai jos de nivelul 200. După cum am observat mai sus, sectele nu sunt numai nişte fenomene izolate şi renegate; unele prosperă ca subgrupuri tolerate ale celor mai mari religii ale lumii, distorsionând învăţăturile şi subminând prin aceasta intenţia mesajului original.

Sectele nu au nevoie nici măcar să fie de natură religioasă. Bineînţeles, secta finală este anti-religia, bazată pe o anti-divinitate cunoscută de noi sub numele de Satanism; acesta nu are nici un program religios propriu explicit, deoarece se defineşte pe sine prin antiteză şi prin negarea principiilor benefice. Ea a existat întodeauna printre noi într-o formă sau alta. Aşa cum urcarea implică coborârea, iar lumina implică întunericul, căutarea organizată a omului pentru adevăr şi angajamentul în atingerea nivelelor spirituale superioare au implicat întotdeauna promulgarea socială organizată a falsităţii şi supunerea în faţa nivelelor energetice inferioare. Din cercetarea naturii antireligiei reiese faptul că, de fapt, puterea câmpurilor energetice negative este enorm de distructivă. Din păcate, exemplele în acest sens abundă.

Capcanele Satanismului se răspândesc sub forma subculturii pop, în vogă în lumea tinerilor, calea principală fiind în mod clar genul muzical. Dar în aceste capcane există implicit principiile, iar principiile sunt cele care generează câmpurile de atracţie.

Efectele acestora sunt foarte familiare oricărui psihiatru care îşi desfăşoară practica într-o zonă urbană. Distrugerea câmpurilor energetice înseamnă îmbolnăvire. Victimele devin insensibile la distincţia dintre bine şi rău, fiind vorba de fapt de o inversiune valorică, ce poate fi examinată din punct de vedere clinic. S-a mai descoperit că în urma expunerii repetate la modelele negative ale acestor genuri muzicale, indivizii prezintă sisteme de acupunctură nefuncţionale şi o desincronizare a emisferelor cerebrale, elemente care au ca rezultat o transă hipnotică în care ascultătorul amintitelor stiluri este foarte predispus şi receptiv la sugestiile foarte violente şi blasfemitoare ale versurilor. Astfel, aceşti copii devin realmente subjugaţi, înclinaţi spre crize ulterioare de distrugere iraţională în care ei, într-adevăr „fără să ştie de ce” reacţionează la sugestii post-hipnotice. Iar influenţa acestora persistă.

Slăbirea continuă a corpului şi a sistemului său imunitar, mult după încetarea muzicii, este acompaniată de o inversiune a răspunsului kinesiologic. Stimulii negativi care determină slăbirea tonusului muscular al unei persoane normale cauzează un răspuns puternic, în timp ce aceia care determină creşterea tonusului muscular al unei persoane normale vor produce un răspuns slab. Inconştienţi de faptul că sunt victimele unui câmp energetic negativ, membrii acestor subculturi se subordonează unor forţe aflate dincolo de înţelegerea lor, fără a mai putea scăpa apoi. Tinerii expuşi la acest abuz fizic, emoţional şi sexual pot suferi distrugeri permanente ale echilibrului neurotransmisiei cerebrale, devenind astfel nişte adulţi depresivi care caută în general parteneri abuzivi şi care trebuie să se lupte mereu cu înclinaţia de a se

sinucide (care reprezintă de fapt o formă latenta de sugestie posthipnotică).[2]

Ne-am putea dori să negăm faptul că acest tip de ciumă spirituală, o reminiscenţă a Evului Mediu, poate rămâne periculoasă şi în societatea noastră. Dar aceste influenţe perverse nu operează într-un vid moral şi nici nu se nasc dintr-o matrice socială care să nu includă deja precondiţiile dezvoltării lor. Paradoxul societăţii noastre puritane este acela că încurajează o seducere constantă, dar neagă satisfacţia, rezultând deci într-o frustrare perpetuă a descărcărilor normale care, în cele din urmă, îşi găsesc eliberarea prin perversiuni. Dacă observăm mai atent problema, vom descoperi că şi alte elemente din ceea ce noi numim civilizaţie nu fac decât să stimuleze aceste fenomene reprobabile.

Dacă tinerii sunt programaţi prin intermediul jocurilor specializate pe calculator care glorifică violenţa, creierul părinţilor este spălat de mijloacele de informare în masă. Testarea kinesiologică a arătat faptul că un serial TV obişnuit a cauzat - în timpul unui singur episod - slăbirea de 113 ori a subiecţilor examinaţi. Fiecare dintre aceste evenimente care induc slăbirea afectează sistemul imunitar al observatorului; fiecare slăbire a reflectat o lezare atât a sistemului nervos central, cât şi a sistemului nervos autonom al privitorilor. În mod invariabil, fiecare dintre cele 113 tulburări ale sistemului de acupunctura au constituit reprimări ale glandei timus; fiecare atare lezare a determinat, de asemenea, o distrugere a delicatelor sisteme neurohormonale şi neurotransmiţătoare ale creierului. Fiecare impuls negativ a adus privitorul mai aproape de o boală sau

de o iminentă depresie - care e astăzi cea mai răspândită boală din lume.

Etapele subtile ale depresiei omoară mai mulţi oameni decât toate celelalte boli ale omenirii luate la un loc. Nu există nici un antidepresiv care să însănătoşească o depresie fundamentată spiritual, deoarece starea de rău nu vine de la o disfuncţie a creierului, ci de la un răspuns la profanarea vieţii. Corpul constituie reflectarea spiritului în expresia sa fizică, iar problemele sale reprezintă dramatizarea luptelor spiritului care îl însufleţeşte. O credinţă pe care o atribuim unui „dincolo de noi” are efect „acum şi aici”. Toţi murim de propria noastră mână. Este o afirmaţie clinică demonstrată şi nu doar un punct de vedere moral.

Încercarea de a impune standardele unui Rău absolut sau a unui Bine absolut este de fapt una din cele mai mari capcane morale. Dar fără a moraliza, putem afirma clar că orice calibrează mai sus de nivelul 200 sprijină viaţa şi, de aceea, poate fi definit ca *bine* funcţional, în timp ce tot ceea ce calibrează sub nivelul 200 este distructiv, nu sprijină viaţa şi, în consecinţă, poate fi declarat *rău. Î*n urma testărilor putem demonstra faptul că o premisă falsă precum „scopul scuză mijloacele” generează clar ceva negativ, deşi este o justificare general acceptată pentru o mare parte a comportamentului uman, de la practicile comerciale până la grozăviile războiului. O astfel de ambiguitate spirituală - care conduce în cele din urmă la confuzia iremediabilă dintre bine şi rău - a fost întotdeauna călcâiul lui Ahile al societăţii umane.

Tocmai acest proces de denaturare a adevărului, provenit dintr- o greşeală de discernământ, este cel care a generat declinul celor mai mari religii ale lumii

care au fost descrise mai sus. Religiile care calibrează sub nivelul 500 pot predica iubirea, dar nu vor fi capabile să o pună în practică. Şi nici un sistem religios care încurajează războiul nu poate pretinde o autoritate spirituală fără a îmbrăca haina unei ipocrizii care a făcut mulţi oameni cinstiţi să devină atei.

Societatea este foarte vulnerabilă colectiv atunci când capacitatea de a distinge între atractori şi imitatorii acestora sau capacitatea de percepere a nuanţelor diferitelor nivele ale conştiinţei sunt inhibate. De aceea abuzurile civile devin uneori legi, iar extremiştii politici conving prin intermediul unor slogane justiţiare. Copiii care au cunoscut violenţa devin perpetuatorii acesteia, deoarece o societate confuză care şi-a pierdut discernământul necesar pentru a-şi proteja propria conştiinţă poate cu greu să-şi protejeze tinerii.

Nivelul conştiinţei unui individ este determinat de principiile la care acesta este aliniat. Pentru a menţine progresul conştiinţei nu trebuie să ne abatem de la principii căci, în acest caz, vom coborî la un nivel inferior. Avantajul imediat nu constituie niciodată o justificare adecvată. Dacă faptul de a ucide o altă fiinţă umană este rău, acest principiu nu poate permite nici o excepţie, oricât de emoţionantă şi de atrăgătoare ar fi argumentaţia folosită pentru a o justifica. De aceea, o societate care acceptă pedeapsa capitală va avea întotdeauna o problemă cu crima. Amândouă sunt produsele aceluiaşi nivel al percepţiei. Pentru ucigaş, uciderea victimei sale este, de asemenea, o excepţie justificabilă.

Odată ce un principiu este încălcat, forma sa modificată se propagă precum cancerul. O societate care sprijină crima, fie că este comisă în război, de

către poliţie sau în cadrul sistemului penal, nu poate în acelaşi timp să oprească efectiv omuciderile. A ucide înseamnă a ucide; nu există alternativă. Decizia de a ucide sau nu constituie o problemă de bază în calea spre puterea adevărată. Dar acest pas elementar nu a fost nici măcar încercat de 85% din populaţia lumii şi nici de guverne. Koko, maimuţa de la Primate Research Institute (Institutul de Cercetare al Primatelor), care a lucrat câţiva ani cu un psiholog şi a dezvoltat un sofisticat limbaj al semnelor, este sinceră, afectuoasă, inteligentă şi de încredere; integritatea acesteia calibrează la nivelul 250. În consecinţă, un individ este mai în siguranţă alături de maimuţa antropoidă Koko decât lângă 85% din populaţia planetei.

Rănirea „ochiului spiritual” al omului a provocat slăbirea viziunii morale şi orbirea în faţa adevărului, fapt care afectează 85% din populaţia lumii, pe cei care se târăsc sub nivelul integrităţii. Problema uriaşă cu care se confruntă omenirea constă în vindecarea orbirii spirituale. „Problema” Binelui şi Răului, care tulbură mereu concentrarea socială, există numai ca o funcţie a percepţiei bazată pe nivelele inferioare ale conştiinţei. Copiii mici trebuie învăţaţi că tocmai comportamentele periculoase sunt „rele” dar, pe măsură ce cresc, moralismul trebuie înlocuit de discernământ. Dacă este sau nu rău să ucizi alte fiinţe umane poate fi o dilemă morală la nivelele inferioare ale conştiinţei; la nivelele superioare întrebarea în sine devine ridicolă. Prin urmare, moralitatea convenţională constituie numai un substitut provizoriu pentru o facultate a conştiinţei superioare. Moralismul, produs secundar al dualităţii, devine nesemnificativ în faţa

nivelului 500 al conştiinţei şi cu totul irelevant la nivelul 600.

Atingerea unui stadiu în care individul funcţionează în principal prin intermediul raţiunii necesită o evoluţie majoră a conştiinţei, până la nivelul 400 (nivel deosebit de puternic în societatea umană). Freud, Einstein şi Descartes calibrau la nivelul 499, care reprezintă şi nivelul umanismului.[3] Dar raţiunea, atât de vulnerabilă la pierderea perspectivei prin autoabsorbţie, nu a putut oferi niciodată omului o certitudine morală sau chiar intelectuală. Nu a făcut decât să conducă de la haosul ignoranţei într-un labirint cerebral la fel de problematic. Într-o lume a confuziei de masă avem nevoie în mod disperat de un criteriu stabil, potrivit şi verificabil în mod obiectiv cu care să măsurăm adevărul. Să sperăm că studiul de faţă a prezentat acest instrument. Orice creştere a influenţei adevărului în conştiinţa umană colectivă ne dă noi motive de speranţă.

Am stabilit deja următorul fapt: conştiinţa este capabilă să discearnă orice schimbare a energiei la un grad logaritmic de $10^{-\infty}$. Acest fapt înseamnă că nu există nici un eveniment posibil în întregul univers care să nu fie detectabil de excepţionala sensibilitate a conştiinţei. Energia gândului uman, chiar dacă durează doar o clipă, este fără îndoială absolut măsurabilă. Un gând care emană din nivelul 100 al conştiinţei va măsura în mod obişnuit pe o scală logaritmică între $10^{-800\ \text{milioane}}$ şi $10^{-700\ \text{milioane}}$ microwaţi. Pe de altă parte, un gând de iubire provenit din nivelul 500 al conştiinţei măsoară pe aceeaşi scală aproximativ $10^{-35\ \text{milioane}}$ microwaţi.

Deşi numai 15% din populaţia lumii se situează peste 200, nivelul critic al conştiinţei, puterea colectivă

a acestor 15% are greutatea necesară pentru a contrabalansa negativitatea restului de 85% din populaţia lumii. Deoarece scala puterii avansează logaritmic, un singur Avatar aflat la nivelul 1 000 al conştiinţei poate să contrabalanseze negativitatea colectivă a umanităţii. Testările kinesiologice au arătat că:

- Un individ situat la nivelul 700 *contrabalansează* 70 milioane de indivizi care se află sub nivelul 200
- Un individ situat la nivelul 600 *contrabalansează* 10 milioane de indivizi care se află sub nivelul 200
- Un individ situat la nivelul 500 *contrabalansează* 750 000 de indivizi care se află sub nivelul 200
- Un individ situat la nivelul 400 *contrabalansează* 400 000 de indivizi care se află sub nivelul 200

V Un individ situat la nivelul 300 *contrabalansează* 90 000 de indivizi care se află sub nivelul 200

Doisprezece indivizi situaţi la nivelul 700 *sunt egali* cu un Avatar de la nivelul 1000

(Astăzi există pe planetă doar 12 persoane care calibrează la nivelul 700.)

Dacă nu ar fi existat aceste echivalenţe, umanitatea s-ar fi autodistrus prin simpla greutate a negativităţii sale. Diferenţa de putere dintre un gând de iubire ($10^{-35\ \text{milioane}}$ microwaţi) şi un gând de teamă ($10^{-750\ \text{milioane}}$ microwaţi) este atât de mare, încât se află peste capacitatea imaginaţiei umane de a o înţelege. Din analiza de mai sus putem observa că măcar şi numai câteva gânduri pozitive pe parcursul unei zile pot contrabalansa toate gândurile noastre negative.

Aşa cum am mai spus, adevărul constituie din punct de vedere social-comportamental setul de

principii după care oamenii trăiesc, indiferent de ce anume afirmă ei că gândesc. Am observat că există un adevăr subiectiv, unul operaţional, un adevăr ipotetic, un adevăr intelectual şi, pe de altă parte, datele reale. Legitimitatea oricăruia dintre aceste tipuri de adevăr este dependentă de contextul unui nivel perceptual dat. Adevărul este funcţional numai dacă are semnificaţie şi sens, iar ca valoare, este dependent de un câmp perceptual unic. Faptele şi datele pot fi convigătoare la un nivel şi irelevante la altul. Validitatea funcţională a informaţiei primite variază, de asemenea, în funcţie de nivelul intelectual şi de capacitatea de abstractizare a receptorului. Pentru a fi operaţional, adevărul nu trebuie să fie numai „adevărat", ci şi cognoscibil. Cu toate acestea, fiecare nivel de adevăr rămâne necunoscut la nivelele inferioare lui şi nici nu are validitate în afara teritoriului său. De aceea, putem concluziona că toate nivelele de adevăr pe care le cunoaştem prin intermediul funcţiilor umane obişnuite, sunt exemple de *adevăruri dependente,* pentru că gradul lor de veridicitate este total dependent de un set dat de parametri. Chiar şi atât de lăudatul „adevăr ştiinţific” este adevărat numai prin definirea condiţiilor şi, tocmai de aceea, face obiectul disputei şi erorii. Deducţia statistică a devenit un instrument de propagandă, iar distorsiunile statistice prin care orice se poate demonstra ne-au denaturat încrederea.

Există oare un adevăr impersonal, independent de condiţii sau de contextul individual?

Adevărul, aşa cum a fost detectat prin intermediul metodei de cercetare explicate în această carte, îşi demonstrează validitatea prin sursele ultime aflate dincolo de influenţa oricărui câmp perceptual localizat.

Nu ţine cont nici de personalitate, nici de opinie şi nu variază în funcţie de subiecţii testaţi sau de mediu.

Ignoranţa se disipează în lumină şi nimic nu dizolvă necinstea mai repede decât simpla acţiune de a dezvălui adevărul. Singura cale de a spori puterea unui individ în lume este creşterea integrităţii, înţelegerii şi capacităţii sale de compasiune. Dacă diversele populaţii ale omenirii pot fi aduse la această înţelegere, supravieţuirea societăţii umane şi fericirea membrilor ei este asigurată.

Actul iniţial de a ne asuma responsabilitatea adevărului vieţii noastre este să ne ridicăm de la nivelele inferioare de energie la nivelul 200, nivelul critic unde apare pentru prima dată puterea şi care reprezintă de fapt piatra de încercare în drumul spre toate nivelele superioare. Curajul de a spune adevărul duce în cele din urmă la Acceptare, unde puterea atinge nivelul 350. Aici există suficientă energie pentru a rezolva majoritatea problemelor sociale ale umanităţii. În plus, de aici putem ajunge la puterea şi mai mare a nivelului 500, nivelul Iubirii. Cunoaşterea slăbiciunilor - atât a celor proprii, cât şi pe cele ale altor persoane - ne dă puterea iertării, iar de aici rezultă compasiunea. Compasiunea este calea de acces spre graţia divină şi spre înţelegerea finală a ceea ce suntem, a scopului existenţei noastre şi a sursei ultime a oricărei existenţe.

Capitolul XXIV - Concluzie

S-a demonstrat că o asimilare profundă a materialului prezentat în volumul de faţă poate ridica nivelul conştiinţei unui individ cu o medie de 35 de puncte. Dar cum progresul conştiinţei pe parcursul unei vieţi (luându-se în calcul toţi oamenii care au trăit vreodată pe Pământ) a fost de numai 5 puncte în medie, această creştere a conştienţei individuale constituie în sine un beneficiu uriaş. În plus, aşa cum au demonstrat fizica teoretică avansată şi dinamica nonlineară, orice creştere individuală determină ridicarea cu un anumit grad a nivelului conştiinţei fiecărui individ de pe planetă.

A deveni mai conştient este cel mai mare dar pe care oricine îl poate face lumii întregi; mai mult, printr-un efect în lanţ/ripple effect/o cauză determină un efect, care la rândul său devine cauză care determină un al doilea efect, etc. darul va reveni la sursă. Dacă nivelul conştiinţei omenirii în întregul său a stagnat timp de mai multe secole la periculosul nivel de 190, după cum am putut observa, la jumătatea anilor 80 a urcat deodată la nivelul 204. Pentru prima dată în istorie, Omul se găseşte pe o bază sigură de pe care îşi poate continua drumul ascendent.

Multe dintre subiectele discutate de noi apar astăzi în mass- media: denaturarea religiei pentru finalităţi politice, creşterea incidenţei criminalităţii, implicarea copiilor în violenţă, confuzia morală în politică şi violenţa bizară a sectelor. Toate acestea apar pe un fundal colorat de predominanţa minciunilor în mediul social şi de lipsa consensului în ceea ce priveşte responsabilitatea - atât cea individuală, cât şi cea colectivă - faţă de semeni.

Această confuzie şi paralizie socială provine din lipsa unor linii directoare pe care să se poată baza

deciziile. Sperăm că această carte a făcut un pas mai departe pe drumul spre umplerea acestui gol cu ceea este de fapt un eseu despre ştiinţa Moralităţii. Prin „Moralitate” nu ne referim la mărunte judecăţi moraliste despre bine şi rău, ci la o bază obiectivă şi personală de la care să putem lua decizii şi să evaluăm cel mai înalt aspect al vieţii noastre.

Cu siguranţă, în cadrul vieţii noastre sociale, putem alege să refuzăm acordul pasiv faţă de orice sistem politic care se situează sub nivelul 200, prin simpla aplicare a noii tehnici de examinare şi corectare prezentate în volumul de faţă. Astfel, acum este posibil, de exemplu, să stabilim criterii clare de selectare a demnitarilor şi a înalţilor funcţionari din domeniul public. Fiecare funcţie necesită un anumit nivel minim al conştienţei pentru a putea fi exercitată eficient; în general, orice demnitar situat sub nivelul 200 nu va rezolva defel problemele ci, dimpotrivă, le va crea.

O problemă socială mai spinoasă este cum anume, ţinând seama de partea întunecată a comportamentului uman, ne putem păstra compasiunea faţă de ceilalţi. Trăim într-o lume relativă; fiecare acţionează de la propriul său nivel al adevărului şi, de aceea, crede că acţiunile şi deciziile sale sunt „drepte"; tocmai această „corectitudine” face ca fanaticii să fie atât de periculoşi. Dar pericolul care ameninţă societatea nu provine din bigotismul deschis, cum ar fi cel al ideii supremaţiei albilor (calibrată la nivelul 150) căci, în aceste cazuri, daunele pot fi măcar monitorizate. Pericolul cu adevărat grav pentru societate se găseşte în antrenarea tacită şi invizibilă care cucereşte spiritul pe nesimţite. În procesul antrenării conştiinţei publice, câmpurile de atracţie

negative sunt cosmetizate prin retorică şi manipularea simbolurilor. Mai mult, nu mesajul deschis are efectul de a distruge conştiinţa, ci câmpul energetic care-l acompaniază.

Negativitatea extremă a multor lucrări populare de pseudofilosofie, de exemplu, devine evidentă în clipa în care o persoană testează aceste cărţi. Dar nici măcar un atare avertisment nu ne poate apăra împotriva antrenării inconştiente în câmpurile energetice invizibile, care se activează atunci când aceste lucrări sunt citite. Un individ crede că poate menţine independenţa psihicului său respingând lucrarea cu ajutorul intelectului, dar chiar şi numai expunerea la respectivul material are un profund efect negativ care continuă şi după ce materialul este respins intelectual. Este ca şi cum în cadrul acestor influenţe negative ar exista un virus ascuns, a cărui invazie asupra spiritului se întâmplă pe nesimţite.

În plus, ne relaxăm adesea circumspecţia atunci când întâlnim un material care îşi atribuie calităţile unei înţelegeri spirituale sau ale religiei, uitând de faptul că în numele lui Dumnezeu s-au săvârşit toate crimele de care este capabil omul. În timp ce unele secte violente pot fi clar respingătoare, sistemele de credinţă învăluite în pietate sunt mult mai insidioase, deoarece ele corup prin antrenarea lentă şi tacită a câmpurilor de atracţie invizibile.

Aici este cel mai bine să acordăm atenţia cuvenită înţelepciunii tradiţionale care spune să nu ne temem de rău, nici să nu ne luptăm cu el, ci pur şi simplu să-l ignorăm. Dar pentru a-l putea evita, trebuie să avem capacitatea de a-l recunoaşte. Socrate a spus că în lipsa acestei capacităţi, tinerii (inclusiv copilul care continuă să existe în fiecare adult) sunt corupţi de

câmpurile energetice de atracţie inferioare. Deşi a fost condamnat la moarte tocmai pentru că încerca să predice această clarviziune, ideea sa i-a supravieţuit: obscuritatea este alungată prin mărirea luminii discernământului, nu prin atacarea întunericului. Problema finală este cum putem noi cultiva şi păstra cel mai bine puterea discernământului moral.

Drumul interogaţiei noastre ne-a condus în final la cea mai critică înţelegere dintre toate: *Omenirii îi lipseşte capacitatea de a recunoaşte diferenţa dintre bine şi rău.*

Omul se poate înarma doar încredinţându-se conştienţei sale. Abia atunci când vom admite că suntem naivi şi că putem fi seduşi uşor de simţuri şi înşelaţi de strălucire (inclusiv de strălucirea intelectuală), ne vom afla la începutul drumului discernământului. Din fericire, în această lume a dualităţii, omului i s-a dat o conştiinţă capabilă atât să detecteze instantaneu ceea ce este destructiv, cât şi să semnaleze minţii acest lucru prin răspunsul corpului la stimulii dăunători. Înţelepciunea se poate reduce la un simplu proces de a evita ceea ce ne slăbeşte - nimic altceva nu mai este cu adevărat necesar.

Prin practicarea repetată a acestei tehnici, orbirea spirituală în faţa adevărului şi a falsităţii poate fi înlocuită progresiv cu o viziune intuitivă crescândă. Există numai puţini norocoşi care par născuţi cu această percepţie; vieţile lor rămân întotdeauna clare şi nedeteriorate de antrenarea în câmpurile energetice negative. Dar pentru majoritatea dintre noi viaţa nu e atât de uşoară; pierdem mult timp din ea pentru a repara stricăciunile produse de atractorii destructivi, care acţionează ca o hipnoză. Recuperarea dintr-o singură dependenţă poate dura chiar şi o viaţă

întreagă. Iar cea mai obişnuită şi mai ascunsă dependenţă - provenită din vanitatea intelectuală - este să negi.

Intelectului - contrar iluziilor sale de grandoare şi chiar dacă deţine capacitatea de a discerne - nu îi lipseşte numai capacitatea de a recunoaşte falsitatea, ci şi puterea necesară pentru a se apăra pe sine. Este oare nerespectuos, în lumina uriaşei acumulări în istorie a lucrărilor de speculaţie intelectuală, să spunem că raţiunii îi lipseşte facultatea critică de a discerne? întregul domeniu al filosofiei reprezintă un argument în sine pentru faptul că omul s-a străduit timp de mii de ani să înţeleagă sau măcar să recunoască ce anume e adevărat şi ce e fals - şi că a eşuat în această strădanie a sa. Altminteri, discursul filosofic ar fi ajuns deja demult la un consens. Mai mult, din comportamentul uman reiese clar că şi în situaţia în care intelectul poate ajunge la această înţelegere fundamentală, *totuşi îi lipseşte puterea de a opri efectul câmpurilor negative.* În timp ce intelectul (hipnotizat de acelaşi tip de forţe) născoceşte tot felul de scuze plauzibile, noi rămânem complet inconştienţi cu privire la cauzele suferinţelor noastre. Chiar atunci când o persoană recunoaşte la nivel intelectual faptul că purtarea sa este autodistructivă, această recunoaştere nu are în mod necesar un efect inhibitor; recunoaşterea intelectuală a dependenţelor noastre nu ne-a dat niciodată puterea să le controlăm.

Scriptura ne spune că omul este chinuit de forţe invizibile. Este o banalitate a secolului nostru că undele energetice, invizibile şi silenţioase, sunt emise de obiecte care par inocente. Descoperitorii radiului au plătit cu viaţa această reuşită. Razele X de tip Roentgen sunt letale, iar emisiile radioactive ucid în

tăcere, aşa cum o face şi radonul. Câmpurile energetice de atracţie care ne distrug sunt la fel de invizibile şi de puternice, dar mult mai subtile.

Când spunem despre cineva că este „posedat” înseamnă că a sa conştiinţă a devenit dominată de câmpurile negative de atracţie, din care nu se mai poate elibera. Prin intermediul acestei definiţii putem înţelege că segmente întregi ale societăţii sunt posedate într-o asemenea măsură, încât sunt total inconştiente de motivele ce stau la baza acţiunilor lor. Înţelepciunea ne spune că dacă adorăm iadul, vom deveni slujitorii săi - şi acelaşi lucru este valabil şi pentru rai. Iadul nu este o condiţie impusă de un Dumnezeu răzbunător, ci mai degrabă o consecinţă inevitabilă a propriilor noastre decizii. Iadul reprezintă rezultatul final al alegerii constante a negativului şi deci, implicit, a faptului că ne izolăm de iubire.

Fiinţele iluminate au spus întotdeauna că o mare parte a oamenilor este prinsă într-un vis; majoritatea oamenilor este condusă de forţe invizibile, iar cei mai mulţi dintre noi sunt disperaţi de-a lungul întregii vieţi de acest fapt. Ne rugăm la Dumnezeu să ne elibereze de povara păcatelor noastre, iar prin mărturisire căutăm alinare. Remuşcarea pare a fi ţesută în însăşi textura vieţii. Cum ar putea fi posibilă atunci salvarea pentru cei care fără voie sunt prinşi de aceste influenţe distructive?

În realitate, chiar şi din punct de vedere ştiinţific, salvarea este posibilă cu adevărat. Ea este garantată de simplul fapt că energia unui gând de iubire este enorm mai puternică decât cea a unuia negativ. Astfel, soluţiile tradiţionale care propovăduiesc iubirea şi rugăciunea au un fundament ştiinţific; omul are prin esenţa lui puterea de a se salva.

Umanitatea este o condiţie chinuitoare şi limitată. Nu ne amintim să fi cerut vreodată să ne naştem şi, în plus, moştenim o minte atât de limitată, încât este cu greu capabilă să distingă între ceea ce este benefic vieţii şi ceea ce ne conduce spre moarte. Întreaga luptă a vieţii stă în depăşirea acestei miopii. Nu putem intra în nivelele superioare ale existenţei până când nu avansăm în conştiinţă până la punctul în care depăşim dualitatea şi nu mai suntem legaţi de Pământ. Poate că tocmai datorită dorinţei noastre colective de a evolua am dobândit capacitatea de a descoperi în sfârşit o busolă nativă care ne poate conduce dincolo de întunericul ignoranţei. Am avut nevoie de ceva foarte simplu, ceva care poate trece peste acele capcane ale intelectului viclean pentru care am plătit atât de scump. Această busolă ne răspunde pur şi simplu prin da sau nu. Ne spune că ceea ce este aliniat cu raiul ne face puternici, iar ceea ce este aliniat cu iadul ne slăbeşte.

De fapt, eul uman ubicuu nu este nici măcar un „Eu”; este pur şi simplu un „ceva”. Să percepi această iluzie înseamnă să descoperi o Glumă Cosmică infinită în care însăşi tragedia umană este o parte a comediei. Ironia experienţei umane stă în lupta atât de violentă a eului pentru a păstra iluzia unui „Eu” separat şi individual, chiar dacă acest concept nu este numai o imposibilitate ontologică, ci şi izvorul nesecat al oricărei suferinţe. Raţiunea umană se epuizează neîncetat doar pentru a explica inexplicabilul. Explicaţia însăşi este o mare comedie, la fel de caraghioasă ca încercarea de a ne vedea ceafa, dar vanitatea eului nu cunoaşte limite, acesta devenind şi mai infatuat atunci când încearcă să dea un sens nonsensului. Din cauza identităţii sale cu eul, mintea

nu poate, prin definiţie, să înţeleagă realitatea; dacă ar fi putut s-o facă, s-ar fi dizolvat într-o clipă prin recunoaşterea naturii sale iluzorii. Numai depăşind paradoxul unui eu transcendent minţii, *Fiinţarea* se va revela cu evidenţă de sine, într-o stare orbitoare de Absolut infinit. Şi atunci toate aceste cuvinte vor deveni inutile.

Dar poate că din compasiunea pentru orbirea fiecăruia vom putea învăţa să ne iertăm unii pe alţii. Atunci viitorul nostru va fi asigurat. Poate că scopul nostru pe Pământ va rămâne obscur, dar drumul pe care-l avem de parcurs de aici încolo va deveni clar. Dat fiind că, în fine, nivelul conştienţei umanităţii se situează dincolo de pragul critic de 200, ne putem aştepta la transformări mari în cultura umana, deoarece omenirea devine tot mai responsabilă de cunoaşterea sa - şi, în consecinţă, şi de actele sale. Chit că ne place sau nu, am devenit total răspunzători. Suntem în acel punct din evoluţia conştienţei noastre colective când ne putem asuma răspunderea conştiinţei înseşi. Umanitatea nu se mai resemnează să plătească în mod pasiv preţul ignoranţei, altminteri conştiinţa comună nu s-ar fi ridicat la acest nou nivel. De acum înainte, omul poate alege să nu mai fie robul întunericului şi astfel, destinul său devine unul cert.

Gloria in Excelsis Deo.

Anexa A

Nivelul calibrat de adevăr al capitolelor
Capitolul 1 780 Capitolul XIII 870
Capitolul II 830 Capitolul XVI 870
Capitolului 750 Capitolul XV 730
Capitolul IV 770 Capitolul XVI 760
Capitolul V 740 Capitolul XVII 770
Capitolul VI 710 Capitolul XVIII 770
Capitolul VII 740 Capitolul XIX 830
Capitolul VIII 820 Capitolul XX 890
Capitolul IX 800 Capitolul XXI 870
Capitolul X 780 Capitolul XXII 860
Capitolul XI 770 Capitolul XXIII 880
Capitolul XII 800 Capitolul XXIV 860

Anexa B - Detalii ale testării kinesiologice

Validitatea ştiinţifică depinde de replicabilitatea rezultatelor obţinute. Pentru a asigura corectitudinea şi acurateţea rezultatelor, descriem în detaliu în cele ce

urmează tehnica testării kinesiologice folosită pentru toate cercetările citate în această carte. În esenţă, este vorba de aceeaşi metodă dezvoltată de Dr. John Diamond în lucrarea sa de pionierat în Kinesiologia Comportamentală.

Pasul 1

Pentru efectuarea testării kinesiologice este nevoie de două persoane. Pentru a determina dacă un subiect ce face obiectul testării este potrivit pentru acest lucru, cel ce conduce operaţiunea apasă repede cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, spunând acestuia în acelaşi timp „rezistă[11] (în faţa presiunii exercitate pentru a-i lăsa în jos braţul). Un subiect normal poate rezista presiunii, păstrându-şi braţul întins paralel cu pământul.

Ocazional, există şi persoane ce nu-şi pot păstra braţul întins când li se aplică o asemenea presiune descendentă, din cauza unui contact anterior cu un câmp energetic ce-i slăbeşte sau a unor condiţii negative de sănătate; aceşti subiecţi nu sunt potriviţi pentru testare. Unii dintre aceşti subiecţi îşi vor putea reveni prin palparea glandei timus (situată în vârful sternului) într-un ritm de unu-doi-trei, în timp ce zâmbesc şi se gândesc la ceva la care ţin. Ei se vor „întări" şi vor răspunde normal în urma acestui „tratament", dar efectele acestei „reparaţii" pot dura numai pentru o perioadă de patru ore, după care „palparea glandei timus" va trebui repetată.

Pasul 2

Păstraţi situaţia şi atmosfera testării la un nivel impersonal, reţineţi-vă zâmbetele şi nu faceţi comentarii personale. Aveţi grijă ca testarea să aibă

loc într-un mediu lipsit de zgomot, muzică de fundal sau elemente ce pot distrage atenţia subiectului (de exemplu, prezenţa animalelor de companie sau a copiilor gălăgioşi). Înlăturaţi obiectele de metal, cum ar fi ramele metalice de ochelari de pe linia mediană a corpului subiectului. Înlăturaţi, de asemenea, ceasurile şi bijuteriile, inclusiv lănţişoarele. Fiţi conştient de faptul că stimulii aleatorii, cum ar fi parfumul sau after-shave-ul, pot afecta rezultatele testării. Pentru a îmbunătăţi concentrarea, rugaţi subiectul testării să- şi ţină ochii închişi.

Pasul 3

Dacă tonusul muscular al subiecţilor slăbeşte în mod repetat, evaluaţi vocea examinatorului. O voce care-i face pe ceilalţi să slăbească îl descalifică în condiţii normale pe posesorul ei din postura de examinator.

Pasul 4

Faceţi o probă cu viitorul vostru subiect. Rugaţi candidatul să se gândească la cineva drag, apoi apăsaţi cu două degete asupra încheieturii mâinii sale întinse lateral, paralel cu pământul. Tonusul muscular al unui subiect normal se va întări foarte puternic, acesta rezistând ferm. Apoi, rugaţi acelaşi subiect să se gândească la cineva pe care îl urăşte, de care se teme sau vis-a-vis de care are un resentiment (alternativ, Adolf Hitler). Un subiect normal va slăbi foarte mult şi nu va putea rezista presiunii exercitate asupra braţului său. Treceţi şi prin alte câteva perechi contrare de stimuli pentru a stabili o coerenţă a

răspunsului şi pentru a dezvolta un raport între subiect şi cel care-l testează. Unele mostre de stimuli ideologici vizuali sau auditivi cu răspunsuri predictibile sunt:

Modele şi simboluri slabe	Modele şi simboluri puternice
Ura	Iubirea
Zvastica	Steagul american
Stalin	Mahatma Gandhi
Muzica rap	Muzica clasică

(pentru o listă mai exhaustivă, vezi capitolul VII)

Pasul 5

După ce aţi stabilit că subiectul testării reacţionează corespunzător şi este într-o stare normală, continuaţi prin efectuarea unor afirmaţii declarative. Întrebările trebuie puse întotdeauna direct. E inutil să puneţi întrebări referitoare la viitor, pentru că în acest caz rezultatele testării nu vor avea relevanţă şi exactitate. Prefaţaţi întotdeauna investigaţia de următoarea întrebare: „E oare sigur pentru mine să investighez _____ (respectiva chestiune)?" (Da/Nu). Şirul întrebărilor însuşi poate fi verificat întrebând, „E oare aceasta forma corectă a întrebării?" (Da/Nu). Afirmaţia - de exemplu „Acuzatul a comis spargerea?" - (Da/Nu) poate fi făcută atât de cel ce pune întrebări, cât şi de subiectul testării. Ori de câte ori este pusă o întrebare, subiectului testării îi este cerut să reziste în timp ce examinatorul apasă repede, cu două degete, pe încheietura braţului său întins.

În cursul cercetării noastre, am folosit frecvent echipe de subiecţi pentru testare. De exemplu, 20, 30 sau chiar un număr de până la 1000 de oameni au fost împărţiţi în echipe de câte doi, alternându-şi rolurile

(fiecare fiind, pe rând, atât subiect, cât şi examinator). Întregului grup i-a fost pusă aceeaşi întrebare, în acelaşi timp (sau au fost împărţiri în două subgrupuri pentru proiecte de cercetare independente). Într-un grup de 100 de oameni (50 de echipe), probabil unul sau doi ar putea avea dificultăţi în a obţine acelaşi rezultat cu al celorlalţi. Ei pot fi luaţi deoparte unde să-şi administreze metoda de „palpare a glandei timus” descrisă mai sus, lucru care va face ca răspunsurile lor să fie din nou normale, iar ei să se realăture grupului.

Folosind metoda de mai sus, rezultatele testării sunt 100% repetabile în cursul timpului, astfel încât orice grup de oameni, de oriunde, va produce întotdeauna aceleaşi rezultate. De exemplu, imaginea lui Adolf Hitler va cauza oricui un sentiment de slăbiciune, chiar dacă unii oameni n-au auzit niciodată de el sau cred că e vorba de un mare erou naţional.

Pasul 6

De asemenea, testarea poate fi efectuată ţinând anumite obiecte în vecinătatea plexului solar al subiecţilor. Se va observa că aceştia slăbesc ca răspuns la îndulcitorii artificiali, pesticide sau chiar la o fotografie a lui Hitler aflată într-un plic închis. Ei se vor întări ca răspuns la hrana nutritivă, medicamentele benefice, ca şi la o fotografie a lui Abraham Lincoln aflată într-un plic închis, etc.

Pasul 7

Se poate verifica faptul că rezultatele testării sunt independente de cunoştinţele, opiniile, sistemul de credinţă sau atitudinile subiectului. De exemplu, o imagine a lui Nelson Mandella va face ca tonusul muscular al tuturor subiecţilor testării să se întărească

(chiar şi în ceea ce-i priveşte pe rasişti, despre care nu se poate afirma nici într-un caz că l-ar agrea). Acelaşi lucru este valabil şi pentru muzica lui Bach, ce generează creşterea tonusului muscular al tuturor subiecţilor - chiar şi acelora care nu o agreează personal în mod deosebit - aşa cum şi muzica heavy-metal îi va slăbi pe toţi subiecţii, chiar şi pe aceia cărora altfel le place.

Această confirmare a rezultatelor a fost observată în timpul ultimilor 20 de ani de către mii de medici care folosesc kinesiologia în practica lor clinică de zi cu zi sau în cercetare. De fapt, rezultatele metodei kinesiologice sunt chiar mai consecvente decât cele ale metodelor convenţionale de diagnoză (folosite în medicina tradiţională). De exemplu, este un fapt binecunoscut că o inimă ce suferă de anumite afecţiuni va putea totuşi apărea ca fiind normală în baza EKG-ului, dar ea nu va apărea niciodată puternică în urma testării kinesiologice).

Anexa C

Materiale video

Materiale înregistrate conţinând demonstraţii ale diferitelor subiecte şi tehnici descrise în prezenta lucrare pot fi procurate de la următoarea adresă:

Veritas Publishing PO Box 3516 W. Sedona. Arizona 86340 Fax: 602 - 282 - 4789 www.veritaspub.con

Glosar

Atractor straniu: Termen creat de Ruelle şi Takens în 1971 într-o teorie ce susţinea că tot ceea ce e necesar pentru a produce întreaga complexitate a

modelelor nonlineare ale universului sunt numai trei mişcări independente. Un atractor straniu este un model din cadrul unui spaţiu de fază. Modelul este trasat de punctele dinamice în timpul unui sistem dinamic. Punctul central al unui câmp de atracţie este similar centrului unei orbite. Atractorii sunt fractali şi au deci o lungime infinită. Reprezentarea grafică a acestora este descrisă de secţiunea transversală a unei aşa-numite hărţi Poincare. Forma topografică a spaţiului de fază creează un atractor asemeni unui profil semirotund, de o formă asemănătoare cu aceea a unei gogoaşe îndoite.

Câmp energetic: în acest studiu, câmpul energetic este un interval fixat de parametrii spaţiului de fază al unui câmp de atracţie, al cărui sistem operează în cadrul unui câmp energetic de conştiinţă mai larg şi este observabil prin efectele sale caracteristice asupra comportamentului uman. Puterea câmpurilor energetice este calibrată asemenea tensiunii unui sistem electric sau puterii câmpurilor magnetice sau gravitaţionale.

Câmpuri M: Sau câmpuri morfogenetice, sunt analoage modelelor de atracţie. În ipoteza prezentată de Rupert Sheldrake, câmpurile morfogenetice fac parte din teoria cauzării formative, conform căreia câmpurile energetice ale formei evoluează şi se consolidează unul pe altul.

Convecţie: Un fenomen ilustrat de principiul sincronizării. Când un număr de pendule sunt aşezate la distanţe mici unele de altele, bătăile lor se vor sincroniza. În biologia umană acest lucru se manifestă

atunci când grupuri de femei îşi sincronizează progresiv ciclul menstrual. Este un fenomen similar cu acela în care un diapazon aşezat lângă un altul va începe să vibreze în ritmul şi sub impulsul primului diapazon. Acelaşi proces e cel care face ca grupurile de soldaţi să rupă cadenţa la traversarea unui pod.

Context: Totalitatea câmpului de observaţie susţinut de un punct de vedere. Contextul include toate fenomenele caracteristice ce definesc semnificaţia unui eveniment sau ale unei afirmaţii. Informaţiile sunt lipsite de sens atâta timp cât contextul nu este definit. A „scoate din context" înseamnă a distorsiona caracteristicile unei afirmaţii prin eşecul de a identifica acele condiţii ce ar putea califica deducerea semnificaţiei. (Aceasta este o strategie juridică obişnuită, prin care un avocat încearcă să distorsioneze declaraţia unui martor cerând acestuia să răspundă numai prin „da" sau „nu". Prin acest procedeu se elimină unele afirmaţii ce ar putea schimba implicaţiile respectivei depoziţii.)

Creaţie: Un proces continuu, fără început sau sfârşit, prin care universul manifestat, de formă şi materie, este produs prin iteraţie, pornind de la trei puncte esenţiale care, cu ajutorul fractalilor, pot forma o varietate infinită de forme. (Acest lucru este ilustrat de către deja familiarul plan complex al „Mulţimii Mandelbrot"). În limba sanscrită cele trei aspecte ale creaţiei se numesc Rajas, Tamas şi Satva. Ele sunt simbolizate de zeităţile hinduse Shiva, Vishnu şi Brahma. În creştinism acestea sunt reprezentate de Sfânta Treime.

Dualitate: Lumea formei, caracterizată de separarea vizibilă a obiectelor (reflectată în dihotomiile conceptuale de genul „acesta/aceasta”, „aici/acolo”, „atunci/acum” sau „tu/eu”). Această percepţie a limitării este generată de simţuri, din cauza restricţiei implicate de un punct de vedere imobil şi determinat. Ştiinţa a depăşit în cele din urmă dihotomia artificială între cel ce observă şi ceea ce este observat (caracteristică dualităţii Carteziene a secolului al XVII-lea), pornind acum de la premisa că acestea sunt de fapt unul şi acelaşi lucru. Universul nu are centru, ci se extinde continuu, în mod egal şi simultan din orice punct al său. Teorema lui Bell a ajutat la demonstrarea faptului că avem de-a face mai degrabă cu un univers al simultaneităţii decât cu sistemul Newtonian al cauzei şi efectului într-un cadru temporal artificial. Atât timpul, cât şi spaţiul, sunt pur şi simplu rezultatele măsurabile ale unei ordini implicite superioare.

Emisfera cerebrală dreaptă: într-o accepţie generală: holistic; ceea ce permite funcţii ca evaluarea, intuiţia şi înţelegerea semnificaţiilor şi deducţiile. Nonlinear, acţionând mai degrabă prin modele şi relaţii decât prin succesiunile logice ale cauzalităţii Newtoniene.

Emisfera cerebrală dreaptă se ocupă cu întregul şi nu cu particularul. Asemeni unui calculator analogic, se ocupă de procese şi este în general capabilă să opereze fără necesitatea unei referinţe temporale. Percepţia emisferei cerebrale drepte detectează esenţa dintr-un câmp complex de date care altfel nu ar putea conduce la o analiză cognitivă semnificativă - cum sunt, de exemplu, fenomenele de „îndrăgostire” sau creativitatea. (Originea termenilor de emisferă

cerebrală dreaptă, respectiv emisferă cerebrală stângă se leagă de diferitele stiluri de percepţie despre care se considera cândva că ar fi localizate în anumite zone cerebrale. Dar, după cum a arătat Karl Pribam, creierul acţionează mai degrabă într-o manieră holografică decât printr-o localizare anatomică exactă.)

Emisfera cerebrală stângă: Termenul se referă secvenţe liniare de gândire, descrise în mod obişnuit drept logică sau raţiune. Procesarea datelor într-un şir A→B→C. Analog unui calculator digital sau numeric.

Fractali: Modelele fractale sunt caracterizate de iregularitate şi lungime infinită, iar punctele de atracţie sunt constituite, la rândul lor, din curbe fractale. Un exemplu clasic îl constituie încercarea de a determina lungimea coastei Marii Britanii. Dacă se adaugă lungimile folosind o scală de măsurare din ce în ce mai mică, rezultă o lungime infinită. Fractalii implică o lungime infinită într-o suprafaţă finită.

Hologramă: Proiecţia tridimensională în spaţiu a imaginii unui obiect, creată prin proiecţia luminii laserului în aşa fel încât jumătate din fascicolul laser este direcţionat către obiect şi apoi pe o placă fotografică ce primeşte direct cealaltă jumătate a fascicolului. Acest procedeu crează un model de interferenţă pe placă, astfel încât fascicolul laser proiectat prin aceasta redă imaginea tridimensională a obiectului. E interesant faptul că fiecare fragment al plăcii fotografice poate reproduce imaginea completă a întregului. Într-un univers holografic tot ceea ce există este interconectat.

Iteraţie: Repetiţie. Iteraţia nonlineară este prezentă în nenumărate sisteme. Datorită acestei repetiţii, chiar şi o schimbare foarte mică a condiţiei iniţiale va produce în cele din urmă un model diferit de cel original. Într-o ecuaţie crescătoare, rezultatul iteraţiei anterioare devine mărimea de intrare pentru următoarele serii. De exemplu, dacă un calculator poate calcula până la 16 zecimale, ultima cifra va fi rotunjirea celei de-a 17-a. Această eroare infinitezimală, mărită prin multe iteraţii, va genera o distorsie substanţială a datelor originale, făcând imposibilă predicţia.

Linear: Urmând o progresie lineară în maniera fizicii newtoniene şi, prin urmare, rezolvabil de către matematica tradiţională prin folosirea ecuaţiilor diferenţiale.

Neurotransmiţători: Substanţe ce se găsesc în creier (hormoni, etc.) şi care reglează transmisia neuronală în întregul sistem nervos. Schimbările chimice foarte mici pot genera schimbări subiective sau obiective majore în ceea ce priveşte emoţiile, gândurile sau comportamentul. Acest domeniu face parte din tematica principală a cercetărilor psihiatriei contemporane.

Non-dualitate: Toţi observatorii ce au atins un nivel al conştiinţei de peste 600 au descris aceeaşi realitate pe care o sugerează acum teoria ştiinţifică avansată. Când este depăşită limitarea dată de un loc fix şi imobil de percepţie nu mai există nici iluzia separaţiei şi nici modul în care înţelegem noi spaţiul şi timpul. Toate lucrurile există simultan în universul nemanifestat, învăluit şi implicit, ce se exprimă pe sine ca percepţie manifestată, dezvăluită şi explicită a formei. Aceste forme nu au, în realitate, o existenţă

intrinsecă şi independentă, ci sunt produsul percepţiei (i.e. omul experimentează pur şi simplu conţinutul propriei sale minţi). La nivelul non-dualităţii există observaţie dar nu şi observator, deoarece subiectul şi obiectul sunt una. Tu şi Eu devin un singur Sine, experimentând tot ceea ce există ca pe aspecte ale divinului. La nivelul 700 putem spune numai că „Totul există”, starea este una de Existenţă; totul este conştiinţă, care este viaţă, care e infinită, care este Dumnezeu, ce nu are nici început şi nici sfârşit. Corpul fizic constituie o manifestare a Singurului Sine care, experimentând această dimensiune şi-a uitat temporar propria sa realitate, permiţând astfel iluzia lumii tridimensionale. Corpul este numai un mijloc de comunicare; a identifica sinele cuiva cu acest corp, în sensul de „Eu”, reprezintă destinul celor ce nu au atins iluminarea, a acelora care deduc apoi, în mod eronat, că sunt muritori şi astfel supuşi morţii. Moartea însăşi este o iluzie bazată pe falsa identificare cu corpul în sens de „Eu”. În non-dualitate, conştiinţa se experimentează pe sine atât manifestată, cât şi nemanifestată, totuşi cel care lipseşte este cel ce experimentează. În această Realitate, unicul lucru ce are un început şi un sfârşit este însuşi actul percepţiei, în lumea iluzorie, ne asemănăm unui nebun ce crede că lucrurile îşi încep existenţa în momentul în care deschide el ochii şi încetează să mai existe atunci când îi închide.

Nonlinear: Nepredictibil, neregulat în timp, „perturbator”, neperiodic, aleatoriu, probabil. Ilustrat de seriile matematice de genul ecuaţiilor probabilistice evolutive de forma $dx(t)dt=F(xt)=\vdots w(t)$, unde $w(t)$ este termenul de perturbaţie al procesului probabil.

Termenul descrie, de asemenea, şi matematica semnalelor haotice, precum şi analiza statistică a seriilor dinamice pentru sistemele nonlineare deterministice. Prin nonlinear se înţelege ceva haotic, difuz, ce nu e în conformitate cu teoria sau analiza probabilistică logică sau matematică şi nu poate fi rezolvat cu ajutorul ecuaţiilor diferenţiale. Acestă temă constituie subiectul noii ştiinţe a Teoriei Haosului, ce a dat naştere unei întregi analize matematice non-newtoniene.

Oximoronic: O expresie a complexităţii sau ambiguităţii în termeni simpli, dar aparent contradictorii. Rezolvarea contradicţiei prin juxtapunere şi constrast ca în expresiile „foc rece" sau „prost înţelept". Stilurile oximoronice reflectă esenţa paradoxului, dar paradoxul însuşi rezultă din contrastul dintre diferitele nivele ale abstractizării ocazionate de prezentarea conceptelor din diferite contexte sau puncte de vedere.

Paradigmă: Dimensiunile unui context sau ale unui câmp, limitat de parametri ce prezic în mod inerent percepţia cuiva asupra realităţii. În general vorbind, o paradigmă este o definiţie a percepţiei cuiva asupra realităţii în conformitate cu propriile limite ale respectivei persoane.

Reţea neurală: Modele integrate ale neuronilor ce interacţionează în cadrul sistemului nervos.

Spaţiu de fază: O hartă ce permite condensarea datelor referitoare la timp-spaţiu într-un model multidimensional. O hartă Poincare este o descriere

grafică a unei porţiuni printr-un model multidimensional ce demonstrează punctul de atracţie ce stă la baza acesteia.

Stocastic: Aleatoriu, nepredictibil, nonlinear, accidental, „perturbator”, haotic.

Ştiinţific: Metodă de a cerceta natura, specific organizată pentru a deriva legi predictibile ale proprietăţilor fizice. Teoria ştiinţifică modernă s-a născut în secolul al XVI-lea, odată cu apariţia lucrării lui Descartes „***Discurs asupra metodei***”, urmată apoi de lucrarea lui Francis Bacon „***Investigaţia inductivă’’*** .şi, mai târziu, de „***Principiul’’*** lui Newton. John Locke este primul care a folosit termenul „ştiinţific”, susţinând că certitudinea în ceea ce priveşte interacţiunea evenimentelor fizice se baza pe informaţiile obţinute prin senzaţii fizice. Aceste concepte au rezultat într-un model al unui univers mecanic, predictibil, dar această viziune a fost pusă în umbră de teoria modernă a fizicii cuantice, ce susţine că la nivel subatomic legile probabilităţii înlocuiesc legile deterministe.

De-a lungul istoriei s-a observat că ştiinţa nu avansează prin extensia unei teorii stabilite, ci printr-o schimbare a paradigmelor. În consecinţă, ştiinţa nu este decât o reflexie a unui punct de vedere şi nu există o separaţie reală între observator şi obiectul observaţiei sale. Teoria relativităţii susţine că materia este energie, în funcţie de punctul de referinţă. Mai târziu, ***Modelul Holografic*** al lui Bohm afirmă existenţa unei ordini explicite bazate pe una implicită. Forma devine consecinţa raţionamentului, spaţiul şi timpul nefiind localizate, neexistând nici „aici” sau

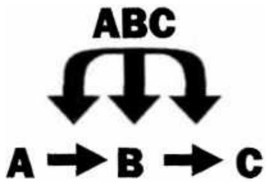
„acolo” (nonlocalizarea întregului cuantic). Universul descris astfel conţine un număr infinit de dimensiuni şi de realităţi superioare dimensiunilor.

Teoria haosului: Ştiinţa ***procesului*** (ca opus al ***stării).*** Această teorie a generat descoperirea unor modele în cadrul unor condiţii de impredictibilitate. Viziunea pe care o propune discerne mai curând posibilităţi globale decât evenimente locale şi implică un sistem topologic ce foloseşte modele şi forme pentru a vizualiza forma de bază a unui sistem complex care, deşi impredictibil la nivel local, este stabil din punct de vedere global. Teoria haosului recunoaşte capacitatea unui sistem complex de a da naştere simultan atât la turbulenţă cât şi la coerenţă.

La sfârşitul anilor 1800, Henri Poincare a observat că fizica newtoniană era corectă din punct de vedere matematic atâta vreme cât interacţiunile studiate se petreceau numai între două corpuri, dar că adăugarea unui al treilea element făcea ecuaţiile newtoniene nesigure - putând fi obţinute numai aproximări. Această nonlinearitate implica faptul că orice sistem putea deveni, în timp, prin feedback şi repetiţii, impredictibil. ***Fluxul Determinist Non Periodic*** a lui Lorenz din 1963 a creat o nouă paradigmă a ştiinţei, numită de către James Yorke teoria haosului, în celebrul său articol „***Period Three Implies Chaos***”, Teoria haosului ia în discuţie subiecte ca perioadă, dublare, iteraţie, fractali şi bifurcării şi recunoaşte că în cadrul unui spaţiu finit există un număr infinit de dimensiuni. Prima conferinţă pe tema teoriei haosului a avut loc în 1977 la Academia de Ştiinţă din New York, iar în 1986 a avut loc la aceeaşi academie prima

conferinţă referitoare la aplicaţiile teoriei haosului în medicină şi biologie.

Univers: Se pare că Universul nostru are un număr infinit de dimensiuni. Universul tridimensional al consensului convenţional cu care suntem familiarizaţi este unul singur, nefiind altceva decât - pur şi simplu - o iluzie creată de simţurile noastre. Spaţiul dintre corpurile planetare nu este gol, ci umplut de o mare de energie; se poate spune că energia potenţială dintr-un singur centimetru pătrat este la fel de mare ca aceea a întregii mase a universului fizic. David Bohm a propus modelul învăluit/dezvăluit al stărilor fiinţei, cu o ordine explicită, respectiv implicită a realităţii comparabilă cu stările manifestate/nemanifestate ale realităţii ce au fost descrise de-a lungul secolelor de toţi aceia ce au ajuns la iluminare şi au experimentat non-dualitatea. În modelul de cauzalitate:

A→B→C reprezintă universul formei: dezvăluit, explicit, manifestat, sesizabil. Modelul ABC reprezintă potenţialul învăluit, implicit, nemanifestat, dincolo de care se află matricea lipsită de formă.

XXIV: Concluzie

1. învăţătura socratică postulează că scopul omului este să îşi dedice viaţa luminării sufletului său (lumina) şi nu de a urma drumul materialismului şi al simţurilor (care conduce la întuneric). Vezi Platon, *Republica,* op. cit.

2. *Epistola lui Pavel către Efeseni,* 6:12. „Căci conflictul vostru nu este numai cu carnea şi sângele, ci şi cu îngerii şi puterile văzute şi nevăzute, cu conducătorii lumii întunericului, care sunt una cu spiritele malefice de sub cer.” Sfânta Biblie, traducere de George Lamsa, (Philadelphia: A. J. Holmes Co., 1957)

3. Acest lucru este adesea declarat ca punct de pornire de la care se poate ajunge în cele din urmă la înţelegerea adevăratei noastre naturi, (de exemplu, de Nisargadatta Maharaj în *I Am That - Eu sunt aceasta,* 1973.)

Despre autor

David R. Hawkins practică psihiatria din 1952 şi e membru pe viaţă al Asociaţiei Psihiatrice Americane. Terapeut şi conferenţiar foarte respectat, apariţiile sale televizate includ The MacNeil/Lehrer News Hour, The Barbara Walters Show *şi* The Today Show. *Este autorul a numeroase articole şi comunicări ştiinţifice şi coautor al cărţii* „Orthomolecular Psychiatry Psihiatria Ortomoleculară” *alături de laureatul premiului Nobel, Linus Pauling. Activitatea sa terapeutică şi didactică este menţionată în* Who ’s Who in America.

În mod obişnuit, Dr. Hawkins îşi împarte timpul între practica sa clinică, cărţile pe care le are în lucru şi conducerea Institutului pentru Cercetări Teoretice Avansate *din Arizona.*

Putere versus forţă *constituie cheia de boltă a unei opere de-o viaţă. Încredinţat de faptul că întreaga sa operă şi activitate se leagă intim de evoluţia sa spirituală, Dr. Hawkins ne relatează în nota autobiografică din următoarele pagini drumul său spiritual.*

Dacă adevărurile redate în această carte au fost derivate ştiinţific şi organizate în mod obiectiv, ca toate adevărurile de altfel, ele au fost experimentate în primul rând personal. O succesiune de stări intense ale conştienţei, începute la o vârstă tânără, au inspirat la început şi au direcţionat apoi procesul înţelegerii subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei cărţi.

La vârsta de trei ani a survenit pe neaşteptate o conştientizare completă a existenţei, o înţelegere sub-verbală - dar completă - a semnificaţiei că „Sunt” - urmată imediat de revelaţia înfricoşată a faptului că ar fi putut foarte bine să nu exist deloc. Era vorba, fără

îndoială, de o trezire bruscă din uitare, de o accedere la conştienţa fiinţării înseşi. În acel moment, şinele propriu s-a născut şi în conştiinţa mea subiectivă şi-a făcut intrarea dualitatea între „Este” şi „Nu este”.

De-a lungul copilăriei şi adolescenţei, paradoxul existenţei şi întrebarea referitoare la realitatea sinelui m-au însoţit constant.

Uneori, şinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea încercată iniţial în faţa non-existenţei, teama fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram „băiatul cu ziarele’’ în Wisconsin, „beneficiind” de un traseu de 17 mile. Într-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins de furtună şi viscol la mare distanţă de casă. Bicicleta a alunecat pe gheaţă, iar viscolul mi-a împrăştiat ziarele, aruncându-le pe câmpia acoperită de zăpadă şi gheaţă. Am izbucnit în lacrimi de frustrare şi extenuare, hainele mele erau îngheţate bocnă. Pentru a mă feri din faţa vântului, am spart în crusta de gheaţă un adăpost din zăpadă unde m-am ascuns. Curând viitura s-a oprit şi i-a luat locul o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta era acompaniată de o imensă revărsare de lumină şi de o prezenţă a unei iubiri infinite, fără început şi sfârşit, şi care, în acelaşi timp, nu era diferită de propria mea esenţă. Pe măsură ce conştienţa mea se amesteca cu această stare iluminată şi atotprezentă, am început să uit de prezenţa propriului meu corp fizic, ca şi de lucrurile din jurul meu. Mintea mi se liniştise, toate gândurile încetaseră. Percepeam acut faptul că singurul lucru real (sau care ar fi putut să existe cu adevărat) era o

prezenţă infinită, dincolo de timp şi de posibilitatea de a o descrie.

După ceea ce păreau a fi fost eoni, am fost readus la cunoştinţă de cineva care îmi scutura genunchiul, apoi am zărit faţa înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp şi în tot ce însemna acel lucru, dar îl iubeam mult pe tatăl meu şi din pricina suferinţei sale am ales totuşi să o fac. Într-un fel, am empatizat cu teama sa în faţa morţii mele deşi, în acelaşi timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experienţa mea subiectivă. Nu exista nici un context în care să fie înţeleasă de cineva; nu auzisem niciodată de experienţe spirituale, altele decât cele din vieţile sfinţilor. Dar, după această experienţă, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învăţătura religiilor tradiţionale, pierzându-şi semnificaţia şi, paradoxal, am devenit agnostic. În comparaţie cu lumina divinităţii pe care o simţisem eu scăldând întreaga existenţă, divinitatea religiei tradiţionale pălise. Am pierdut atunci religia, dar am descoperit spiritualitatea.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un serviciu riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori aproape de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalţi membri ai echipajului, nu mă temeam de ea. Era ca şi cum moartea îşi pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de complexitatea minţii şi dorind să studiez psihiatria, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Amândoi ne-am însuşit o viziune întunecată asupra religiei. Lucrurile au avut un

trend pozitiv, ca şi cariera mea, dealfel, ajungând astfel, să fiu destul de cunoscut şi apreciat.

Totuşi, lucrurile nu s-au rezumat la progresele din viaţa profesională. Am căzut pradă unei boli progresive şi fatale, ce nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 38 de ani, maladia avansase la o stare extremă, fiind în acelaşi timp conştient de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferinţă şi disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: „Şi dacă, totuşi, Dumezeu există?” Aşa am început să mă rog: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum”. M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconştienţă şi când m- am trezit, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forţă, încât eram paralizat de veneraţie.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezenţă Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât era atotexistenţă. Această Prezenţă a înlocuit ceea ce fusesem „eu”; corpul meu şi acţiunile sale erau controlate numai de Voinţa Infinită a Prezenţei. Lumea era iluminată de claritatea unei Unităţi Infinite, ce se exprima pe sine prin revelarea tuturor lucrurilor, în frumuseţea şi perfecţiunea lor infinită.

Această linişte a durat nouă luni. Nu mai aveam o voinţă a mea, proprie, entitatea mea fizică îşi vedea de treabă sub direcţia voinţei deopotrivă infinit de puternică şi extrem de tandră a Prezenţei. În această stare, nu exista defel vreo nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară (şi de altfel nici posibilă), nici o

conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de suprasolicitata!, de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat s-o facă.

Eram inapt de a funcţiona efectiv în lume. O dată cu toate temerile şi anxietatea, dispăruse şi orice motivaţie obişnuită. Nu era nimic de făcut, totul era perfect. Faima, succesul şi banii deveniseră golite de semnificaţie. Prietenii mă presau să fiu pragmatic şi să revin la practica mea, dar nu aveam nici o motivaţie obişnuită pentru a face acest lucru. Totuşi, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalităţii, am înţeles că originea emoţiilor se găsea în credinţa oamenilor că ei *erau* respectiva personalitate. Şi astfel, practica mea s-a reînnodat de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. În cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuţi şi alţi angajaţi, 2000 de pacienţi trataţi, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1000 de pacienţi noi în fiecare an. Am fost invitat la emisiuni de radio şi televiziune - *The MacNeil/Lehrer News Hour, The Barbara Walters Show, The Today Show etc. Î*n 1973, am rezumat munca mea în cartea *„Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară”,* avându-l drept co-autor pe laureatul premiului Nobel, Linus Pauling. Această lucrare, cu 10 ani înaintea timpului său, a avut darul de a crea tulburare.

Condiţia generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătăţit încet şi apoi a survenit un alt fenomen - am simţit o bandă de energie dulce, delicioasă, ce curgea continuu, prin şira spinării şi ajungea în creier, unde crea o senzaţie intensă de plăcere continuă. Tot

ceea ce mi se întâmpla în viaţă se petrecea prin sincronicitate, evoluând într- o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol era Prezenţa, şi nu şinele meu propriu. Tot ceea ce mai rămăsese din „şinele” meu personal era un simplu martor pasiv al acestui fenomen. Cel care determina tot ceea ce se petrecea era un „Eu” mai mare şi mai profund decât propriul meu sine şi propriile mele gânduri.

Stările pe care le experimentam fuseseră raportate şi de alţii; astfel, am început să investighez învăţăturile spirituale, inclusiv cele ale lui Buddha şi ale înţelepţilor iluminaţi, cele ale lui Huang Po, dar şi pe acelea aparţinând învăţătorilor mai recenţi, ca de exemplu Ramana Marharshi şi Nisargadatta Maharaj (confirmându-mi astfel faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice). Deodată, am înţeles pe deplin Bhagavad-Gita, experimentând în cele din urmă acelaşi extaz spiritual pe care-l raportau sfinţii creştini şi Sri Rama Krishna.

Tot ceea ce exista în lume era luminos şi extraordinar de frumos. Toate fiinţele deveniseră Radiante şi exprimau Radianţa în tăcere şi splendoare. Părea că toată omenirea e motivată în realitate de iubire interioară, dar pur şi simplu devenise inconştientă cu privire la acest lucru; majoritatea vieţilor erau trăite ca şi cum le-ar fi trăit nişte adormiţi, care nu se treziseră încă la conştienţa care reprezenta de fapt adevărata lor natură. Toţi cei din jurul meu arătau de parcă ar fi fost adormiţi, dar erau incredibil de frumoşi - eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.

A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a medita o oră dimineaţa şi apoi înainte de culcare, pentru că acest lucru îmi intensifica starea de fericire într-o

asemenea măsură, încât nu mai puteam funcţiona normal. Revenea o experienţă similară aceleia pe care o trăisem, copil fiind, în zăpadă, dar îmi venea tot mai greu să părăsesc acea stare pentru a mă reîntoarce la lume. Incredibila frumuseţe a tuturor lucrurilor radia în tot ceea ce exista perfecţiunea lor; iar acolo unde lumea vedea urâţenie, eu vedeam doar frumuseţe eternă. Această iubire spirituală inunda orice percepţie. Toate graniţele dintre aici şi acolo, atunci şi acum, eu şi tu, dispăruseră.

Am petrecut mulţi ani în linişte interioară şi, în tot acest timp, puterea Prezenţei creştea. Nu mai aveam o voinţă personală. Voinţa mea personală nu mai exista, eram un instrument al Prezenţei Infinite, acţionând după voinţa acesteia. Oamenii simţeau o pace extraordinară în aura acestei Prezenţe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea David Hawkins, am înţeles că, de fapt, ei îşi primeau răspunsurile de la propriul lor sine, care nu diferea deloc de al meu. Când priveam o persoană, şinele meu strălucea în ochii săi. M-am mirat de cum am reuşit oare să intru în toate acele corpuri.

Dincolo de înţelegerea obişnuită, miraculosul se petrecea. Multe maladii cronice, de care suferisem ani de-a rândul, dispăruseră - vederea mi se normalizase spontan, nemaiavând nevoie de ochelarii pe care-i purtam de o viaţă. Ocazional, simţeam o energie extraordinar de plăcută; o Iubire Infinită începea să radieze pe neaşteptate din inimă, spre scena unei nenorociri. O dată, conduceam pe autostradă, când acea energie extraordinară a prins să radieze din pieptul meu; când am ajuns la o curbă, am văzut că acolo avusese loc un accident, roţile maşinii răsturnate se mai învârteau încă. Energia amintită a trecut cu

mare intensitate în pasagerii maşinii lovite, apoi s-a oprit singură. Din nou, cu altă ocazie, în timp ce mă plimbam pe străzile unui oraş ciudat, energia a început să curgă spre blocul din faţa mea. Ajuns curând în faţa unei scene de bătaie de stradă incipiente, am constatat că „beligeranţii” au dat înapoi şi au început să râdă. Atunci, energia s-a oprit.

Schimbări profunde ale percepţiei au survenit pe neaşteptate şi în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island, la restaurantul Rothman’s, Prezenţa s-a intensificat pe neaşteptate până ce orice lucru şi persoană care părea separată în percepţia obişnuită s-a contopit într-o universalitate şi unitate atemporală. În Tăcerea absolută şi lipsită de orice mişcare, am înţeles că nu există „evenimente” sau „lucruri” şi că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru că trecutul, prezentul şi viitorul sunt numai artefacte ale percepţiei, cum este de altfel şi iluzia unui „eu” separat, obiect al naşterii şi morţii. Pe măsură ce şinele limitat şi fals se dizolva în Şinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzaţie confortabilă, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută şi de izbăvire de toate suferinţele. Pentru că numai iluzia individualităţii este originea oricărei suferinţe. Atunci când înţelegem că universul este unul, complet şi una cu tot ceea ce este, etern şi fără sfârşit, nici o suferinţă nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienţi din toate ţările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiţi de speranţă. Înfăşuraţi în cearceafuri albe, pe patul suferinţei lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul şi speranţa vindecării din psihoze şi tulburări mentale incurabile. Mulţi erau muţi de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparenţa

zdrobită, bolnavă şi nevolnică, am văzut clar esenţa radiantă a iubirii şi frumuseţii, probabil că atât de ascunsă de suferinţă şi de aparenţa obişnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.

Într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămaşă de forţă. Avea o dereglare neurologică severă şi nu putea sta în picioare. A intrat în spasme zbătându-se pe podea, ochii i se dădeau peste cap. Familia ei era destul de bogată şi, prin urmare, fusese consultată de nenumăraţi medici de-a lungul anilor - unii dintre ei fiind specialişti celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil şi profesia medicală renunţase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranţă.

Am privit-o şi am întrebat non-verbal: „Doamne, ce vrei să fac cu ea?” Am înţeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâta tot. Şinele ei interior i-a strălucit în ochi şi eu m-am conectat cu această esenţă iubitoare. În aceeaşi secundă, ea s-a vindecat prin cunoaşterea propriei sale realităţi; ce s-a întâmplat cu mintea şi corpul ei nemaiavând vreo importanţă nici măcar pentru ea.

În esenţă, acelaşi lucru s-a petrecut în cazul a nenumăraţi pacienţi. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alţii nu, dar acest fapt al însănătoşirii clinice n-a mai avut importanţă pentru aceşti pacienţi. Agonia lor interioară luase sfârşit; deoarece se simţeau iubiţi şi împăcaţi interior, chinul lor se sfârşise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost reconstruită de Compasiunea Prezenţei, astfel încât el sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcedea lumea şi aparenţele acesteia. Pacea interioară în care existam

eu ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp şi identitate.

Am înţeles că orice chin şi suferinţă provine exclusiv de la *eu* şi nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minţilor pacienţilor mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de muţenie şi nu vorbise de mulţi ani), şi i-am spus prin intermediul minţii mele: „îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ţi-a fost cauzat în realitate numai de propriul tău *eu*”! el a sărit brusc şi a început să vorbească, şocând pe toată lumea care a fost martoră la incident.

Dar munca a devenit din ce în ce mai obositoare, pentru ca, în cele din urmă, să mă copleşească. Veneau tot mai mulţi bolnavi şi aşteptam să se elibereze paturi, deşi spitalul cu care lucram construise o anexă specială pentru pacienţii mei. Am simţit o frustrare enormă în faţa imensei suferinţe umane şi a imposibilităţii mele de a mă ocupa de mai mulţi pacienţi în acelaşi timp. Am simţit că trebuie să existe o cale de a mă adresa direct cauzelor maladiilor obişnuite, eternul izvor al tristeţii şi suferinţei umane.

Atunci când am descoperit kinesiologia, am fost imediat uluit de potenţialul ei. Era „culoarul” dintre două universuri - lumea fizică şi lumea minţii şi spiritului, o interfaţă între dimensiuni. Într-o lume plină de „adormiţi” ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în faţă atât un instrument de recuperare, cât şi unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanţă, gând sau concept la care mă puteam gândi şi am cerut studenţilor şi asistenţilor mei să facă acelaşi lucru. Apoi am observat un lucru ciudat. În timp ce toţi subiecţii slăbeau când erau

supuşi unor stimuli negativi - spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele şi îndulcitorii artificiali - studenţii disciplinelor spirituale, ce-şi crescuseră nivelul conştiinţei, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obişnuiţi. Părea că în conştiinţa lor survenise o schimbare importantă şi decisivă - atunci când au înţeles că nu se aflau la mila lumii, ci erau afectaţi numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea fi descris drept creşterea abilităţii omului de a rezista în faţa vicisitudinilor existenţei.

Am fost din ce în ce mai puternic izbit de capacitatea de a schimba lucrurile prin simplul fapt de a le cunoaşte în lăuntrul lor; am înţeles cum iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul ne-iubirii. Întreaga schemă a civilizaţiei putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre dramuri noi.

Mi-a fost clar că aceste înţelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil şi irefutabil. Părea că marea tragedie a vieţii umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit şi indus în eroare atât de uşor, discordia şi conflictul fiind consecinţele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de fals. Dar în acest punct se găsea şi un răspuns la această dilemă fundamentală, o modalitate de a recontextualiza natura conştiinţei însăşi şi de a face explicabile acele lucruri care altfel puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viaţa new-yorkeză, cu apartamentul din Fifth Avenue şi casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. Înainte

de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie sa mă perfecţionez ca instrument. Mi-am părăsit aşadar munca şi tot ce implica ea şi am început să duc o viaţă modestă, într-un oraş mic, unde am petrecut şapte ani în meditaţie şi studiu.

Însă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu şi mereu - independent de voinţa mea şi fără a fi căutată în mod special. În cele din urmă, am înţeles că trebuia să învăţ să trăiesc în această Prezenţă Divină şi - în acelaşi timp - să funcţionez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare şi scris, era necesar să încetez orice practică spirituală şi să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele şi să mă uit la televizor, pentru a înţelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele publice şi care era nivelul dialogului social. Nu ştiam cine mai candida şi pentru ce funcţie sau cine era Prinţesa Diana, dar m-am pus la curent şi readaptat cu plăcere.

Experienţele excepţionale şi subiective ale adevărului - domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conştiinţa colectivă - nu pot fi înţelese de către majoritatea oamenilor (cu excepţia căutătorilor spirituali), şi sunt, prin urmare, reduse la o semnificaţie limitată. Încercam să mă reîntorc la normalitate, pentru că, în sine, a fi normal şi obişnuit constituie o expresie a divinităţii. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieţii de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjuraţi de atenţie şi amabilitate faţă de ceilalţi. Restul se revelează de la sine, după un anumit timp

necesar. Dumnezeu nu se ascunde dinaintea celor obişnuite.

Şi astfel, după o lungă şi circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă - aceea de a aduce Prezenţa (aceeaşi care-mi schimbase viaţa), măcar cu puţin mai aproape de înţelegerea şi atingerea semenilor mei.

Prezenţa e tăcută şi transmite o stare de pace, care constituie spaţiul în care şi prin care totul există şi primeşte experienţa. Este infinit de tandră şi totuşi dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniştit de extaz inexplicabil. Deoarece experienţa timpului încetează, nu mai există teamă ori regret, nici suferinţă, nici anticipare; sursa bucuriei e nesfârşită şi mereu prezentă. Neexistând început şi sfârşit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorinţă, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect şi complet.

Atunci când timpul se opreşte, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepţiei. Deoarece Prezenţa este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se linişteşte, gândul *„eu sunt”* dispare şi el la rândul său, iar conştienţa pură străluceşte întru iluminarea a ceea ce suntem, am fost şi vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile şi universurile, dincolo de timp şi prin urmare, fără început ori sfârşit.

Oamenii se miră: „Oare cum pot unii să atingă această stare a conştienţei?” Tot ceea ce pot să fac este să vă împărtăşesc propria mea experienţă. Pot, de asemenea, să observ că sunt foarte puţini cei care urmează aceşti paşi, tocmai pentru că sunt atât de simpli. La început, dorinţa mea de a atinge această

stare era intensă. Apoi am înţeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acţiona cu o calitate constantă a iertării şi tandreţii, fără excepţie. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există - inclusiv pentru propriul său sine şi pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ţine dorinţele în suspensie şi de a abandona voinţa personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simţire, dorinţă sau acţiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniştită. La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume şi paragrafe, apoi asupra ideilor şi conceptelor. Pe măsură ce renunţăm la dorinţa de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. În cele din urmă, am putut analiza însăşi energia ce se află în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menţinerii acestei fixităţi şi constanţe a concentrării (fără a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditaţie), a continuat şi în timp ce-mi vedeam de activităţile obişnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obişnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puţin efort pentru ca, în cele din urmă, să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăseşte pământul. La început, ea are nevoie de o putere enormă, apoi - pe măsură ce părăseşte câmpul gravitaţional al Pământului - de tot mai puţină, pentru ca, în cele din urmă, să se deplaseze prin spaţiu sub propria sa inerţie.

Dintr-o dată, pe neaşteptate s-a petrecut o schimbare în conştienţă, Prezenţa fiind acolo,

inconfundabilă, neîndoielnică şi atotcuprinzătoare. Au existat câteva momente (puţine) de nelinişte şi teamă, atunci când şinele a murit, apoi absolutul Prezenţei a inspirat o străfulgerare de veneraţie. Această accedere a fost spectaculară, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienţei obişnuite. Acest şoc profund este amortizat de iubirea ce însoţeşte şi este alături de Prezenţă. Fără sprijinul şi protecţia acelei iubiri, am fi anihilaţi.

A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agăţat de propria-i existenţă, temându-se că va fi nimicit. În loc să se întâmple aşa ceva, în momentul morţii *eului,* locul său a fost luat de Şinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut şi evident, în expresia perfectă a propriei sale esenţe. Odată cu nonlocalizarea a survenit şi conştienţă faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul şi acelaşi lucru. Această unitate este absolut completă - dincolo de toate identităţile, sexele, dincolo de umanitate însăşi. Aşadar, nu mai trebuie să ne temem de suferinţă şi moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct este lipsit de importanţă. La anumite nivele ale conştiinţei spirituale, suferinţele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare consideraţii sunt irelevante. Corpul îşi va urma drumul său determinat şi se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importanţă, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un „e/” decât ca un „ew”, ca un terţ sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se referă la corp ca şi cum acesta ar fi un „eu” individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica

realitatea acestei stări a conştienţei în lumea formei şi a dualităţii). Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă şi să lăsăm Prezenţei acest deziderat. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o ascundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei aure. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât şi pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate faţă de acest domeniu, sau pentru cei foarte bolnavi şi aflaţi în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni nişte magneţi şi o sursă de bucurie. În mod obişnuit, în acest punct există o dorinţă de a împărtăşi această stare cu ceilalţi şi de a o folosi în beneficiul tuturor.

Extazul care acompaniază această condiţie nu este cu totul stabil, există, de asemenea, şi momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau - aparent fără un motiv justificat - încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intensă, chiar teama că am fost abandonaţi de Prezenţă. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil şi depăşirea acestor încercări cere o voinţă puternică. În cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depăşit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferinţă de a cădea din starea de graţie. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită şi ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăşi dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opoziţiile şi chemările lor conflictuale. Dar una e să renunţăm la lanţurile de fier ale eului, şi cu totul altceva să abandonăm lanţurile de aur ale bucuriei şi extazului. Acest lucru, perceput ca o renunţare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii

(niciodată anticipat înainte) - anume teroarea ultimă a singurătăţii absolute.

În propriul meu caz, teama de inexistenţă era formidabilă şi m-am retras din faţa ei în mod repetat când se apropia. Au devenit vizibile scopurile agoniilor, ale nopţilor întunecate ale sufletului - ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferinţă îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Şi, atunci când oscilarea între infern şi paradis devine de nesuportat, dorinţa pentru existenţa însăşi trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de totalitate sau nimicire, dincolo de existenţă şi non-existenţă. Această culminare a muncii interioare constituie cea mai dificilă fază, ultimă cumpănă, unde suntem foarte conştienţi că iluzia existenţei pe care o transcendem aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilităţii face ca această ultimă barieră să pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a sinelui, în disoluţia singurei dualităţi rămase - cea a existenţei şi non-existenţei - însăşi identitatea se dizolvă în divinitatea universală, nemaiexistând nici o conştiinţă individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut numai de Dumnezeu singur.

DAVID R. HAWKINS

Autorul a fost înnobilat pentru această operă de Coroana Daneză în Ordinul Suveran al Sf. Ioan din Ierusalim (fondat în anul 1070). Ceremonia a avut loc în luna octombrie 1996 şi a fost oficiată de către Prinţul Valdemor.

CUPRINS